

မြန်မာ့စာပေ

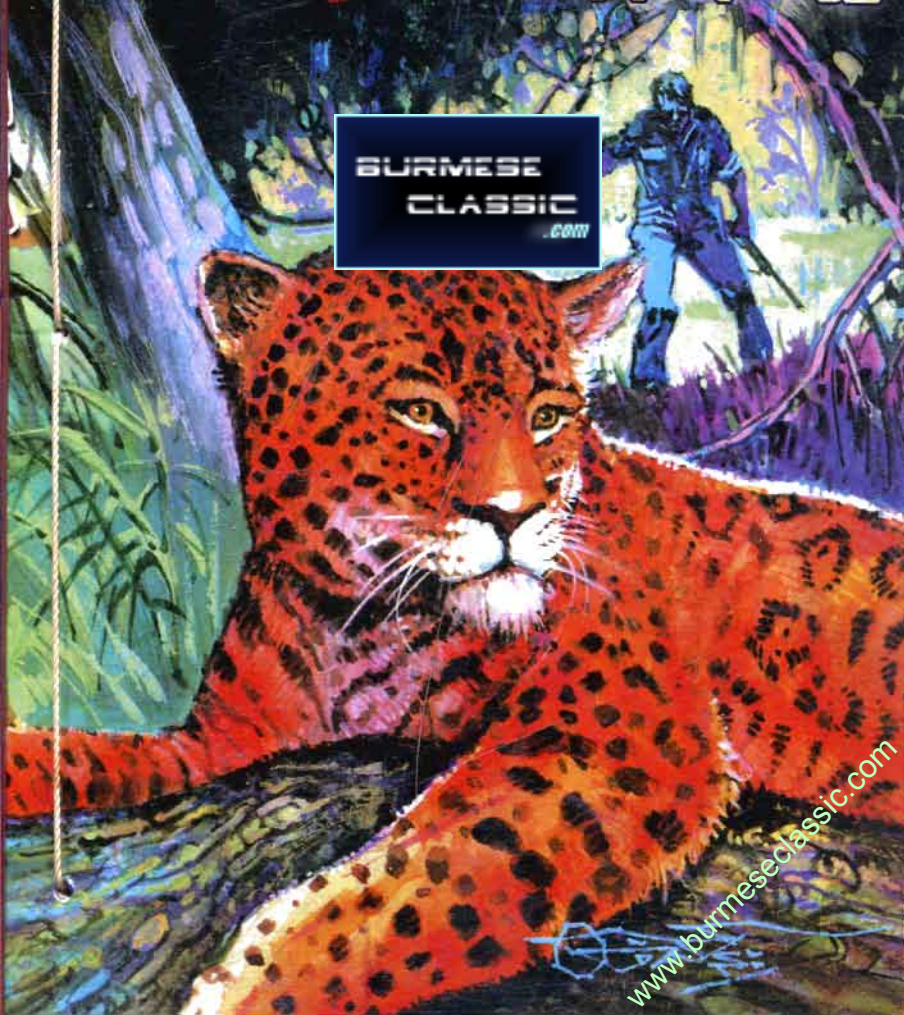
www.burmeseclassic.com

ပုဂံခေတ်သမိုင်း၊ ဘုရားတော်တော် ၈-ဆုံး

အိုး

ဘေးကောင်မှဆိုးမပုတ်ချေပြီ

BURMESE
CLASSIC
.COM

www.burmeseclassic.com

စာအုပ်ပြုစုသူအမှတ် • ၅၀၀၇၀၀၂၀၇
 မူကွဲပြုစုသူအမှတ် • ၅၀၀၀၂၆၀၀၀

မူကွဲပြုစုသူအမှတ်

ဝင်းသိန်း

အကွဲအစား

မြန်မာ့စာပေအဖွဲ့

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်ဆန်း(ရဲအောင်စာပေ) အမှတ်(၂)၊ ချွန်း(၁)လမ်း၊
 ဟင်္သာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

နိဒါန်း

ဒေါ်မြမြ(ဝတ္ထု)၊ ယိုးဒယားမင်းတို့၏ အမှတ် (၂)၊
 တာဝတိံသာလမ်း၊ ဟင်္သာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်ခြင်း • ပထမအကြိမ်
 ထုတ်ဝေခြင်း • ဒီဇင်ဘာလ၊ ၂၀၀၀
 အုပ်စု • ၅၀၀
 စာနိဂုံး • ၁၀၀

BURMESE
 CLASSIC
 .com

၈၉၅-၈၃

ကိုယ်

သားကောင်မုဆိုး မဟုတ်သေး / ကိုယ်
 ခုခံအောင်စာပေ၊ ၂၀၀၀

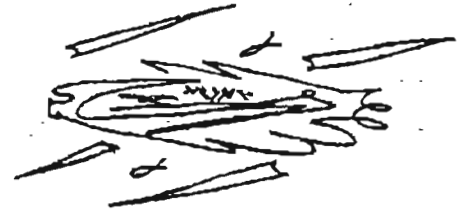
စာ-၁၉၂၊ ၁၂၅ x ၁၇၅ စင်တီမီတာ

(၁) သားကောင်မုဆိုး မဟုတ်သေး

ရန်ကုန်

(၁)

(၂)

မေ့မေ၊ မေ့မေ၊

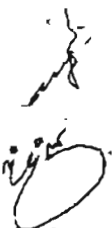
ဦးရသေ့၊

ပြီးတော့.....

သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာဖြစ်သည့်

ဆရာသော်တာဆွေအား

ဤစာအုပ်ဖြင့် ဂုဏ်ပြုပါသည်။

(၁)

(၂)

BURMESE
CLASSIC
.COM

ပျဉ်းမကုန်း ရွာကလေးသည် ထူးဆန်းသော ရွာကလေး တစ်ရွာ ဖြစ်ချေ၏။ ထိုရွာသား သစ်ကုန်သည်လေး ထွန်းနိုင် တစ်ယောက် ထူးဆန်းသောဒဏ်ရာဖြင့် တောထဲတွင် သေခဲ့၏။ သည်ပြင် သူ၏တပည့် စိန်သောင်းသည်လည်း ဝံကောင်ကုတ်ခံ ရခဲ့ရချေ၏။ သို့ဖြစ်ရပ်သည် ရက်ပိုင်းအတွင်း ဖြစ်ခဲ့ရခြင်းဟု ဆိုကြချေ၏။ သို့တည်းပဲလား မဟုတ်။ ထွန်းနိုင်၏ဇနီး ရွှေစင်နှင့် ဖခင်ဖြစ်သူ တစ်လခန့်အကြာတွင် ပျဉ်းမကုန်းအထက်တောတွင်း ပြေးဝင်ပျောက်သွားကြပြန်၏။

သို့ဖြစ်ရပ်များဖြစ်ပြီးနောက်ပိုင်း ပျဉ်းမကုန်းရွာကလေး သည် ညအခါတွင် နိစ္စဓူဝဆိုသလို ခွေးတို့အကြွ၏။ ဟောင်ကြ၏။ သည့်နောက် အထက်တောဘက်မှ တော်လဲသံတို့ ကြားကြရ၏။ သို့ဆိုတော့ ညအခါတွင် ပျဉ်းမကုန်းရွာကလေးသည် ထိတ်လန့်ဖွယ် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ မည်သူမျှ ညအခါ အပြင်သို့မထွက်ရဲ ဖြစ်ကြ၏။

‘နောင်မီးငြိမ်း’ဖြစ်ခဲ့ရချေတော့သည်။

သို့ပေမင့် နေ့ဆိုပါလျှင် ပျဉ်းမကုန်းရွာကလေးသည် နေချဉ့်စဖွယ်ဖြစ်ချေ၏။ ပျဉ်းမကုန်းရွာကလေးသည် ညနေဝင်သည် နှင့် သုသာန်တပင်လို ဖြစ်လာလေတော့၏။

အချို့က ပြောကြ၏။ ပျဉ်းမကုန်းရွာသားတို့သည် လူ
စင်စစ်များ မဟုတ်ကြဟုပင် ဆိုကြလေ၏။

‘နို့ဖြင့် သူကြီးရယ်၊ ပျဉ်းမကုန်းရွာကလေးက ဘယ်တုန်း
က ဖြစ်ခဲ့တာတုန်း’

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်က မီးလောင်ကုန်းရွာသူကြီး ဦးစာ
မထီကို မေးလိုက်ချေ၏။

‘ငါလည်း ကြားဖူးတာ ပြောရတာပဲကွ၊ နို့တော့ ငါလည်း
ကောင်းကောင်းမသိဘူး’

‘နို့ဖြင့် ပျဉ်းမကုန်းရွာဆိုတာ ဘယ်မတုံး’

‘မလက်တိုချောင်းဖျားမယ်လို့ ပြောတာပဲ’

‘ဖထီ ရောက်ဖူးလား’

‘မရောက်ဖူးပါဘူး’

‘နို့ဖြင့် မီးလောင်ကုန်းမယ် ပျဉ်းမကုန်းရွာရောက်ဖူးတဲ့သူ

များ ရှိလေသလား’

‘ဟကောင်ရ... ငါတောင် မရောက်ဖူးတာ၊ ဘယ်သူက
ရောက်ဖူးရမှာလဲ’

‘ထားပါလေ၊ အဲဒီ ပျဉ်းမကုန်းရွာလေးက တခြား ဘာ
ထူးခြားချက် ရှိသေးလဲ’

ကျွန်တော်က ထပ်မေးလိုက်ပြန်၏။

‘သစ်ခုတ်သွားရင်း အစ်ပစ်သွားရင်း လမ်းမှားရောက်သွား
သူတွေတော့ ရှိတယ်ဆိုပဲ’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်က ကပျာကသီပင်...

‘ဟုတ်ပြီ၊ အဲလိုလူတွေ သည်ရွာမှာ ရှိတယ်ပေါ့’ မေးလိုက်
ချေ၏။

‘မရှိဘူး’

သို့ဆိုတော့ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့်ကျွန်တော်သည် တစ်ယောက်
မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ စိတ်ဓာတ်ကျသွားရချေတော့၏။

သို့ပေမင့်လို့...

‘နေဦးကွ... မင်းတို့ ‘လဟာမငယ်’သွားပါကလား၊
အဲဒီရွာက မုဆိုး ‘ငအောင်’တော့ လမ်းမှားရောက်သွားဖူးတယ်
ပြောတာပဲ’

သို့ဆိုတော့ ဝမ်းသာသွားရချေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် လဟာမငယ်ရွာသို့
ထွက်ခဲ့ကြချေတော့၏။

‘ရွှီးလ်...’

ရွာအထွက်လမ်းတွင်သာ ရှိသေး၏။ သို့ဆိုသလို ငှက်ဆိုး
တစ်ကောင်က အသံကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကျွန်တော် ကြည့်
လိုက်ချေ၏။

‘အယုံအကြည် မရှိပါဘူးဗျာ’

လင်းမြင့်လှိုင်က ငိုဆိုလာလေ၏။

သို့မှ...

“ရှိုးလ်...”

“တောက်... မိုက်ရိုင်းလိုက်တဲ့ကောင်”

မုဆိုးငအောင်က သို့ဆိုသလို စခန်းတပေါ်မှ ဖြတ်ပျံသန်းသွားသော ငှက်ဆိုးကောင်ကို မကျေမနပ် ပြောရင်း ငှက်ဆိုးကောင် ပျံသန်းသွားရာသို့ ကြည့်လိုက်ချေ၏။ သူမြင်ဖူးသည့် ငှက်ဆိုးကောင် တွေထက် ပိုကြီးပုံရချေ၏။

ထိုငှက်ဆိုးကောင်သည် သူ့စခန်းတ နောက်ဘက်ရှိ သစ်ပုပ်ပင်ကြီး ကိုင်းထက်တစ်ခုတွင် နားလိုက်ချေတော့၏။

“တောက်...”

သို့ ငအောင်က တောက်တစ်ချက် ပြင်းပြင်းခေါက်လိုက်ပြီးနောက် သူ၏ ဒူးလေးကို ယူလိုက်ကာ ငှက်ဆိုးကောင်ရှိရာသို့ လှမ်းချိန်လိုက်၏။

အတန်ငယ်တော့ လှမ်းချေ၏။ သို့ကြောင့် သူပစ်လိုက်ရကောင်းနှိုး ချီတုံချတုံဖြစ်နေချေတော့၏။

မိုမိတ်မရှိသော ငှက်ဆိုးကောင်ကို သတ်ပစ်ချင်စိတ် သူတွင်ရှိပြီး ပစ်မှတ်လွဲချော်သွားပါလျှင် မြားတစ်စင်း ဆုံးရှုံးမည်ကို မလိုလား၍ ဖြစ်ချေတော့၏။

သူ စဉ်းစားရင်း မွန်းကျပ်လာ၏။

“မပစ်နဲ့”

သို့ သအံကြောင့် ငအောင် နောက်ဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ဟင်... မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ပါလား။ ထင်းခွေပြန်လာသည့်ပုံပင်။ သို့ကြောင့်...

“မင်း ဘယ်ကလဲ၊ သည်နားတစ်ဝိုက် လူနေတဲ့ ရှိတယ်လား”

သို့ သူ့အမေးကြောင့် သူမ သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်နေလေတော့၏။ နှုတ်ဆိတ်လို့လည်း နေချေ၏။

“ရှိုးလ်...”

“ဟင်...”

ထိုမိန်းမထံ သူ စိတ်ရောက်နေချိန်တွင်မတော့ ငှက်ဆိုးကောင်သည် သို့ဆိုသလို အော်ဟစ်လိုက်ပြန်ကာ ထိုသစ်ကိုင်းထက်မှ ပျံသန်းသွားချေတော့၏။

“မင်းကြောင့် ငါ ပစ်မယ့် ငှက်ဆိုးကောင် ပျံသွားပြီ”

သူက သို့ဆိုသလို လွတ်သည့်ငါး ကြီးလိုက်ပေငြား...

“ရှင်က လူလိမ်လူညာပဲ၊ ရှင်ကိုယ်တိုင် ပစ်သင့်မပစ်သင့် စဉ်းစားနေတာများ၊ ကျွန်မကြောင့်လို့ ပြောရသေးတယ်၊ ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...” လို့ သူမက ရွဲ့ပြုံး ရယ်ပြလေပြီး ပြောလာသည်ကြောင့် မုဆိုးငအောင်သည် မျက်နှာကို စပ်ပြီးပြီးလုပ်လိုက်ကာ...

“နို့တော့ နို့ပေါ့၊ နို့ပေမင်လို့ မင်းကြောင့်လည်း ပါတယ်လေ” ပြောလိုက်လေ၏။

“အလိုလေးတော်... ခက်ရချည်ရဲ့”

သူမက သို့နယ် ပြောလိုက်လေပြီး...

‘ဟင်း...’

သို့နယ် နှုတ်ခမ်းကိုရုံ၊ သက်ပြင်းချလိုက်ချေတော့၏။

‘နို့... နို့ဖြင့် ပြောလေ၊ ဘာလို့ ငါ့ကို ‘မပစ်နဲ့’လို့ ပြောရတာတုံး’

‘ရှင်က ငှက်ဆိုးကောင်ဆိုပြီး ဒေါသထွက် မုန်းတီးစိတ် နဲ့ ပစ်ချင်စိတ်ဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ ရှင်ကိုယ်တိုင် ယုံကြည်မှုရှိပုံမရဘူး၊ အကယ်၍ စိတ်လွတ်လက်လွတ် ပစ်လိုက် လို့ လွဲချော်သွားပြန်လျှင် ရှင်မြားတံတစ်ချောင်း အသားလွတ်ဆုံးရှုံး မှာကိုလည်း စိုးရိမ်တယ်မဟုတ်လား၊ နို့ကြောင့် ကျုပ်က ဆုံးဖြတ် ပေးတာလေ။’

‘ပြီးတော့ ရှင် သိထားဖို့က ငှက်ဆိုးကောင်ရယ်လို့ ရှင် တို့က တွက်ထားကြပေမင့် တကယ်တမ်းကျတော့ အဲဒီငှက်တွေ က သတ္တဝါတွေအတွက် ကောင်းကျိုးပြုတဲ့ ငှက်တွေပါရှင်’

‘ဗျာ... ဘယ်လို၊ ရှင်းအောင်ပြောပါလားဗျာ’

မုဆိုးငအောင်တစ်ယောက် အံ့သြတကြီး ကြည့်မေးလိုက် ချေ၏။

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... သည်လိုလေ၊ လူတွေက သတ်မှတ်ထားကြတာ ငှက်ဆိုးကောင် စခန်းတပေါ် ဖြတ်ပျံသန်း အော်သွားလျှင် နှိမိတ်မကောင်း၊ သည်တော့ စခန်းပြောင်းကြတယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲလို အော်သွားလျှင် သည်စခန်းတဲ ပြဿနာတစ်ခုခု ဖြစ်ပြီသာမှတ်၊ နို့မှမဟုတ် သူ လာပြီးနောက် ဟင်းကောင် ရောက်လာတော့မယ်လေ၊ သည်တော့ အန္တရာယ် ကြိုတင်ကာကွယ်တဲ့အနေနဲ့ စခန်းတဲနေရာ ပြောင်းကြတော့တာ ပေါ့’

သို့ မုဆိုးငအောင်က သူသိ သူတတ် လူတွင်ကျယ်လှပ် ပြောလိုက်ချေတော့၏။

‘ဟုတ်ပြီလေ၊ သည်ငှက်ဆိုးကောင်က ကြိုတင်သတိပေး တယ်ဆိုတော့ ရှင်တို့ သူ့ကို ကျေးဇူးရှင်လို့တောင် သတ်မှတ်သင့် တာပေါ့၊ ရှင်တို့ တွက်ဆထားတာ သူ့ အော်ဟစ်ဖြတ်ပျံသန်းသွား လို့ ဟင်းကောင် ရောက်ရတာပေါ့၊ တကယ်က အဲလိုမဟုတ်ပါ ဘူး၊ ကျားကောင် လာနေမှန်းသိလို့ ကြိုတင်လာရောက် အသံပေး သွားတာပါရှင်၊ နို့ကြောင့် ကျေးဇူးမတင်သင့်ဘူးလား’

သို့ဆိုလေတော့ မုဆိုးငအောင်သည် တွေဝေသွားတော့၏။

သို့လည်း ဟုတ်သားကလားလို့ တွက်မိလိုက်တော့၏။

‘ရှင် သဘောပေါက်လောက်ပြီ ထင်ပါ’

သူမက သို့ပြောလာပေငြား သူသည် နှုတ်မှ ဖွင့်ဟဝန်ခံ ခြင်းတော့ဖြင့် မရှိပါချေ။

‘နောက် မှတ်ထားပါရှင်’

သူမက သို့ပြောပြီး သူ့အပါးမှ လှစ်ခနဲ ထွက်သွားချေ တော့၏။

မုဆိုးငအောင်တစ်ယောက် အာစေးထည့်ခံထားရသလို ဖြစ်သွားရချေတော့၏။ သတိလက်လွတ်ဆိုသည် ထိုသည်များလေ လား မသိပါချေ။ သူမကို ဟန့်တားခြင်းတော့ဖြင့် သူ မလုပ်မိပါ ချေ။

သူမ အတော်ဝေးဝေး ရောက်သွားလေမှ...

ဘာကြောင့် သူမကို မတားလိုက်မိပါလိမ့်။

ဘယ့်တွက်များပါလိမ့်။

ကြည့်စမ်း... ခါးလေးကိုယမ်းကာယမ်းကာဖြင့် ရှည်လျား သော ဆံပင်ကို တစ်ချောင်းတည်း ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ထားလေ၏။

ထို တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် ကျစ်ဆံမြီးသည် သူမခြေလှမ်းလိုက်လေတိုင်း ယိမ်းခါလို့နေချေ၏။

သူမ ဝတ်ထားသည်မှာ ဘောင်းဘီရှည်ပွပွ(စတိုင်ပင်) ဖြစ်ချေငြား တင်သား၊ ပေါင်တံနှင့် ခြေသလုံးသားတို့သည် အချိုး ကျကျရှိကြချေပြီး ဟန်ချက်ညီညီ ဆန့်ကျင်ဘက်ဆန်ဆန်ဖြင့် လှုပ်ခတ်နေလေ၏။ ကြည့်ကောင်းသေးတော့၏။ သည့်ပြင် သူမ လက်တွင်းမတော့ သေနတ်ပြောင်းရှည်တစ်လက် ရှိချေ၏။

ပခုံးထက်တွင် ထမ်းသွားလေခြင်း ဖြစ်ချေ၏။

အဝေးရောက်မှ သူမ၏ပုံရိပ်ကို သူ ပြန်ဖမ်းကြည့်မိ၏။

နှာတံပေါ်ပေါ်၊ မျက်လုံးဝိုင်းစက်စက်၊ မျက်နှာသွယ်သွယ် နှင့်ဆိုတော့ ပို၍ပန်ရချေ၏။ သို့ငြား ငအောင်သည် ရုတ်တရက် မြင်လိုက်သော သူမ၏ နှုတ်ခမ်းပါးလေးကို ပို၍သဘောကျမိသေး တော့၏။ နားနှစ်ဖက်တွင် ဆွဲထားလေသည့် မီးအိမ်ပုံ နားဆွဲလေး သည် ခေါင်းယမ်းလိုက်လေတိုင်း ယိမ်းခါလို့နေသည်မှာ ပြုတ်ထွက် သွားလေလားဟုပင် ထင်ရချေ၏။

အပျော်တမ်း အမဲပစ်ရန်လာသော မုဆိုးမလေး လမ်းမှား ရောက်လာလေသည်များလား။

သူမချည်းတော့ဖြင့် မဖြစ်နိုင်ချေ။ အဖော်တွေ ပါချေဦး မည်။ သို့အတွေးကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ဝေဝေကြည့်လိုက် မိတော့၏။

လေတိုက်ခတ်မှုကြောင့် သစ်ကိုင်းများထက်ရှိ သစ်ရွက် သစ်ခက်တို့ လှုပ်ခါနေခြင်းသာရှိချေ၏။ သို့ဆိုတော့ သူ့အနား ရောက်လာသည်တွင်မတော့ သူတစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်ခြံမိ မည်။ တစ်ယောက်တည်း ဘယ်ကလာလို့ ဘယ်သွားမလို့ပါလိမ့်။ သို့အသိကြောင့် သူသည် သူမ ထွက်သွားရာဘက် ပြေးလိုက်သွား

တော့၏။ အလိုလေးဗျာ... ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။ ထွက်ခွာ တာဖြင့် မကြာလိုက်၊ လှုပ်လီလှုပ်လဲသွားလေခြင်းဖြစ်ငြား သူမကို မတွေ့ပါတော့ချေ။ မြန်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း ပြောရလေမလား။ အံ့ဖွယ်ကောင်းသေးတော့၏။

သို့ဆိုတော့ သူ တဲဘက်ပြန်လာလိုက်၏။ တဲပေါ်တက် ခြေပစ်လက်ပစ် လဲချလိုက်တော့၏။

မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်လိုက်၏။ အလိုလေးဗျာ... သူမ ရုပ်သွင် ပေါ်လာပြန်ပါကလား။

သူ စွဲလမ်းသွားလေပြီလား။

သို့ကြားမှ မုဆိုးငအောင်သည် လူးလဲထလိုက်ပြန်၏။ ပျဉ်းမကုန်းရွာမှ အဖြစ်အပျက်ကို သတိရလိုက်ပြန်၏။

ပျဉ်းမကုန်းရွာသို့ သူ မထင်မှတ်ဘဲ ရောက်ခဲ့လေခြင်း
ဖြစ်၏။

တကယ်တော့ သူ မျက်စိလည်လမ်းမှား ရောက်သွားခြင်း
ဖြစ်၏။ သူ တွက်ထားမိသည်မှာ တောင်ပေါ်ရွာလေးတစ်ရွာ
ဖြစ်ခြင်းမည်ပေါ့။

သို့ငြား လူသူမရှိကြချေ။ ခွေးတစ်ကောင် ကြောင်တစ်ဖွီး
ပင် မတွေ့ချေ။

ထိုနေရာတစ်ဝိုက် မြေပုံမို့မို့များသာ ရှိချေ၏။ မြက်ရိုင်း
တို့၊ ဆူးချုံပင်တို့ ဖုံးအုပ်ခြင်းခံရသော မြေပုံများဖြစ်ချေ၏။

သုသာန်ကုန်းများလေလား။

သို့ပေမင့် သူသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ် ညောင်းညာကိုက်ခဲ
နေလေခြင်းကြောင့် အနီးရှိ တဲပျက်တစ်လုံးတွင်တက်၍ ခြေလက်
ဆန့်တန်းလိုက်၏။

‘ကျွါလ်...’

ယိုင်နဲ့နဲ့တဲ လှုပ်ခါသွား၏။ သို့ဆိုတော့ သူတစ်ကိုယ်
ခိုင်မှ ခိုင်ပါ့လေမလား။ သူ မျက်စိလည် လမ်းမှားလာသည်ကြောင့်

စိတ်ပန်းလူပန်းနေသည်ကြောင့် မခိုင်လို့ ယိုင်လဲလို့က လဲစေတော့
မတတ်သာလေပြီ။ ကြမ်းခင်းပေါ် လှဲချလိုက်တော့၏။

သူ ဆာလောင်လို့လည်း နေချေ၏။ ခုနေများ တစ်ခုခု
စားရလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းလေမလဲလို့တောင် တမ်းတမိသေး
တော့၏။

‘ဟူး...’

လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထည့်လိုက်၏။

မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်လိုက်၏။ တစ်မှေးလောက်မှိန်းလိုက်
လျှင် အားရှိလာနိုင်လေ၏။

သို့ မှေးလိုက်လေပြီးမှ ရှေ့တွင်မြင်နေရသည့် ပျဉ်းကဒိုး
တောအတွင်း သားကောင်လေးတစ်ကောင် သွားရှာပစ်ချေတော့
မည်။ အချိန်ရှိလေသည်ပဲ။ သို့ကြောင့် အားရှိအောင် တစ်မှိန်းတော့
မှေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

သို့ပေမင့် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ငြိမ်သက်နေပေငြား
အသိ စိတ်က ရှိနေပေ၏။ လုံးလုံးလျားလျား အိပ်ပျော်ခြင်းတော့ဖြင့်
မရှိပါချေ။

သို့ရှိစဉ်...

‘ဝုန်း...’

သို့အသံကြောင့် သူ လန့်ဖျပ်သွားတော့၏။ မျက်လုံးအစုံ
ကို ဖွင့်လိုက်ရင်း ကပျာကသီ ထထိုင်လိုက်၏။

‘ဟင်...’

ပုံစံကိုးရိုးကားရားနှင့် ဖိုသီဖတ်သီလူတစ်ယောက် သူ့ကို
စိုက်ကြည့်နေပါကောလား။ ဘယ်အချိန်က အနားရောက်နေလေ
သည်ကိုတော့ မသိ။ ကြမ်းခင်းပေါ် သို့ဆိုသလို အသံကြီးထွက်လာ
ရခြင်းသည် လွယ်ပုလိုင်းကြီးကို ပစ်ချလိုက်လေခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။

‘နားနေပါ’

သူ့ကြောင့် လန့်ဖျပ် အိပ်ရာမှနိုးလာသည့် ငအောင်ကို
သို့ သူက ပြောလာချေ၏။ သည်တော့...

‘သည်ရွာကလား’လို့ ငအောင်က သူ့ကို မေးလိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ်’

သို့ဆိုတော့...

‘ကျုပ် လမ်းမှားလာတာ၊ ပင်ပန်းလို့ ခေတ္တနားနေတာ၊
ကျုပ်ကို နားလည်ပေးပါ’

‘ငါ သိတယ်’

သို့သာ ထိုသူက ပြောလေ၏။

‘မင်း ဆာနေပုံပဲ’

ထိုသူက ဆက်ပြောလာပြန်၏။ သို့အမေးကြောင့် ငအောင်
ဝမ်းသာသွားရ၏။

‘ဟုတ်တယ်၊ ဆာလောင်မှဲ့ဒဏ် ခံနေရတာလည်း ပါတာ
ပေါ့’

သို့ မိတ်ရင်းတစ်ယောက်လို ပြောလိုက်ချေ၏။

‘သမီးရေ... ငှက်ပျောတစ်ဖီး ပေးလိုက်ပါ’

အလိုလေးဗျာ။ သို့ဆိုတော့ ထိုလူနှင့် မိန်းမတစ်ယောက်
အတူရှိနေခြင်းကို သိလိုက်ရ၏။ သို့ကြောင့် ထိုလူ၏နောက်သို့
လှမ်းကဲကြည့်လိုက်၏။

‘ဟင်...’

ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ မျက်ဝန်းလဲ့လဲ့၊ မျက်နှာသွယ်သွယ် မိန်းမ
တစ်ယောက်။

‘ခင်ဗျားတို့ သည်ရွာကဆိုလျှင်ဖြင့် မေးကြည့်ချင်တယ်’
ငအောင်က ပြောလိုက်၏။

‘မေးပါ’

‘သည်ရွာက ရွာပျက်ကြီးလား၊ ခင်ဗျားတို့သားအဖပဲ
ရှိတယ်လား’

သို့ သူ့အမေးကြောင့် လူကြီးနှင့် မိန်းမငယ်သည် ပြုံးစိစိ
မျက်နှာပေးတို့ဖြင့် သူ့ကိုကြည့်ကာ...

ပျဉ်းမကုန်းရွာကလေးအကြောင်းကို ပြောလာချေတော့
၏။

သူ၏ သမက်ဖြစ်သူ တောထဲ၌ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တို့ဖြင့်
ပြန်ရောက်လာပုံ၊ သူ့တွင် ထူးဆန်းသောဒဏ်ရာများဖြစ်နေပုံ၊ ထို
ဒဏ်ရာဖြင့် သေဆုံးသွားလေသဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်လိုက်သည့်နေ့မှာပင်
သမက်၏ တပည့်လေးသည်လည်း ဝံ့ကိုက်ဒဏ်ရာတို့ဖြင့် သေဆုံး
သွားပုံ၊ သည်တော့ သမီးဖြစ်သူက စိတ်ဖောက်ပြန်သလိုဖြစ်၊
သားဖြစ်သူ ‘ရင်မောင်’ကိုပင် မခေါ်နိုင်လေဘဲ ယောက်ျားကို
သတ်လိုက်သည့် တရားခံကို ရှာမည်ဆိုကာ ပျဉ်းမကုန်းအနောက်
တောသို့ ပြေးထွက်လာခြင်းကြောင့် သူသည်လည်း သမီးဖြစ်သူ
နောက် လိုက်သွားခဲ့ရာမှ တရားခံကို မတွေ့။ သို့ကြောင့်...

ရွာသို့ပြန်လာကြသည်တွင်မတော့ ယခုလို ရွာပျက်ကြီး
ဖြစ်နေပုံကို ပြောပြလေတော့၏။

‘ဟင်... နို့ဖြင့် ဒါ ပျဉ်းမကုန်းရွာပေါ့၊ ရှေ့က ပျဉ်းကဒိုး
တောထဲမယ် လူသတ်ကောင် ရှိနေတာပေါ့၊ ခင်ဗျားတို့သားအဖ
လိုက်ရှာတာ မတွေ့ပေဘူးပေါ့’

သို့ မုဆိုးငအောင်က အံ့သြတကြီး မေးလေတော့၏။

‘မတွေ့ခဲ့ပါဘူးကွာ၊ သည်အပြင် သစ်ခုတ်သမားနှစ်
ယောက်လည်း သူ့သမက်ရလိုက်တဲ့ ဒဏ်ရာမျိုးနဲ့ တောထဲ သေနေ
တာပဲ တွေ့ခဲ့ရတယ်’

‘ဟင်...’

‘ကဲ... ကဲ... စားလိုက်ပါဦး၊ ကျုပ်တို့သားအဖလည်း နားချေဦးမယ်’

သို့ကြောင့် မုဆိုးငအောင်သည် သူမ ပေးလာသည့် ငှက် ပျောဖီးကို ဆာဆာနှင့် စားလိုက်သည်မှာ လေး၊ ငါးလုံးသာလျှင် ကျန်ချေတော့၏။

‘မင်း ရေသောက်ချင်လျှင်ဖြင့်တော့ ဟိုးရှေ့လောက်မယ် ချောင်းရှိတယ်၊ အဲဒီမယ် သွားချေ’

သို့ဆိုတော့ မုဆိုးငအောင်သည် ရေငတ်နေသည်လည်း ဖြစ်သည်ကြောင့် ထိုသူ ညွှန်လိုက်သော ချောင်းရှိရာနေရာသို့ သွားလိုက်၏။

ချောင်းသို့ရောက်သည်တွင် သောက်ရန်ရေ အဆင်မပြေ သဖြင့် ရေအိုင်ကြီးကြီးတစ်ခု တွေ့လိုတော့ငြား ချောင်းအောက်ဘက် သို့ စုန်ဆင်းလိုက်ချေ၏။

ကံကောင်းသည်မှာ ဝေးဝေးမလျှောက်လိုက်ရချေ။ ရေ ကြည်အိုင်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ချေ၏။

ထိုအိုင်အတွင်း ဖက်ရွက်များ ကြွေကျနေခြင်းမရှိသည့် အပြင် သစ်ရွက်များလည်း မတွေ့။ သောက်ချင်စဖွယ် ကြည်လင် နေခြင်းကြောင့် ငအောင်သည် သူ၏ဒူးလေးကို နံဘေးတွင် အသာ ချထားလိုက်ကာ လက်ခုပ်ဖြင့် ရေခပ်သောက်လိုက်ချေ၏။

ပြီးနောက် မျက်နှာကို ပက်ဖျန်းလိုက်၏။ ကုပ်ပိုးကို ရေစွတ် တဖြန်းဖြန်းရိုက်လိုက်၏။ သည်တော့ သူ လန်းဆန်းလာ ၏။ သို့မှ သူ တဲသို့ပြန်သည်တွင် ထိုသားအဖအတွက် ရေခပ်သွား ရန် သတိရသဖြင့် သူဆောင်စားဖြင့် အခေါင်းပွ ဝါးတစ်လုံးကို ခုတ်လိုက်ချေပြီး တစ်တောင်သာသာ အဆစ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်၏။

ပြီး ထိုရေကြည်ကိုထည့်ကာ တဲသို့ပြန်သွားလိုက်ချေတော့၏။

ဘုရားရေ... တဲရောက်သည်တွင် ထိုသားအဖကို မတွေ့ တော့ပါချေ။ ဘယ်များရောက်သွားပါလိမ့်။ သူ ဟိုဘက်လှမ်းက ရှာကြည့်သေး၏။

‘ဗျို... အစ်ကိုကြီး၊ ညီမ၊ ညီမ၊ အစ်ကိုကြီး’

သို့ အော်ခေါ်ကြည့်သေး၏။ ဘယ်ရောက်သွားကြတာပါ လိမ့်။ ထိုသားအဖကို လှမ်းကရှာကြည့်ရာမှ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ထိုပျဉ်း ကဒိုးတောကို လှမ်းတွေ့လေသည်ကြောင့် ထိုသားအဖ ပျဉ်းကဒိုး တောအတွင်း ထွက်သွားကြလေသည်များလား စဉ်းစားလိုက်မိ၏။ သို့ကြောင့် သူသည် ထိုသားအဖနှစ်ယောက်နောက် လိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့၏။

တူးဆန်းသည်မှာ ပျဉ်းမကုန်းရွာလို့ သူတို့သားအဖက ပြောသွားပေမည် ထိုနေရာတွင် ရွာပျက်သဏ္ဌာန်သာ သူ တွေ့ရ၏။ အိမ်ပျက်တပျက်များရှိသော်ငြား လူဆို၍ သူတို့သားအဖနှစ်ယောက် မှလွဲ၍ မတွေ့လေခြင်းကြောင့် ကြက်သီးပင် ထမိသေးတော့၏။

ထိုသားအဖ လူစင်စစ်မှ ဟုတ်ပါရဲ့လားလို့ပင် တွေးမိ လိုက်၏။

သို့လည်း မဖြစ်နိုင်ပါချေ။ လူသားစင်စစ်မို့သာ စကား တွေပြောဖြစ်ခဲ့ကြတာကလား။ သို့ဆိုတော့ သူသည် ပျဉ်းကဒိုး တောအတွင်း လိုက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့၏။ သူ သုတ်ချေ တင်သွားလိုက်သည်မှာ ထိုသားအဖကို တွေ့လိုတော့ငြား ဖြစ်ချေ ၏။ ထိုသားအဖကို တွေ့လေမှ သူ အမြင်ရှင်းသွားပေလိမ့် မည် မဟုတ်ပါကလား။

သို့မှ မုဆိုးငအောင်သည် ပျဉ်းကဒိုးတောအတွင်း ရောက် လာလေ၏။

ဆောင်းအကုန် နွေဦးကာလလွန်ဖြစ်သည်ကြောင့် ပျဉ်းကဒိုးပင်တို့သည် အသီးများ သီးနေကြသလို အချို့ရင့်ကာ မြေသို့ ကြွေကျနေလေခြင်းကြောင့် ပျဉ်းကဒိုးတောအတွင်း သူ လျှောက်ရသည်မှာ ပင်ပန်းခက်ခဲလွန်းလှ၏။ ဘယ်တုန်းကမှ ပျဉ်းကဒိုးအသီးကွဲအခြမ်းများသည် ဓားသွားနှယ်ထက်နေလေခြင်းကြောင့် ထိုအသီးကွဲတို့ကို ရှောင်လျှောက်ခဲ့ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်ချေတော့၏။

သို့မှ ငအောင်သည် စမ်းတဝါးဝါး လျှောက်ခဲ့ရာမှ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် သူတွေ့လိုသည့် သားအဖတို့ လှမ်းတွေ့လိုက်ချေတော့၏။

‘ဟေး... ဟေး... ဝူး... ဟေး...’

သို့နှယ် သူ အသံပေးလှမ်းဆော် အချက်ပြခဲ့ပေငြား သူတို့သည် သူ့အသံကို မကြား၍လား၊ မကြားယောင်ဆောင်နေကြ၍လားတော့ဖြင့် မသိ။ လှည့်၍ပင် မကြည့်။ လျှောက်သွားကြလေသဖြင့် ငအောင်သည် ဖြစ်လိုရာဖြစ်ဆိုပြီး သူတို့နောက် အပြေးကလေး လိုက်သွားချေတော့၏။

သို့ဆိုတော့ သူ့ခြေထောက် ခြေဖဝါးတို့တွင် ရှရာများ ဗရုဗုအပြင် သွေးတို့စိမ့်ထွက်လာကြချေ၏။

ထိုသည်ကို သူ သတိမမူအား။ ထိုသားအဖကို တွေ့ဖို့ရန် သာ စိတ်ခက်ထန်နေလေခြင်းကြောင့် ခြေအောက်နှင့်ပင် ပြေးလိုက်သွားချေ၏။

သို့ပေမည် သူ၏ကြိုးစားမှုက အရာမထင်ခဲ့ချေ။ သူ မောဟိုက် ထိုင်ချလိုက်ရသည့်ဘဝသို့ပင် ရောက်သွားချေတော့၏။

မြင်လိုက်လျက်နှင့် သူ အားမလိုအားမရဖြစ်ခဲ့ရချေတော့သည်။ သူ မောမောနှင့် ခြေပစ်လက်ပစ် ငိုငိုရုံရှိသေး...

‘ဟာ...’

ခပ်လှမ်းလှမ်း ချုံပုတ်နောက်ကွယ်တွင် သားရဲတစ်ကောင် ရှိနေသည်များလား။

‘ခွပ်... ကွပ်... ကွပ်...’

‘ကျွတ်... ရလွတ်...’

သားကောင်တစ်ကောင် ရထားသဖြင့် မြိန်ရေရှက်ရေစားသောက်နေပုံပင်။

သို့ဆိုတော့ မုဆိုးငအောင်သည် သူ၏ဒူးလေးကို ထိုချုံပုတ်ဆီသို့ ပစ်မှတ်လှမ်းချိန်လိုက်၏။

ချုံပုတ်နောက်ကွယ်တွင် သားရဲတစ်ကောင် ရှိသည်မှာ သေချာလေပြီ။ သို့ပေမည် မြင်ရလေခြင်းမရှိဆိုငြား ထိုချုံပုတ်၏ အကိုင်း အခက်အရွက်တို့ လှုပ်ခါနေလေခြင်းကြောင့် သူ စွန့်စားကာ မြားတစ်စင်း လှမ်းပစ်လိုက်ချေတော့၏။

‘ဝှစ်...’

‘ဘလတ်... ရပ်... စွပ်...’

သူ၏ မြားက သားရဲထံ ချုံပုတ်သစ်ခက်တို့ကြားမှ တိုးဝင်သွားသည်နှင့် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို နောက်ကွယ်တွင်ရှိ သားရဲကောင်သည် လှုပ်တစ်ပြက် ပြေးထွက်သွားချေတော့၏။

ဘုရား... ဘုရား... တော်ပါသေးရဲ့။ သူ၏ အရဲစွန့်မှုသည် စိုက်ရူးရဲဆန်လွန်းလှချေ၏။

ဟင်းကောင်(ကျား)ဖြစ်နေပါလျှင် သူ့သေတွင်းသူ တူးသလို ဖြစ်ပေရောမည်။

ဘုရား... ဘုရား... တော်ပါသေးရဲ့။ ခွေးသာသာ ကျားသစ်ကောင် ဖြစ်နေပေလို့။

သို့ ငအောင်သည် ထိုချုံပုတ်မှ ကျားသစ်ကောင် ပြေးထွက်သွားသည်ကြောင့် ထိုချုံပုတ်နောက်ကွယ်တွင်ရှိ ကျားသစ်

ကောင်၏အစာ ဘာဖြစ်သည်ကို သိလိုသဖြင့် အပြေးကလေးသွား
လိုက်ချေတော့၏။

အလိုလေး... ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲကလား။

ချေသေကောင်ပင် သွေးသံရဲ့ဖြင့် သေဆုံးနေပါကော
လား။ ကျားသစ်ကောင် ကိုက်ထားခြင်းဖြစ်ချေ၏။

ချေပေါင်တစ်ချောင်း မရှိတော့ချေ။ သို့ကြောင့် သူသည်
ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသည်ဖြစ်၍ ထိုချေကောင်၏ ကျန်သော
ပေါင်တစ်ပိုင်းကိုဖြင့် ထမ်းပိုးခဲ့ပြန်တော့၏။

နေရေးအဆင်ပြေလေသည့်နေရာ ရောက်လေမှ တံစို့ထိုး
မီးကင်စားဖို့ စဉ်းစားလိုက်ချေတော့၏။

သို့မှသည် ငအောင်တစ်ယောက် ကုန်းမြေဖြင့်နေရာလေး
တစ်ခုကို ရွေးချယ်လိုက်ချေ၏။

အနီးဝန်းကျင်ရှိ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်ခြောက်တို့ကို မီးပုံလုပ်
ရန် လိုက်လံစုဆောင်းလိုက်ချေ၏။

ပြီးနောက် ထင်းမီးမွှေးလိုက်ကာ သူ ထမ်းပိုးယူလာသည့်
ချေပေါင်တစ်ချောင်းကို အရေခွံဆုတ်ခွာလိုက်ချေ၏။ တံစို့ထိုး
မီးကင်လိုက်ချေလေ၏။ မီးကင်မကျက်မီ ငအောင်သည် ချောင်း
ရှိလေမလားအသိဖြင့် ချောင်း သို့မဟုတ် စမ်းချောင်းမြောင်ကို
လိုက်ရှာလေတော့၏။ ကံအားလျော်စွာပင် ငအောင်တစ်ယောက်
ရေကြည်ချောင်းလေးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ
ဖြစ်သွားကာ ဝါးဆစ်ဘူးဖြင့် ရေခပ်ယူလိုက်ချေ၏။ သို့မှ စခန်း
နေရာ ပြန်ခဲ့လေ၏။ မီးကင်သားအကျက်ကို စောင့်ရင်း သစ်ပင်
အခြေကို ကျော့စိုင်းနေလိုက်၏။ သို့မှ သူ မှေးခနဲဖြစ် အိပ်ပျော်သွား
ချေ၏။ မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားသည် မသိ။ မွေးပျံသော
သင်းရနံ့တစ်ခုကြောင့် သူ အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးလာရ၏။

ဘုရားရေ... သူ အိပ်ပျော်နေလို့ပါကလား။ ထိုသင်းပျံ
ရနံ့သည် သူ အိပ်မပျော်ခင်က မီးကင်ထားသော ချေပေါင်မှဖြစ်
ချေတော့၏။

သို့ဆိုတော့ စားဖို့အဆင်ပြေပြီပေါ့။ သူသည် ထိုချေသား
ပေါင်မီးကင်ကို စားဖြင့်လှီးဖြတ် ပူပူလောင်လောင် စားလိုက်ချေ
ပြီး သူခပ်ယူလာသည့် ရေကို တဝသောက်လိုက်ချေပြီး ထိုနေရာ
လေးမှ ထွက်ခဲ့ချေတော့၏။ သို့ဆိုတော့ ငအောင်သည် ပျဉ်းကဒိုး
တောအတွင်း ထိုသားအဖကို လိုက်ရှာလိုခြင်းဖြစ်ချေ၏။

သို့မှ သူသည် ချောင်းတစ်ခုသို့ ရောက်လာ၏။ ဘာ
ချောင်းရယ်လို့တော့ဖြင့် သူ လမ်းမှားလေခြင်းကြောင့် မသိပါချေ။
ကိစ္စမရှိချေပြီ။ ထိုချောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်းမည်ဆိုလျှင်သော်လည်း
ကောင်း၊ ဆန်တက်မည်ဆိုလျှင်သော်လည်းကောင်း ဝါးခတ်စခန်း၊
ဆင်စခန်း သို့မဟုတ် လူနေကုန် တစ်ခုခုရှိတော့ဖြင့် သူ သွားရင်း
လာရင်း တွေ့နိုင်သည်ဟု တွက်လိုက်၏။ သို့ပေမည်လို့ သူ ခရီး
အတန်ပေါက်သည့်တိုင် လူရိပ်လူယောင် မပြောလေနှင့် တိရစ္ဆာန်
တစ်ကောင်တစ်ခြီးမျှ မတွေ့ပါချေ။ ယုတ်စွအဆုံး ငှက်ကောင်
ပျံသန်းသွားသည်ကိုပင် မတွေ့မိပါချေ။

သို့ဆိုတော့ သူ တစ်မျိုးစဉ်းစားလိုက်ပြန်၏။

အချိန်မနောင်းမီ သူ စခန်းချမှားနေရန် နေရာတစ်ခုခုကို
ရှာရပေရောမည်။

ချောင်းကမ်းနံဘေး ခြေခင်းလက်ခင်းသာသည့်နေရာဆို
လျှင် ဖြစ်ချေပြီ။

သို့ သူ စဉ်းစားလိုက်ပြန်တော့သည်။ သို့ရှိစဉ်...

'ဟာ...'

'ဟာ...'

သူ၏ ညာဘက်ချောင်းကမ်းပေါ်မှ တောတိုးပြေးလွှားသံကြောင့် မော့ကြည့်လိုက်၏။

‘ဘာကောင်ပါလိမ့်’

သို့ဆိုတော့ ကိုးရေးတစ်ရေး ဆယ်ရေးတစ်ရာဆိုသလို ဒူးလေးကို အသင့်ပစ်ခတ်နိုင်ရန် ကိုင်ထားလိုက်တော့၏။

သူထံ မမျှော်လင့်ဘဲရောက်လာမည့်အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ရန်အလို့ငှာ ဖြစ်ချေလေ၏။ သို့ပေမင့်...

‘အား... အား... အား...’

အလိုလေးဗျာ... တောတိုးရင်း အော်ဟစ်နေသံကြောင့် ထိုအရာသည် သားရဲကောင်မဟုတ်။ လူသားဖြစ်နေသည်ကို သိလိုက်ချေတော့၏။

သို့ကြောင့် ထိုနေရာမှာပင် စောင့်၍ကြည့်မနေဘဲ ထိုချောင်းကမ်းပေါ် အလျင်စလို တက်သွားလိုက်တော့၏။

‘အား... အား... အ... အ... အား...’

ထိုချောင်းကမ်းပေါ်တွင် ဝါးသုန်းပင်များ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိလေ၏။ သူ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သောအချိန်မှာပင် ဝါးသုန်းပင်ကိုတိုး၍ ဖြတ်ပြေးသောသူကို တွေ့လိုက်လေ၏။

သူယ်လို... ဘယ်လို... အန္တရာယ်နှင့် သူ ရင်ဆိုင်လာရတာပါလိမ့်။ သို့ကြောင့် ထိုသူ့နောက်ပြေးလိုက်လာသည့်အန္တရာယ်ကို သူသိသည်ကြောင့် လှမ်းကဲကြည့်လိုက်သော်ငြား မည်သည့်လှုပ်ရှားမှုမှ လျော့လေခြင်းကြောင့် ထိုသူ ရန်သူထံမှ ပြေးထွက်လာပေငြား မြေလွန်စိတ် မပြေသေး၍ဖြစ်မည်ဟု ထင်လိုက်ပေ၏။

သို့... သို့သူပြေးလာရာမှာ သူနှင့် ကိုက် ၁၀၀ ကျော်လောက်တွင် ပိကျသွားလေတော့၏။ သို့ဆိုတော့ ငအောင်တစ်ယောက် ထိုလူထံ ပြေးသွားလိုက်၏။

ဘုရားရေ... ထိုလူသည် အင်္ဂါအင်္ကျီ ငတ်ထားခြင်း မရှိပါကလား။ တောင်းဝံ့ရှည်ပွမွသာ ဝတ်ထား၏။

သူ၏ ဗလာကျင်းခန္ဓာကိုယ်တွင်မတော့ ပြတ်ရှဒဏ်ရာ အတော်များများကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သွေးတို့ ယိုစီးကျကာနေ၏။ သို့ဖြင့် သူ့အသားတွေက ဘုန်လှုပ်နေချေ၏။

‘ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ’

သို့ မေးလည်းမေး ထိုလူကိုလည်း ပွေ့ထုလိုက်၏။

‘ဘုရားရေ...’

သူ လုံးဝထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားတော့၏။ ထိုလူ၏ လည်ပင်းတွင် ပြတ်ရှဒဏ်ရာကြီးနှင့်ပါကလား။ ထိုလည်ပင်း ပြတ်ရှဒဏ်ရာမှ သွေးတို့ ပန်းထွက်ကျနေလေ၏။

ဘယ်လိုဖြစ်ရတာပါလိမ့်။ သည်သို့ဖြစ်အောင် ဘယ်သူက လုပ်လိုက်တာပါလိမ့်။ သို့မှမဟုတ် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ လုပ်ကြံခြင်းကို ခံရလာသူလေလား။

‘ဟိတ်လူ... ဟိတ်လူ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ’

သို့ သူ မေးလေ၏။ လှုပ်ခါးမေးလေ၏။

သို့ငြား ထိုလူသည် သူ့အား မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ကြည့်နေပေမင့် ပါးစပ်မှ လှုပ်ခတ်နေသော်လည်း မည်သည့်အသံမျှ ထွက်လေတယ်ချေ။ လည်ပင်းမှ ပြတ်ရှဒဏ်ရာကြောင့် ထိုသူ မပြောမဆိုနိုင်လေခြင်းများလား။

‘ခင်ဗျား ကြိုးစားပြီးပြောပါဦး’

သို့ပြောလည်း ပြော၊ ငအောင်သည် ထိုသူပါးစပ်နားသို့ သူ့နားကို တိုးကပ်ပေးလိုက်ပေငြား...

‘အ... အ... အ... အား... အား... အား... အီး...’

အား... အား...

သို့ အသံသာထွက်လာခြင်း သိရ၏။ ဟုတ်ပါပြီ။ ဒီလူ
ဆွဲအသွားလေသည်မှာ လည်ပင်းက ပြတ်ရှုဒဏ်ရာကြောင့် ဖြစ်ခြင်း
မည်။ သို့မှ ငအောင်သည် ထိုလူပါးစပ်နားမှ သူ၏ဦးခေါင်းကို
ခွာလိုက်၏။

‘အား...’

သို့ဆိုတော့ ထိုလူသည် ခေါင်းစိုက်ကျသွားလေတော့၏။
သေဆုံးသွားလေပြီပဲ။

သူ လွန်မင်းစွာထိတ်လန့်သွားတော့၏။

ထိုသူ မည်သည့်သတ္တဝါ ရန်သူနှင့် တွေ့လာတာပါလိမ့်။
သို့ဖြင့် ထိုလူပြေးလာရာ လှမ်းကြည့်လိုက်လေမှ ငအောင်သည်
သူကိုယ်တိုင် ထိုသတ္တဝါကို တွေ့လိုက်ချေလေ၏။ သို့ကြောင့်
ထိုလူအား မြေပေါ်သို့ အသာလှဲချလိုက်ကာ ထိုသူပြေးလွှားရာ
လမ်းဆီသို့ သုတ်ခြေတင် သွားလိုက်ချေတော့သည်။

သူ သွားနေသည်မှာ ထိုသူကို ဒုက္ခပေးလိုက်သော ရန်သူ
နှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်လိုသည့်ဟန် ဖြစ်ချေတော့၏။

သူ သည်သို့တွက်ဆလိုက်ချိန်တွင်မတော့ ဒူးလေးကို
အရံသင့်ပစ်ခတ်နိုင်ရန် ချိန်ရွယ်၍သွားလာခြင်း ဖြစ်ပေငြား...

‘ဟာ...’

မမျှော်လင့်ဘဲ ညာဘက်ယွန်းယွန်းမှ ဝက်ဝံတစ်ကောင်
သည် ရုတ်ခြည်းပေါ်ထွက်လာကာ သူ့အား တိုက်ခိုက်လာချေတော့
၏။

သို့ဆိုတော့ ငအောင်သည် ဒူးလေးဖြင့် ရုတ်ခြည်းလှမ်း
ပစ်လိုက်ပေမင့် ဝံကောင်အား လွဲချော်သွားလေသဖြင့် နောက်ထပ်
မြားတံတစ်ချောင်း မထည့်နိုင်မီ ဝံကောင်က သူ့အား တန်ပြန်
ရန်ပြုလာသဖြင့် ဒူးလေးဖြင့် ကာဆီးရိုက်လိုက်ရချေ၏။

‘ဂါး... ဂါး... ဂရား... ဂါး...’

‘ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဒုတ်...’

‘ဝှစ်... ဒုန်း...’

ဝံကောင်က အင်အားကြီးပုံရ၏။ သူ နောက်သို့ဆုတ်ကာ
ဆုတ်ကာ ရိုက်နေရ၏။ သို့မှ သူသည် ပက်လက်လန်လဲကျသွား
တော့၏။

သွားပါပြီ။ သူ ဝံကောင်လက်ချက်ဖြင့် သေရပေတော့
မည်။

ဝံကောင်သည် သူ့အား အပေါ်မှမိုး၍ မြေသို့ ခြေချ
ကုတ်ခြစ်မည်ဆိုလျှင် သူ မည်သို့တုံ့ပြန်မှုမျှ လုပ်နိုင်လိမ့်မဟုတ်။
လည်စင်းခံရုံသာ ရှိချေတော့၏။

‘ဘုရား... ဘုရား... ဘုရားရှင် ကယ်ပါ’

ရယ်စရာတော့ အကောင်းသား။ ခလုတ်ထိမှ အဓိက
ဆိုသကဲ့သို့ ငအောင် ဖြစ်သွားပါကောလားလို့ သူ့ကိုယ်သူ ဆန်းစစ်
မိ၏။

သူ သတ္တဝါလေးတွေကို သတ်ဖြတ်ပစ်ခတ်တုန်းက
ဘုရားဆုံးမခဲ့သည့် သူ့အသက်သတ်ခြင်းဆိုသည့် ပညတ်ချက်ကို
လုံးလုံးလျားလျားကြီး မေ့ထားလို့ပါကလား။ ဟော... ခု သူ
သားကောင်ဘဝ ရောက်လေသည်တွင်မတော့ သူ ဘုရားကို တမိ
ပါရောလား။ ရယ်စရာတော့ အကောင်းသားကလား။ သို့ဆိုတော့
ဘယ်ဘုရားက သူ့အား ကယ်နိုင်ပါလိမ့်မည်နည်း။

သို့ပေမင့်...

‘ဒိန်း...’

‘ဟာ...’

သူ့အား ရန်ပြုတိုက်ခိုက်သည့် ဝံကောင်သည် သူ့ကိုယ်

ပေါ်သို့ အုပ်စိုးကျလာလေသဖြင့် ကပျာကသီ သူ့ကိုယ်လုံးကို လှိမ့်ရှောင်လိုက်ရချေတော့၏။

ဘုရားရေ... ဝံကောင်ကြီးကို တစ်ဦးတစ်ယောက်က ပစ်ခတ်လိုက်လေခြင်းပါကလား။ သူ့အား ကယ်တင်လာသည့် ဆေနတ်သမားကို သူ သိလိုမြင်လိုသဖြင့် ကပျာကသီ ကုန်းရုန်းထ လိုက်၏။

‘အား...’

ဝံကောင်၏ကုတ်ခြစ်တိုက်ခိုက်စဉ်က ရထားသည့်ဒဏ် ကြောင့် သူ မူးမိုက်လဲကျသွားချေတော့၏။ သူ အသိတော့ဖြင့် ရှိပေငြား လှုပ်၍တော့ဖြင့် မရသလို မျက်လုံးဖွင့်၍လည်း မရပါ တော့ချေ။

‘အား... အား... ဟင်...’

သို့ သူ ညည်းညူနေရာမှ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး လေထဲလွင့် မျောသွားသလို ဖြစ်သွားတော့၏။ သို့မှသည် သူ သတိမေ့မြော သွားချေ၏။

သူ မည်မျှကြာကြာ သတိလစ်သွားလေသည် မသိ။ သူ နာကျင်မှုများနှင့်အတူ သတိရလာသည်တွင်မတော့ ပထမဦးဆုံး သူ သတိထားမိသည်မှာ စိမ်းရွှေရွှေရနံဆိုး ဖြစ်ချေတော့၏။ ဘယ် ကလာသည့် ရနံ့ပါလိမ့်။ သူ နာကျင်မှုကြားထဲမှ လူးလဲထလိုက်ချေ ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေဝံ့ကြည့်လေ၏။ ရနံ့တို့ကတော့ သူ နှာခေါင်းတွင် ရနေဆဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင်လည်း ထူးခြားခြင်း လုံးဝမရှိ၊ သည်တော့မှ သူ့ကိုယ်သူ သတိထားမိလေ၏။

ဘုရားရေ... ထိုရနံ့ဆိုးသည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှ ထွက်နေ ခြင်းပါကလား။

သို့မှ သူ အဖြေသိရတော့၏။ သူ၏ ဒဏ်ရာများကို

လိမ်းကျံထားသည့် ဆေးမြစ်တို့၏ ရနံ့ပါကလား။ မည်သူက သူ ကို သို့ ဆေးမြစ်များ လိမ်းကျံပေးကာ တဲတွင် ထားခဲ့ပါလိမ့်။

သူ သတိမေ့မြောသွားသည်ကြောင့် သူ သိလိုက်သည် မှာ ဝံကောင်နှင့် သူ တိုက်ခိုက်နေစဉ် တစ်ဦးတစ်ယောက်က ဝံကောင်ကို သေနတ်ဖြင့် ပစ်လိုက်၏။

ဝံကောင် ဒဏ်ရာဖြင့် လဲကျလာချိန်မှာ သူ သတိမေ့လဲပြီ သွား၏။ ထိုသည်အထိတော့ သူ ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေ၏။

သည့်နောက်ပိုင်း သူ သတိရသည်တွင် တဲတစ်လုံးပေါ် ရောက်နေ၏။ ဝံကောင်ကို ပစ်ခတ်လိုက်သူက သူ့အား တဲသို့ခေါ် လာ ဒဏ်ရာတို့ကို ဆေးထည့် ပတ်တီးစည်းထားလေခြင်း။ သို့ ကြောင့် ကယ်တင်ရှင် ဘယ်သူရယ် သိလို၏။ ဟိုသည်သွားနေ၍ ဖြစ်မည်ဟု တွက်လိုက်ကာ တဲတွင် အတန်ကြာနားနေရင်း ထိုသူ ပြန်အလာကို စောင့်နေသည်မှာ အချိန်တွေကုန်သွားခဲ့၏။ ထိုသူကား ပြန်မလာပါချေ။ သို့ဆိုတော့ သူ ထိုတဲမှထွက်ခွာရန် စဉ်းစားလိုက် သော်ငြား အချိန်လင့်ခြင်းကြောင့် တဲတွင်သား တစ်ညတာ အချိန် ဖြုန်းရန် စဉ်းစားလိုက်၏။

သို့ဆိုတော့ သူ ဆာလောင်မှုဖြစ်နေပြန်သည်လေ။ ရေ လည်းဆာ၊ အစာလည်းဆာ၊ သည်အတိုင်းနေ၍တော့ ဖြစ်လိမ့်မည် မဟုတ်။ အလင်းလေးရှိတုန်း စားစရာတစ်ခုခု သို့တည်းမဟုတ် သောက်ရန် ရေရှာရပေဦးမည်။ ပြီး ထင်းခြောက်များ စုဆောင်း မီးဖိုရဦးမည်။

သို့ဖြစ်၍ ငအောင်သည် နာကျင်သည့်ကြားထဲမှ ထလိုက် ကာ ချောင်းရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့ချေ၏။ သူနှင့် တစ်ပါတည်း လေးကိုပါ ယူလာခဲ့၏။

အတန်ကြာတွင် သူ ချောင်းတစ်ခုသို့ ရောက်လာခဲ့၏။

စခန်းတံနှင့် ဝေးလှသည်တော့ မဟုတ်။ ချောင်းထဲတွင် အိုင်လေးများရှိ၏။ ထိုအိုင်လေးများအတွင်း ငါးကောင်လေးများ ရှိလိုရှိငြားရှာကြည့်သေး၏။ သူ ကံဆိုးသည် ပြောရချေမည်။ အိုင်လေးတို့တွင်း ငါးမရှိပါချေ။

သူ စိတ်ပျက်သွား၏။ သို့ပေမင့် ရှေ့ကြည့်အိုင်လေးတစ်ခုတွင်မတော့ သူ ရေဆာနေသည်ဖြစ်၍ ရေတဝသောက်လိုက်၏။

ဆာလောင်မှုကို ဖြေဖျောက်နိုင်ခြင်းမရှိပေမင့် အတန်ငယ်တော့ဖြင့် သက်သာရာရခဲ့သည်ဟု ဆိုရခြိမ့်မည်။

သူ ရေတဝသောက်ပြီးသည့်နောက် ထိုချောင်းမှ သူနေထိုင်သည့်တံသို့ ပြန်လာသည်တွင်မတော့ တောစောင့်နတ်မင်းကြီးကို တမ်းတမိ၏။

‘သူ့ကို ကူညီပါ၊ မ၊စပါပေါ့’

သူ၏ ဆာလောင်မှုကို နှစ်သိမ့်စေလို၏။

ရံခါဆိုတော့လည်း မယုံနိုင်စရာ ဖြစ်တတ်ချေ၏။

ယခင် ကြုံဖူး၏။ သူ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ကာ တောစောင့်နတ်မင်းကြီးကို ခခယယ တောင်းပန်ပြောခဲ့၏။ ဒီတုန်းက တိုက်ဆိုင်သည်လားတော့ မသိ။ သွားလာရင်း လိပ်ကောင်ကို ခလုတ်တိုက်မိ၏။

ပြီးတော့ ကြုံဖူးလေ၏။ သို့ တောစောင့်နတ်မင်းကြီးထံ ချိုကျိုးနားရွက်ပဲ့ တောင်းခံလိုက်မိခြင်းကြောင့် သူ မျောက်ကောင်ကို မပစ်ခတ်ရဘဲ ရခဲ့၏။ မည်သို့ဆိုပါမူ ထိုအပင်ထိပ်ဖျားတွင် မျောက်နှစ်ကောင်တိုက်ခိုက်နေကြသည်မှ ရှုံးနိမ့်သွားသော တစ်ကောင်သည် ထိုအပင်ဖျားမှ အောက်သို့ပြုတ်ကျလာ၏။

ချောင်းသည် ကျောက်ချောင်းဖြစ်နေ၍ ထိုချောင်းမှ ကျောက်ခဲတို့ဖြင့် ဦးခေါင်း ထိခိုက်မိလေခြင်းကြောင့် ဦးဆက်ပွင့်

သေခဲ့သည်ကို ရခဲ့ဖူး၏။ တိုက်ဆိုင်သည်လို့လည်း မဆိုသာ။ တောစောင့်နတ်မင်းကြီးက သူ့အား မစခဲ့သည်ဟု စွဲစွဲမြဲမြဲယုံကြည်ခဲ့၏။

သို့ ကြုံဖူးသည်ကြောင့် ယခုလည်း တောစောင့်နတ်မင်းကြီးကို တမ်းတမိပြန်၏။ အရေးကြုံလျှင် အားကိုးရှာစမြဲ မဟုတ်ပါကလား။

သို့ပေငြား သူ့ဆုတောင်း မပြည့်ဝနိုင်ဟု သူ တွက်မိတော့၏။ သို့ဆိုတော့ တိုက်ဆိုင်မှုလည်း ဖြစ်ခြိမ့်မည်ပေါ့။

သူ လွန်မင်းစွာစိတ်ပျက်သွား၏။

စခန်းတံနားရောက်သည်တွင် သားကောင်တစ်ကောင် လှမ်းတွေ့လိုက်သည်ကြောင့် လုံးဝမှတ်တက်မိချေလေတော့၏။

လား... လား... ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ဆတ်ဖိုကြီးတစ်ကောင်ပါကလား။ သို့ပေမင့်လို့ သူ၏မြှားဖြင့် ပစ်ခတ်မည်ဆိုပါကလည်း မြှားတစ်ကမ်းမက ဝေးနေသေး၏။ သို့ဆိုတော့ သူ ထိုဆတ်ကောင်ကြီးနှင့် နီးကပ်မှုရရန်အလိုမှာ ခြေကိုဖွနင်း၊ ချဉ်းကပ်သွားပေငြား ဆတ်ဖိုကြီးသည် နားပါးသည့်အပြင် အမြင်အားကောင်းသည်လားတော့ မသိ။ ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ထိုနေရာမှ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားသွားချေတော့၏။

သွားပြန်ပြီ။ မြင်သော်ငြား ပစ်ခွင့်မရလိုက်ပါကလား။ ပစ်ခွင့်ရလိုက်ဦးတော့ သူ ကျေနပ်ပါသည်။ ယခု ပစ်ခွင့်တောင်မရလိုက်ဘဲ ဆတ်ဖိုကြီးကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခံလိုက်ရပြီလေ။

သူ ဆာလောင်လို့သာ ရှိနေလေတော့၏။

သို့ရှိစဉ်...

‘ဒိန်း...’

‘ဟာ...’

ထင်မှတ်ထားသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခု လျှပ်တစ်ပြက်ဖြစ်လာ
လေသည်။ ပြေးထွက်သွားသော ဆတ်ဖိုကြီးသည် သေနတ်သမား
၏လက်မှ ပြေးမလွတ် ဖြစ်ခဲ့ချေတော့၏။

ဆတ်ဖိုကြီး ပြေးလွှားနေရာမှ လဲပြိုသွားတော့၏။

ပစ်ချက် မှန်သွားသည်ပဲ။

သူ ဆတ်ဖိုကြီးကို ဦးစွာမြင်ခွင့်ရပေငြား ပစ်ခွင့်မရလိုက်
ချေ။

သူ ကံဆိုးပေသည်။ ထိုဆတ်ဖိုကြီးကို သေနတ်သမားက
ပစ်ခတ်ရလိုက်လေသည်ပဲ မနာလိုစရာ ဖြစ်ကုန်ပြီပေါ့။

သူ တစ်ခုစဉ်းစားလိုက်၏။ သေနတ်သမားထွက်လာ
ပါလျှင် အစာတောင်းရပေရောမည်။ သို့မှမဟုတ် သူ ဆာလောင်
ခြင်းကို တင်းခံနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်။

သို့ဆိုတော့ သေနတ်သမား ထွက်အလာကို သူ စူးစမ်း
စောင့်နေလိုက်ချေ၏။

သို့ သူ အရိပ်တကြည့်ကြည့် လှည့်ပတ်ကြည့်နေခြင်း
ကြောင့် သေနတ်သမားတစ်ယောက် ခပ်လှမ်းလှမ်း ချုံပုတ်ပင်တို့
ကြားမှ တိုးထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်သည်ကြောင့် လွန်မင်းစွာ
ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်မိချေတော့၏။

အတန်ကြာတွင် ထိုသေနတ်သမား ဆတ်ဖိုကြီးနား
ရောက်လာပေရောမည်။

သို့ဆိုတော့ သူသည်လည်း ဆတ်ဖိုကြီးရှိရာ သွားလိုက်
၏။ သေနတ်သမားက သူ့ကိုမြင်သွားပုံရ၏။

သို့ကြောင့် သူ ပြုံးပြလိုက်၏။ လူငယ်တစ်ယောက်
ဖြစ်ချေ၏။ သေနတ်သမားကလည်း သူ့အား ပြုံးပြလာချေပြီး...

“သည်ဆတ်ဖိုကြီးကို နောင်ကြီး ယူလိုက်ပါ”

သို့ပြောပြီး လှစ်ခနဲ နောက်ပြန်လှည့်သွားချေတော့၏။
သူ ငေးကြောင်ကျန်ရစ်ခဲ့ချေ၏။

ဘယ်လိုပါလိမ့်။ ဘယ်လိုလူပါလိမ့်။ သူ့အား ဝံကောင်
လက်မှ ကယ်သွားသူများလေလား။

သူ မမေးလိုက်ရချေ။ သို့ကြောင့် အားမလိုအားမရဖြစ်မိ
ချေ၏။

သို့ပေမည် သူ့တွက် စားစရာတော့ ရလိုက်ပြီဖြစ်၏။

သူ လူငယ်လေးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရလျက် စကားသံ
ကြားလိုက်ရလျက် သူ ခပ်ကြောင်ကြောင်အတွေးကို တွေးမိသေး
တော့၏။ တောစောင့်နတ်မင်းကြီးအား တောင်းပန်လိုက်၍ သူ
ဆုတောင်း ပြည့်လေပြီဟု။

ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ရယ်စရာအကောင်းသား
ကလား။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ သူ တောစောင့်နတ်မင်းကြီးကိုပင် ကျေးဇူး
တင်မိသေးတော့၏။

သို့မှ မုဆိုးငအောင်သည် ဆတ်ဖိုကြီးကို စခန်းတံသို့
ထမ်းပိုးယူလာနိုင်ခြင်းမရှိသဖြင့် ပေါင်တစ်ချောင်းသာလျှင် ခုတ်
ဖြတ်၍ ထမ်းပိုးလာခဲ့ချေတော့၏။

ပြီးနောက် ထင်းခြောက်တို့ကို စုဆောင်း မီးပုံလုပ်လိုက်
၏။ ဆတ်ပေါင်ကို အရေခွာ တံဖို့ထိုး မီးကင်လိုက်လေ၏။

သူ မီးကင်အကျက်စောင့်ရင်း တံပေါ်လဲလျောင်း နဖူးပေါ်
လက်တင် စဉ်းစားနေတော့၏။

သည်တောသည်တောင်တွင် မိန်းမပျိုလေးသားအဖ ရှိချေ
၏။ ပြီးတော့ စောကတွေ့လိုက်သော မုဆိုးတစ်ယောက် ရှိချေ၏။
သို့ပေမည် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ဆုံခြင်းတော့ဖြင့် မရလိုက်ပါချေ။

မိန်းမပျိုသားအဖနှင့် သေနတ်ကိုင်လူငယ်လေး ပတ်သက် ဆက်သွယ်ခြင်းတော့ဖြင့် မရှိလောက်ချေပြီ။ ဘယ့်တွက်မူ ပုံပန်း သဏ္ဌာန်ချင်း ကွဲပြားနေလေခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

မိန်းမပျိုသားအဖသည် တောသူတောင်သားသဏ္ဌာန်ဖြစ် ချေ၏။ သေနတ်ကိုင်လူငယ်လေးသည် ရုပ်ရည်သားသားနားနား၊ ဂျင်းဘောင်းဘီပြာနှင့် အပေါ်အင်္ကျီလက်ရှည်အဖြူ၊ သူကိုင်သေနတ် မှာလည်း ဝင်ချက်စတာရိုင်ဖယ် ခပ်လတ်လတ် ဖြစ်၏။ အမဲလိုက် ဝင်ချက်စတာရိုင်ဖယ် ဖြစ်နိုင်ချေများ၏။

အင်း... သူ တစ်ခုစဉ်းစားလိုက်၏။ လူငယ်ကြည့်ရ သည်မှာ ခြေဦးတည့်ရာသွားနေပုံရတယ်။ သို့ဆိုတော့ တောတွင်း မှာ မိန်းမပျိုတို့သားအဖကို တွေ့သွားချေပြီလား။ ခေတ်လူငယ် မုဆိုးလေးပီပီ ချောလို့လှလို့ပါကလား။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းချိန်တွင် သူတို့အား တောတိုး လိုက်ရှာရပေမည် ဆုံးဖြတ်လိုက်ချေတော့၏။

သို့မှ သူသည် စားသောက်ပြီးနောက် ထင်းမီးပုံကို မီး ထပ်ထည့်ကာ တပေါ်တွင် လဲလျောင်းရင်း နားနေလိုက်၏။

သူ စဉ်းစားနေလိုက်၏။ သို့ရှိစဉ်...

ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာလေးမှ ကျီးတစ်အုပ် လန့်ဖျပ်ပျံသန်း သွားသည်ကို သိလိုက်၏။ သို့ဆိုတော့ သူ တွက်လိုက်သည်။ ထိုကျီးတို့ လန့်ဖျပ်ပျံသန်းစေမည့် သတ္တဝါကောင် သို့တည်းမဟုတ် လူတစ်စု၊ လူတစ်ယောက် ရှိနေပေလိမ့်မည်။ သူနှင့် ဝေးလှသည် တော့ မဟုတ်။

သည်သို့ သူ စဉ်းစားလိုက်၏။ အမျိုးမျိုးစဉ်းစားမိသည် မှာ ထိုသတ္တဝါကောင်သည် သားရဲကောင် ဖြစ်နေပါက သူတဲနား သို့ ရောက်လာလောက်၏။ သို့ဆိုလျှင် သူ့တွက် အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်

၏။ သို့တည်းမဟုတ် လူတစ်စုဖြစ်နေပါကလည်း သည်လိုညဉ့် အချိန် သွားလာသည့် သစ်ခုတ်ဝါးခုတ်သမားများ မဖြစ်လောက် ချေ။ သစ်ခုတ် ဝါးခုတ်သမားများသည် အများအားဖြင့် နေဝင်သည် နှင့် စခန်းတဲပြန်သွားကြသူတွေ မဟုတ်ပါကလား။

အကယ်၍ လူတစ်စုဖြစ်နေပါလျှင် သူတဲသို့ ရောက်လာ လိမ့်မည်။ လူဆိုးလူကောင်း သူ ခွဲခြားသိနိုင်မည် မဟုတ်။ အကယ် ၍များ တောကောင်တွေဖြစ်နေလျှင် သူ့တွက် အန္တရာယ်ဖြစ်စေနိုင် ၏။ တောကောင်ဆိုသည်မှာ လက်နက်ကိုင်သောင်းကျန်းသူကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်၏။ သို့ဆိုတော့ သူသည် ထင်းမီးကို ငြိမ်းသတ်ထား သည်မှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွက်လိုက်ကာ မီးရဲရဲ မီးခဲတို့ကို ရေဖြင့်ဖျန်းကာ ငြိမ်းသတ်လိုက်၏။ လရောင်ရှိနေသည် ကြောင့် သူ အဆင်ပြေသေးတော့၏။

သို့မှ သူသည် နားစွင့်လိုက်ပြန်၏။ အလိုလေးဗျာ... လူတို့စကားပြောသံသဲ့သဲ့ ကြားရ၏။ ဟုတ်ပါပြီ။ လူတို့ သူတဲ ရောက်လာကြတော့မည်ပဲ။ သည်တော့ သူ ခူးလေးကိုဆွဲကိုင်ကာ ငြိမ်သက်စောင့်စားနေလိုက်၏။

သူတဲရှေ့တွင် လမ်းမြောင်လေးရှိ၏။ ထိုလမ်းမြောင်လေး အတိုင်း ထွက်သွားကြလျှင် အကြောင်းမဟုတ်။ အကယ်၍များ သူတဲသို့ တည့်တည့်မတ်မတ်ရောက်လာပါလျှင် သူ တစ်မျိုးစဉ်းစား ရပေမည်။ ရောက်လာမည့်သူတို့၏ အခြေအနေကိုကြည့်၍ လူဆိုး လူကောင်း ခွဲခြားကာ ဆက်ဆံရပေရော့မည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ သူက လက်ဦးမူရယူမှ ဖြစ်ခြံမည်။

သို့ သူ တွက်ဆချင့်ချိန် စဉ်းစားနေခိုက် များပြားလှသော လူရိပ်တို့ကို လှမ်းတွေ့လိုက်၏။

ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။ သူ ကြက်သီးမွေးသင်းတော့ သွား

မိ၏။ လူစကားသံတွေတော့ မပီကလာ ပီကလာ ကြားနေရ၏။
အခြေအနေကြည့်ရသည်မှာ ဟန်ပုံမပေါက်။ သို့ကြောင့် သူသည်
အတွေးတစ်ခုဝင်သွားသည်ကြောင့် စခန်းတံမှ ကပျာကသီဆင်း
လိုက်ကာ စခန်းတံနောက်တောင်ကြောလေးပေါ်သို့ တက်လိုက်
ချေ၏။

စခန်းတံတွင် သူနေခြင်းထက် တောင်ခြေလေးပေါ်တက်
နေခြင်းက သူ့တွက် အန္တရာယ်ကင်းလောက်သည်ဟု တွက်မိသည်
ကြောင့် ဖြစ်ချေ၏။

သူသည် များပြားလှသော အရိပ်သဏ္ဌာန်တို့ကို စူးစိုက်
ကြည့်နေလိုက်၏။ ထိုအရိပ်သဏ္ဌာန်သည် လရောင်လင်းလက်ရာ
နေရာလေးဆီမှဖြစ်သည်ကြောင့် သဲသဲကွဲကွဲတော့ဖြင့် သူ မမြင်ရ
ပါချေ။ သို့မှ အရိပ်သဏ္ဌာန်တို့သည် သူ မီးသတ်ထားသည့်
ထင်းမီးပုံနားသို့ ရောက်လာ၏။

‘အလိုလေးဗျာ...’

ထိုအရိပ်သဏ္ဌာန်တို့သည် မီးငြိမ်းနေသော ထင်းမီးပုံကို
မတွေ့၍ပေလား တမင်သက်သက်လေလားတော့ မသိ။ ဝင်တိုက်
သွားသည်ကြောင့် ထင်းတုံးထင်းကိုင်နှင့် မီးခဲမီးပွားများ ဖွာထွက်
သွားချေတော့၏။

ဘုရားရေ... ဘယ်လိုတွေ့ပါလိမ့်။

သူ ထင်ထားသည်မှာ သူ၏တံသို့ ထိုအရိပ်သဏ္ဌာန်တို့
ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာကြလိမ့်မည်။ သို့ငြား သို့မဟုတ်
ပါချေ။ ထင်းမီးပုံကိုသာ တိုးတိုက်သွားကြ၏။ တဲရှိရာသို့ ရောက်
မလာကြချေ။

ဘုရားရေ...

ထိုအရိပ်သဏ္ဌာန်တို့ သူ့မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွား

သည်နှင့် သူသည် တဲရှိရာသို့ပြန်သွားရန် နေရာမှထလိုက်ရာ...

‘မင်း သည်မှာပဲနေတာမှ ကောင်းဦးမယ်’

သို့အသံနှင့်အတူ သူပန်းအား လူတစ်ယောက်၏ လက်
အစုံက ဖိကိုင်လာချေသဖြင့် ကြက်သီးမွေးညင်း ထသွားရ၏။
သို့ပေမင့် ဟန်ကိုယ့်ဖို့ဆိုသလို သူသည် ဖျတ်ခနဲနောက်လှည့်လိုက်
ကာ လက်တွင်းရှိခူးလေးဖြင့် ချိန်လိုက်၏။

‘မင်း ထွက်ပြေးတော့’

သို့ ထပ်မံစကားသံကြားရလေမှ သူ့အမြင်ထင်းထင်း
ဖြစ်လာချေတော့၏။ သူ တွေ့လိုမြင်လိုသည့် မိန်းမပျိုတို့သားအဖ
ပါကလား။ ဘယ်လိုကဘယ်လို အနားရောက်လာကြပါလိမ့်။

သူ တအံ့တသြဖြင့် ထိုသားအဖကို ငေးကြောင်ကြည့်နေ
မိတော့၏။

‘ဘာလဲ... ငါတို့ကိုမြင်တော့ အံ့သြသွားပြီလား၊ ဘာမှ
မအံ့သြပါနဲ့။ ငါတို့သားအဖ ဒီနေရာကိုရောက်နေတာ မင်းအရင်ကွ၊
စောစောက မင်းရောက်လာတာ ငါတို့မြင်တယ်၊ မင်းသာ ငါတို့
သားအဖကို မမြင်တာ’

သို့ဆိုတော့ သူ နားလည်သွားတော့၏။

‘အေး... မင်း သည်ရောက်လာတာ မှန်တယ်’

‘ဘာလို့လဲ’

‘ဘာလို့ရမှာတုံး၊ မင်းက အဲဒီအရိပ်သဏ္ဌာန်တွေကို လူ
တွေလို့ ထင်တာလား’

‘ဝိုးတဝါးဆိုတော့ ပြောလို့တော့ မရဘူးပေါ့’

‘အေး... မင်းက မုဆိုးဖြစ်ပြီး မုဆိုးပါးမဝသေးဘူး
ပြောရမယ်’

‘အလိုလေးဗျာ... ဘာလို့များလဲ၊ ဆိုပါဦး’

တာ' ဒါ လူတွေမဟုတ်ဘူး၊ မင်း တောခြောက်တာ ခံနေရတာ'

ဗျာ...

မဗျာနဲ့၊ အဲလိုပဲ သည်တဲမှာ အစက ငါတို့သားအဖ နေကြတာ'

ဟင်... နို့ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ဝံကောင်လက်က ကယ်ပြီး ခင်ဗျားတို့က သည်လာပို့ထားတာလား'

သို့ သူက မေးလိုက်၏။

အဲလို မဟုတ်ဘူးကွာ'

နို့ဖြင့် သည်တဲမှာ နေကြတယ်ဆို'

အစကတော့ ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့သားအဖလည်း အဲဒီ တောခြောက်တဲ့ဒဏ်ကို မခံနိုင်လို့ တခြားပြောင်းနေကြတာ'

ဟင်... နို့ဖြင့် ခုက ဘယ်လိုလုပ် သည်ရောက်နေကြတာလဲ'

ငါ့သမီးကြောင့်'

ဗျာ... ရှင်းအောင်ပြောစမ်းပါ'

အေး... ငါ့သမီးက မင်းတစ်ယောက်တည်း သည်တဲမှာ နေလျှင် ကြောက်ပြီး သေသွားမှာစိုးလို့ မင်းကို ခေါ်ရအောင် လာကြတာ'

သို့ဆိုတော့ ငအောင်သည် ထိုအမျိုးသမီးကို နေရာကြည့်လိုက်၏။ အမျိုးသမီးက ခေါင်းငုံ့သွား၏။

မရှင်းဘူး'

မုဆိုးငအောင်က သို့ ပြောလိုက်ပြန်၏။

မင်းကို ညနေက သည်တဲမှာရှိတာ သိလိုက်တယ်'

ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းလား'

အေး...

ဟင်... နို့ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ခေါ်လာတာ ဘယ်သူတုံး'

နို့တော့ ငါတို့လည်း ဘယ်သိပုံမလဲ၊ ငါတို့ မင်းကိုတွေ့လိုက်တဲ့အခါ မင်း အိပ်နေတာ' -

သည်တော့ ငါတို့ တွက်လိုက်တယ်၊ မင်း သည်တဲမှာ စခန်းချပြီးပေါ့၊ နို့ဆိုတော့ ညဘက်မယ် ငါတို့လို တောခြောက်ခံရမယ်ဆိုတာသိလို့ သမီးက ပြောလို့ ငါတို့ မင်းကို ခေါ်ဖို့လာတာ၊ မင်းက သည်တောင်ကြောပေါ်တက်လေတော့ ငါတို့လည်း ငြိမ်ပြီး နေကြတာ၊ မင်း လူရိပ်တွေမြင်လို့ လာရှောင်နေတာ မဟုတ်လား'

အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ဟုတ်ပါတယ်၊ ဝန်ခံပါတယ်'

အေး... မင်း ဟိုပြန်သွားဖို့ မစဉ်းစားနဲ့ဦး'

တောခြောက်တာ ပြီးသွားပြီလေ'

ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ငါတို့သားအဖ သည်မှာ အတော်ကြာကြာနေခဲ့ဖူးတယ်ကွ၊ ပထမတော့ ငါ သိပ် ကြောက်တာပေါ့၊ နို့ပေမင် လူကို နုကွပေးလာတာတော့မဟုတ်ဘူး ပေါ့ကွာ၊ ခြောက်လှန့်တာပဲ ရှိတယ်၊ နို့ပေမင်လို့ ညတိုင်း ခြောက်လှန့်မှုကိုတော့ မခံနိုင်ဘူး၊ အိပ်ရေးပျက်တယ်၊ နို့ကြောင့် တော်နေကြ တစ်ခုခုပြုပြီး တစ်ညလုံး လာနေကြလိမ့်မယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့ စခန်းတဲကိုဝင်အောင်းတာ ထင်ရတယ်၊ တုန်ခါသွားတာပဲ'

ဗျာ... အဲလောက်တောင်ပဲလား'

ဟုတ်တယ်'

နို့ဖြင့် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ သည်မှာပဲ ကျွန်တော် တစ်ညလုံး အချိန်ဖြုန်းရပေမပေါ့'

မုဆိုးငအောင် သို့ဆိုသလို စိတ်ပျက်ညည်းလိုက်ချေ၏။

ဟဲ... ဟဲ... မင်းကလည်း မေ့တတ်ရန်ကော၊ ဘာက

ငါပြောပြီလေကွာ၊ မင်းကို လာခေါ်တာလို့

‘ဗျာ...’

‘ဟုတ်တယ်၊ မင်း ငါတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ချေ’

သို့ဆိုတော့ မုဆိုးငအောင်သည် အမျိုးသမီးနှင့် ထိုလူကို နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်နေမိချေ၏။

‘ကဲ... သွားကြစို့’

သို့ပြောပြီး ထိုသားအဖသည် နောက်လှည့်ထွက်သွားလေသည်ကြောင့် မုဆိုးငအောင်သည်လည်း သူတို့သားအဖနောက် လိုက်သွားချေတော့သည်။

မုဆိုးငအောင်သည် သူတို့သားအဖအား နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရ၏။ ဘယ်တွက်မူ တွေ့လို၍လိုက်ရှာခဲ့ပေမည် တွေ့ခဲ့လေသည်မဟုတ်။ ယခုတော့ဖြင့် ထိုသားအဖ သူ့ထံသို့ ရောက်လာကြပါကလား။ ပြီးတော့ သူ့အားလည်း သူတို့နှင့်လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်လေသည်။ ဘယ်လိုတွေ့ပါလိမ့်။ မုဆိုးငအောင်သည် သူ့ရှေ့မှသွားနေသော မိန်းမငယ်၏ ဖခင်ဖြစ်သူအနား တိုးကပ်သွားလိုက်ချေပြီး...

‘နို့... မေးချင်ပါသေးတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ဒုက္ခတွေက ကယ်ခဲ့တာ ခင်ဗျားတို့သားအဖလား’

‘ဟေ့အေး... ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲ’

‘တကယ်ပြောတာလား’

‘ခက်ရချည်ရဲ့၊ တကယ်ပေါ့ကွာ’

‘နို့ဖြင့် ဟိုဆန်ကိုင်ကိုင်လူငယ်လေးဖြစ်မယ် ထင်တာပဲ’

သို့ မုဆိုးငအောင်က ပြောလိုက်သည်တွင် ထိုသူသည်

သူ့အား လှည့်ကြည့်လာချေပြီး...

‘ဘာပြောတယ်၊ ဆန်ကိုင်ကိုင်လူငယ်’

သို့မေးလာလေတော့ မုဆိုးငအောင်သည် ဆန်ကိုင်ကိုင်လူငယ်လေးနှင့် သူ ဆုံတွေ့ပုံတို့ကို ပြောလိုက်ချေ၏။

‘အဖေ... သူ ဘယ်သူဖြစ်မလဲ’

သမီးဖြစ်သူက အဖေဖြစ်သူကို မေးလိုက်ခြင်းအားဖြင့် မုဆိုးငအောင် သိလိုက်လေပြီဖြစ်၏။

သူ့အား ကယ်တင်ကြသူသည် ထိုသားအဖ မဖြစ်နိုင်။

‘ခု ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သွားနေတာတုံး’

လမ်းကလည်းမှောင်၊ အိပ်ချိန်သည်လည်းဖြစ်ခြင်းကြောင့်

မုဆိုးငအောင်က မေးလိုက်ချေ၏။

‘လိုက်မှာ လိုက်ခဲ့ချေ၊ မင်းတွက်ပဲ’

သို့ စကားပြောပြတ်ချေ၏။ သို့သာ ပြော၏။ သည့်ထက် ပို၍ ပြောချင်ပုံမပေါ် သိလိုက်ခြင်းကြောင့် မုဆိုးငအောင်သည် အသာပင် သူတို့နောက်သို့ လိုက်ခဲ့ရချေတော့၏။

သို့မှသည် တဲတစ်လုံးသို့ ရောက်ခဲ့ချေ၏။

ဝါးခုတ်သမားတို့၏ ယာယီတဲသာသာလျှင် ဖြစ်ချေ၏။

‘ကဲ... မင်း ဒီမယ် နားချေဦး’

‘ဟင်... နို့ဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့က ဘယ်သွားရဦးမှာမို့

လဲ’

‘ငါတို့တပေါ်ပေါ့’

‘ဗျာ...’

သူ အံ့သြသွားမိချေ၏။ သူ့အား တမင်သက်သက် လာရောက်ခေါ်ခြင်းပါကလား။ ဘယ်လိုကြောင့်ပါလိမ့် သိချင်သည်ကြောင့်...

‘ရှင်းပြပါလား၊ ကျွန်တော့်ကို တမင်သက်သက် ခေါ်လာပြီး သည်တမယ် အိပ်ခိုင်းတာပေါ့၊ ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားတို့

တဲ ခေါ်လာပေးတယ်လို့ မှတ်တာ'

'အေးလေ... ငါတို့တဲပဲ ခေါ်လာတာပဲ'

သို့ ထိုလူကြီးက ပြောလေ၏။

'နို့ဖြင့် ဘာလို့ ခင်ဗျားတို့ သည်မယ် မနေလဲ'

မုဆိုးငအောင်က မေးလေတော့၏။

'အင်း... မင်းကလည်း နို့ကတော့ ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် ဖြင့် မင်းကို မယုံလို့ပဲ'

'ဗျာ... ဘယ်လို... ဘယ်လို၊ ကျွန်တော့်ကို အလိုထင် ကြတာလား၊ နို့ဖြင့် ကျွန်တော့်ဘာသာ ဟိုမယ်နေနေတာ ဘာလို့ လာခေါ်သလဲ'

'ပြောရဦးမှာလား၊ မင်းတွက်ပါလို့'

ထိုသားအဖသည် သို့ပြောပြီး လှည့်တွက်သွားချေ၏။

'ဟာဗျာ... စကားလည်း ဆုံးအောင်မပြောဘူး၊ ဘာလို့ လဲဗျာ'

'ဟ... သည်ထက်ရှင်းရဦးမှာလား၊ မင်းကို မယုံဘူး၊ ငါတို့ တစ်နေရာရာမယ် သွားအိပ်ကြမယ်'

'ဗျာ...'

သူမှင်တက်မိနေစဉ်မှာပင် ထိုသားအဖ သူ့အမြင်မှပျောက် သွားချေလေ၏။ သူ တဲပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်၏။

အလိုလေးဗျာ... ထင်းပုံတစ်ပုံလည်း အရံသင့်ရှိနေပါ ကလား။ သို့ကြောင့် သူသည် ထိုမီးပုံကို မီးရှို့လိုက်ချေတော့၏။

သို့ကြောင့် ထိုတဲရှေ့တွင် ထင်းမီးပုံ အလင်းရောင် တောက်ပလာရချေတော့၏။ ဟန်တော့ ကျသားကလား။

သူ သို့တွေးမိရင်း ထင်းမီးပုံနား ဆောင့်ကြောင့်ထိုင် မီးလှုံနေမိချေသေးတော့၏။ အတန်ကြာတွင် မီးရှိန်ပြင်းပြင်းကြောင့်

သူတစ်ကိုယ်လုံး အနွေးဓာတ်ရလာခဲ့ချေ၏။

သို့မှ သူသည် တဲပေါ်တက် လဲလျောင်းလိုက်၏။

ခုတော့မှ သူ အသေအချာကြည့်မိ၏။ တဲပေါ်တွင် ငှက် ပျောသီး ခလေး၊ ငါးလုံးခန့် ရှိချေ၏။

သူစားရန်အတွက် ထိုသားအဖ ထားသွားခြင်းဖြစ်ပေ မည်။ သူသည်လည်း ဆာလောင်မှုရှိလေသဖြင့် ထိုငှက်ပျောသီး တို့ကို စားလိုက်ချေတော့၏။ ငါးလုံးခန့်ရှိသည့်အနက် သုံးလုံး တော့ဖြင့် သူ စားလိုက်မိ၏။

ဆာလောင်နေသည်ဆိုပေမင့် အစာအနည်းအကျဉ်းက သူ့ အား အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေခြင်း လုံးဝမရှိပါချေ။

သို့မှ မုဆိုးငအောင်သည် တဲပေါ်တွင်ရှိ ဝါးကြမ်းယက်ဗျာ တစ်ချပ်နှင့် ဝါးပိုးဝါးအဆစ်ပိုင်းကို ထက်ခြမ်းခွဲကာ ခေါင်းခုလုပ် ထာသည်ကိုယူ၍ လဲလျောင်းလိုက်ချေတော့၏။

အညောင်းအညာတွေ လျော့ပါသွားသည်ဟု ခံစားလိုက် ရ၏။ သို့မှသည် မုဆိုးငအောင်သည် သေနတ်ကိုင်လူငယ်နှင့် ထိုသားအဖနှစ်ယောက်အကြောင်းကို စဉ်းစားရင်း မှိုန်းနေလိုက်ရာ မှ လုံးလုံးလျားလျားကြီး အိပ်ပျော်သွားချေတော့သည်။

မုဆိုးငအောင် မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားလေသည် မသိ။

'ကွီ... ကွီ... ကွီ... ကွီ...'

'ကွီ... ကွစ်... ကွစ်... ကွီ... ကွစ်...'

သို့ဆိုသလို မျောက်ကောင်တို့၏ ဆူဆူညံညံအသံကြောင့် အိပ်ရာမှ နိုးလာရပေ၏။

ဘုရားရေ... မိုးစင်စင်လင်းနေပါကောလား။

သူ မီးပုံနား သွားလိုက်၏။

www.burmeseclassic.com

ပြာမ်းနေပြီဖြစ်သည့် ယင်းခြောက်တုံးတို့ကို မီးခဲရဲရဲ ပြန်ဖြစ်လာစေရန် လေဖြင့်မှုတ်ထုတ်လိုက်ချေ၏။

အတန်ကြာသည်တွင် မီးပုံမှ မီးတောက်ပြန်ဖြစ်လာတော့ ၏။ သို့ရှိစဉ် သူ့နောက်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တချက်ချက်အသံ ကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ဘုရားရေ... သူ့နောက်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သရက်ပင် ကြီးပေါ်မှ သားအဖနှစ်ယောက်တို့ ဆင်းလာကြသည်ကို တွေ့လိုက် သဖြင့် အံ့သြသွားချေတော့၏။

‘ဟင်... ခင်ဗျားတို့ အဲဒီပေါ် တက်အိပ်ကြတာလား’

လို့ မုဆိုးငအောင်က မေးလည်းမေး၊ မိန်းမငယ်ကိုလည်း တအံ့တသြကြည့်နေမိတော့၏။

‘ဟား... ဟား... ဟား... ငါတို့ မင်းကို မယုံကြည် နိုင်လို့ သစ်ပင်ပေါ်တက်အိပ်ကြတာလေ၊ ဟင်း... ဟင်း...’

‘ညက ငှက်ပျောသီးစားပြီးဖြစ်လို့ အတော်နဲ့ဆာချေဦး မယ် မဟုတ်ဘူး၊ နို့ကြောင့် တို့သားအဖ ဟိုနားသည်နား အမဲသွား ရှာချေဦးမယ်’

သို့ဆိုလျက် မိန်းမပျိုတို့သားအဖသည် သူ့အပါးမှ ထွက် သွားကြပြန်လေသဖြင့်...

‘နို့... နေပါဦး၊ ကျွန်တော်လည်း လိုက်မယ်’

သို့ဆိုလျက် သူမတို့သားအဖ ထွက်သွားရာနောက်သို့ ပြေးလွှားလိုက်သွားလေတော့၏။

သို့ပေမင် ထိုသားအဖသည် သူ့အား မျက်ခြည်ဖြတ်သွား ကြလေပြီ။ သို့ဆိုတော့ မုဆိုးငအောင် စဉ်းစားလိုက်၏။

ဘဲသို့ပြန်သွားအိပ်ရ ကောင်းနိုး၊ လိုက်သွားရ ကောင်းနိုး။

သို့ပေမင် သူသည် အိပ်ရေးမဝသေးသည်ကတစ်ကြောင်း

ပြီးတော့ ကိုယ်လက်များ လေးလံထိုင်းမှိုင်းနေသည်က တစ်ကြောင်း ဖြစ်သည်ကြောင့် တဲသို့ပြန်နားနေရင်း ထိုသားအဖကို စောင့်ရန်ကို သာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ချေတော့၏။

သူ တဲတွင်နားနေလိုက်ချေပြီးနောက် ထိုသားအဖ ထွက် သွားရာနောက် သွားလိုက်ပြန်၏။

ညက ငှက်ပျောသီးအကျန်နှစ်လုံးကိုလည်း နံနက်စာအလို ငှာ စားထား၏။ လတ်တလော သူ ဆာလောင်ခြင်းတော့ဖြင့် မရှိပါချေ။ သို့မှ မုဆိုးငအောင်သည် ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်ခဲ့သည် တွင်မှ ဝါးသုန်းတောတစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့ချေ၏။

ထိုဝါးသုန်းပင်တို့သည် ခါးစောင်းသာသာရှိဖြင့် သူ၏ လက်ချုံနှင့် လက်ဖမိုးတို့တွင် ဝါးရွက်တို့ ရှလေသဖြင့် သွေးတို့ပင် ထွက်နေပေ၏။ ဝါးရွက်ကြမ်းကြမ်းကြောင့် ဖြစ်ချေ၏။

သို့ပေမင် ထိုဝါးသုန်းတောကို မဖြတ်၍မရသည်ကြောင့် ဆက်တိုးခဲ့ရာမှ ဝါးသုန်းတောအလွန်တွင် တဲတစ်လုံးကို လှမ်းတွေ့ လိုက်သဖြင့် ဝမ်းသာသွားရပြန်၏။ ဘယ်တွက်မူ ထိုတဲတွင် လူ တစ်ယောက် လဲလျောင်းနေသောကြောင့် ဖြစ်ချေ၏။ ထိုသူကို မေးစမ်းပါက မိန်းမပျိုတို့သားအဖကို တွေ့နိုင်မည်ဟု တွက်ထား သောကြောင့် ဖြစ်၏။

သို့ကြောင့် မုဆိုးငအောင်သည် ထိုတဲသို့ သွက်လက်သော ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် သွားလိုက်ချေ၏။

ထိုတဲရှင်လူသည် လွန်မင်းစွာ ညံ့ဖျင်းပုံရချေ၏။ ဘယ် တွက်မူ သူတဲသို့ အနားရောက်သွားသည့်တိုင် အိပ်နေရာမှ လူးလွန် ထလာရန် မပြောလေနှင့် သူ၏ရန်သူဖြစ်ပါက သူ့အား သတ်ဖြတ် သွားသည့်တိုင် မည်သို့မှ သိမည်ပုံ မပေါ်ချေ။

သည်လောက်တောင် အိပ်မောကျနေရသလားဟု သူ

တက်လိုက်မိ၏။ သို့သော် သူ ထိုလူကို လှုပ်ခတ်နှိုးလိုက်၏။

‘ဟိတ်လူ... ဟိတ်လူ... ဟိတ်လူ’

ဘုရားရေ... တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ပါကလား။ သို့ကြောင့် ထိုသူ၏ ပခုံးကို ဆွဲလှည့်လိုက်ချေတော့၏။

ဘုရားရေ... ထိုသူ အိပ်မောကျနေခြင်းမဟုတ်။ သေဆုံးနေခြင်းပါကလား။

တစ်ကိုယ်လုံး သွေးတို့ပေကျနေပါကလား။ ကြီးကြီးမားမား ဒဏ်ရာမတွေ့။ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ ပြတ်ရှဒဏ်ရာလေးများမှ သွေးတို့ယိုစီးထွက်နေခြင်းသာ ဖြစ်၏။ သို့ငြား သူ အသက်ဆုံးရလေသည်မှာ လည်ပင်းတွင်ရှိသည့် ပြတ်ရှဒဏ်ရာကြီးကြောင့်ပင် ဖြစ်ခြံမည်။

သို့ပြင် ထိုသူသည် မျက်လုံးပြူးထွက်နေချေ၏။

ထိုလူ မသေမီ လူသတ်သမားကို မြင်လိုက်ရခြင်းကြောင့် အံ့သြသွားပုံဖြစ်ချေ၏။

ဘယ်သူက သူ့အား သတ်ဖြတ်ပြီး တံပေါ်တွင်ထားခဲ့ပါလိမ့်။ သို့တည်းမဟုတ် တံပေါ်မှာပင် သတ်ဖြတ်ခြင်းခံရ၍ သေဆုံးရခြင်းများလေလား။ သူ ထိုလူသေကို ကြည့်နေစဉ်မှာပင်...

‘အား...’

သူ၏လက်မောင်းအား တစ်စုံတစ်ရာ၏ ထိတွေ့လာမှုကြောင့် လန့်ဖျပ်သွားရ၏။

ဘာပါလိမ့်။ သူ၏လက်မောင်းကို တစ်ဖက်လက်ဖြင့် ကိုင်တွယ်ကြည့်လိုက်၏။

အလိုလေးဗျာ... လက်မောင်းကို တစ်စုံတစ်ဦးက ဓားပါးပါးဖြင့် လှီးဖြတ်သွားသလိုပါပဲကလား။

သို့ သူ့အား မည်သူပြုလုပ်သွားသည်ကိုတော့ဖြင့် သူ

သိလိုက်၏။ အစိမ်းရောင်ကျိုင်းကောင်တစ်ကောင် ဖြစ်ချေတော့၏။

ဘုရားရေ... သို့မှ သူ စဉ်းစားမိ၏။

ထိုသူရရှိသည့် ပြတ်ရှဒဏ်ရာများသည် ကျိုင်းကောင်လုပ်ခဲ့လေခြင်းများလား။

သို့တော့လည်း ဟုတ်နိုင်မည်မထင်။ ကျိုင်းတစ်ကောင်က သည်လို လူတစ်ယောက်ကို သေဆုံးသည့်တိုင် ဒုက္ခပေးနိုင်ပါလိမ့်မည်နည်း။ သို့ သူ စဉ်းစားနေစဉ်...

‘ဟာ...’

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သူ့ဆီသို့ ပြေးလာသည့် လူတစ်ယောက်ကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်၏။

ဘုရားရေ... ထိုသူ၏တံတွင် ဝါးခုတ်ဓားမကြီး ရှိနေ၏။ သူ့တွက်မိလိုက်သည်မှာ သူ့အား ပြေးဝင်လာ ဓားဖြင့်ခုတ်လိုခြင်းဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် မုဆိုးငအောင်သည် လက်တွင်းရှိဒူးလေးဖြင့် လှမ်းချိန်လိုက်၏။

‘ရှေ့မတိုးနဲ့၊ အဲဒီမယ် နေ၊ ပစ်လိုက်မှာနော်’

သို့ဆိုတော့ ထိုဓားကိုင်လူ ရပ်တန့်သွား၏။

‘ဘာလို့လဲ၊ ဘာလို့ ကျုပ်ကို ဓားနဲ့ခုတ်ချင်ရတာလဲ’

မုဆိုးငအောင်က မေးလိုက်၏။

ထိုလူသည် သူ့အား ကြည့်နေရင်းမှ ဘယ်လိုကြောင့်ရယ်မသိ ပျော့ခွေလဲကျသွားချေ၏။

ဘုရားရေ... သူလည်း ဘာမှမလုပ်ရသေးပါကလား။ သည်လူ စိတ်ပျော့ညံ့လှချည်ကလား။

သို့တွက်ကာ မုဆိုးငအောင်သည် ထိုသူနားသို့ သွားလိုက်ချေ၏။ အလိုလေးဗျာ... ထိုသူနား မုဆိုးငအောင် ရောက်သွားသည်နှင့် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှ သက်ရှိသတ္တဝါကောင်လေးများ ရုတ်

ခြည်းထပ်သန်းသွားကြတော့၏။

ဘာကောင်တွေပါလိမ့်။ စိမ်းစိမ်းအကောင်တွေ။ များပြားလိုက်တာ။ မုဆိုးငအောင်သည် သို့စဉ်းစားရင်း ထိုလူနား ရောက်သွားလေ၏။

အလိုလေးဗျာ... ထိုသူ မျက်လုံးပြူးထွက် တစ်ကိုယ်လုံး ပြတ်ရှဒဏ်ရာတို့ဖြင့် သေဆုံးနေပါကောလား။

ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။ မုဆိုးငအောင်တစ်ယောက် ထိုလူကို မြင်သည်နှင့် တပေါ်မှလူကို သတိရလိုက်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး သို့ဒဏ်ရာတို့ကြောင့် သေဆုံးကြရခြင်းဆိုသည်ကို တော့ မုဆိုးငအောင် သိလိုက်ချေ၏။

ဘယ်သူလက်ချက်လဲ၊ ထိုသူ အဝေးမှ ဒဏ်ရာတို့ဖြင့် ပြေးလာခြင်းဖြစ်သည်။ သည်းနားရောက်လေမှ လဲကျသေဆုံးသွားခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ဆိုတော့ လူသတ်သမားသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းကမြင်ရသည့် တောတန်းထဲတွင် ရှိခြိမ့်မည်။ ဘယ်တွက်မူ ထိုသူတောတန်းလေးမှ ကြောက်လန့်တကြား ပြေးထွက်လာခြင်းကြောင့် ဖြစ်ချေ၏။

သို့ပေမင့် သူ စဉ်းစားမိပြန်၏။ စိမ်းစိမ်းကောင်တွေကြောင့်များလား။ ခက်သည်က စိမ်းစိမ်းကောင်တွေသည် ဘာကောင်တွေနည်း မသိလိုက်ရချေ။ အစိမ်းရောင်တို့ လှုပ်ခတ်နေခြင်းသာ သူ မြင်ခဲ့ရသည်ကိုး။

သို့ဆိုတော့ မုဆိုးငအောင် သူ ပထမဆုံးလုပ်ရမည့်အလုပ်ကို သိလိုက်လေ၏။ သူ တောတန်းလေးဘက် သွားကြည့်ရပေမည်။ သူ့တွင် ဒူးလေးရှိနေသည်ကိုး။-ဘာကြောက်စရာလိုမှာတုံး။

လူသတ်ကောင်သည် ကျားကောင်တော့ဖြင့် မဖြစ်နိုင်။ ထိုသူတို့ကိုယ်မှ ဒဏ်ရာတို့သည် ကျားကောင်လုပ်ထားခြင်းတော့

မဖြစ်နိုင်။ သို့ဆိုတော့ ကျားအပြင် မည်သည့်သတ္တဝါမဆို သူရင်ဆိုင်ရဲ၏။ သို့ကြောင့်လည်း သူ လူသတ်သမားကို မကြောက်လေခြင်းကြောင့် ထိုသူပြေးသွားရာ တောတန်းလေးအတွင်း ပြေးဝင်သွားလေတော့၏။

သို့မှ သူသည် ထိုတောတန်းလေးတွင်း တောတိုးဝင်လိုက်ပြန်၏။ အောက်ပေါင်းရှုပ်လေခြင်းကြောင့် ခရီးမတွင်လှသည်ကြောင့် သူ့ထံ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာနိုင်သည့် သားရဲကောင်နှင့် အန္တရာယ်ပေးနိုင်သည့် လူအချို့ကို သတိထားလျက် ဝါးတောလေးတစ်ခုသို့ တိုးဝင်လိုက်သည်တွင်...

ဒုတ်...
အား...

သူ နောက်ဆုံးသိလိုက်သည်မှာ သူ့အား နောက်မှနေ၍ တစ်စုံတစ်ဦးက ချောင်းမြောင်းကာ ရိုက်လာခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်ကိုသာ ဖြစ်ချေတော့၏။

သူ သတိရလေသည်တွင် သူ ရေစီးချောင်းတွင် မျောနေသည်ကို သိရ၏။ ရေစီးကြောင့် သူမျောလာပုံ၊ ချောင်းကမ်းဘက်ရောက်သည်တွင် ရေတိမ်သွားသဖြင့် သူ ချောင်းကမ်းစပ်ပေါ်တင်နေပုံကိုသာ သိလိုက်ချေ၏။

ဘယ်သူက သူ့ကို နောက်ကနေ ရိုက်လိုက်ပါလိမ့်။ သူ သေပြီထင်၍ ချောင်းထဲပစ်ချခံရပေမင့် ချောင်းရေနှင့် မျောပါလာနေစဉ် သတိရလာလေခြင်းဖြစ်၏။ သူ ကံကောင်းသည်ပေါ့။ သူ ဘယ်ချောင်းထဲရောက်နေပါလိမ့်။

ချောင်းကမ်းသစ်ပင်တို့ကို နေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။ သူသည် တောကို နှံ့နှံ့စပ်စပ် ရောက်ဖူးသူပေပဲ။ သူ ချောင်းအနေအထားကိုကြည့်ပြီးနောက် သူ သိလိုက်၏။ ဝက်စွယ်

ချောင်း ဖြစ်ချေ၏။ ထိုချောင်းမှ စုန်ဆင်းသွားလျှင် သူ ရွာသို့ရောက်
နိုင်၏။ သူ့အထင် ချောင်းအောက်သို့ သိပ်ဝေးလီမည်မဟုတ်။
သူ ချောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်းလေလျှင် ချောင်းစောက်ရောက်လျှင်
ညအိပ်လိုက်ပြီး နောက်နေ့မနက်စောစော ထွက်သွားမည်ဆိုလျှင်
သူ မီးလောင်ကုန်းရွာကို ရောက်ပေရောမည်။

တကယ်တော့ သူ့အား ချောင်းမြောင်းရိုက်နှက်သူသည်
ဆွေငြိထင်၍ ပစ်ထားခြင်းကြောင့်လား သို့တည်းမဟုတ် ထိုတော
ထဲတွင် သူ့အား မရှိစေလို၍ သို့နယ်ရိုက်နှက် ချောင်းတွင်းပစ်ချ
လေခြင်းလားတော့ သူ မသိပါချေ။

သူ ကံကောင်းသည် ဆိုရမည်။ သူ ချောင်းအတိုင်း
စုန်ဆင်းရင်း မီးလောင်ကုန်းမှတစ်ဆင့် လဟာမငယ်သို့ ပြန်တော့
မည်။ သို့အတွေးဖြင့် သူ ချောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်းလျှောက်ခဲ့ပြန်
တော့သည်။

□ □ □

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် လဟာ
မငယ်ရွာသား မုဆိုးငအောင်ဆိုသူနှင့် တွေ့ကြသည်တွင် သူပြော
လေသည့် မုဆိုးသားအဖနှစ်ဦးနှင့် ထူးဆန်းစွာ ဒဏ်ရာတို့ဖြင့်
ဆွေဆုံးကြသည့် ဝါးခုတ်သမားနှစ်ယောက်အကြောင်းကို သိကြရ
ပေတော့၏။

‘ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ သူ ပြောချင်ရာတွေ ပြောနေတာများ
လား’

ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်နားကပ်၍ တိုးတိုးမေးလိုက်
၏။

‘လက်တွေ့ကြုံမှ ဆုံးဖြတ်ရတော့မပေါ့၊ ခုက ပျဉ်းမကုန်း
ရွာကို အရင်သွားကြည့်တာပေါ့’

‘ဟုတ်ပြီလေ’

သို့ဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် လဟာမငယ်
ရွာသို့ဝင်၍ ငအောင်ကို လမ်းပြအဖြစ် ခေါ်ခဲ့၏။ ပျဉ်းမကုန်း
ရွာဟောင်းရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့ကြချေတော့သည်။

လမ်းတွင် ကျွန်တော်က တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရလိုက်
လေသည်ကြောင့်...

‘ကိုလင်း’

‘ပြောချေဗျာ’

‘မသူရဲ့သား ကိုရင်ဝတ်နေတယ်ဆိုတာ သိတယ်နော်’

‘ဟုတ်တယ်လေ’

‘အဲဒီ ကိုရင် ဘယ်မတုံး၊ သိလျှင်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ပျဉ်းမကုန်းရွာလမ်းကို သွားလို့ရပြီပေါ့’

သို့ဆိုတော့ လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်အား ပြုံးကြည့်လာ ချေပြီး...

‘ကိုပိုက် သည်ကိစ္စ မုဆိုးငအောင်ကို မေးချင်တာလား’

‘သူပဲ သိနိုင်မယ်ထင်တာပဲ’

‘ဘယ်လိုသိနိုင်မှာလဲဗျ၊ သူပြောတဲ့အထဲမယ် မိန်းမပျို သားအဖတို့နဲ့ပဲ ဆုံခဲ့တယ်လေ၊ ပြီးတော့ ဝါးခတ်သမားနှစ်ယောက် ထူးဆန်းဒဏ်ရာနဲ့ သေခဲ့တာလောက်ပဲ’

‘ဪ... ဟုတ်ပါရဲ့၊ သည်တော့ သူတို့ကို နောက်မှ မေးရတော့မပေါ့’

‘ကိုပိုက်ရယ်၊ မသူသားကို တွေ့မှတော့ ပျဉ်းမကုန်းကို သွားလို့ရပြီလေ’

သို့လည်း အဟုတ်သားကလား။

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...’

သို့ အရက်ပြေ ရယ်လိုက်ရင်း လင်းမြင့်လှိုင်နောက် ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွားတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင် ရှေ့တွင်မတော့ မုဆိုးငအောင် ဖြစ်ချေ၏။ သူက လမ်းပြရှေ့ဆောင် မဟုတ်ပါကလား။

‘ငါတို့က ပျဉ်းမကုန်းရွာအကြောင်း တစ်စိတ်တစ်ဒေသ သိတယ်လေ၊ မီးလောင်ကုန်းလူကြီးတွေ ပြောလို့ကွ၊ သည်က

အတန်ငယ်သွားရင် ချောင်းနေရာရှိတယ်လေ၊ အဲဒီနေရာ မင်း ရောက်ခဲ့တယ်လို့ ငါတို့ကို လမ်းပြပေး’

‘သိပါပြီ’

‘နို့ဖြင့် ပျဉ်းမကုန်းသွားလမ်းကို မင်း သိတယ်ပေါ့’

‘သိတာပေါ့’

‘အုံ့သြဖို့ကောင်းသားကလား၊ သူတို့သားအဖ ပျဉ်းကဒိုး တောထဲဝင်သွားပြီးကတည်းက ရွာလည်းပျက် သူတို့လည်း ပျောက် သွားကြတယ်’

‘ဘာလို့ စိတ်ဝင်စားရတာလဲ၊ ဘာလဲ... အမျိုးသမီးကို သဘောကျလို့လား’

အလိုလေးဗျာ... မုဆိုးငအောင် ကျွန်တော့်ကို ဘယ်တွက် သို့မေးရတာပါလိမ့်။ ဧကန္တ မသူဆိုသော ဟိုအမျိုးသမီးသည် လှသော၊ ယဉ်သောကြောင့်များလား။

‘မင်း ငါတို့ကို အလိုမထင်နဲ့၊ ဘာလဲ... မင်းရော သူ့ကို တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတော့ ဘာလဲ စိတ်ဝင်စားနေတာများလား’

သို့ ကျွန်တော်က သူ့စကားနှင့် သူ့ကို ပြန်ချဉ်နှောင့် လိုက်လေ၏။ သို့ဆိုတော့ မုဆိုးငအောင်သည် ပြုံးပြီးပြီးကြည့်နေချေ ပြီး...

‘အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင်ဗျာ ကျွန်တော် သူတို့ကိုရောက် သွားတာဗျ၊ သည်မှာ သူ့ကိုစတွေ့ခဲ့တာ၊ လှတာပေပဲဗျ၊ တောင့် တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့် ညိုချောလေး ပြောရမယ်၊ ကျွန်တော့်အမြင် ပြောရရင်တော့ သူက သတ္တိရှိပုံရတယ်၊ သူ့အကြောင်းကို အလောက် ပဲသိတာ၊ သူ့မကိုမြင်လိုက်တော့ သူ့မယ် သားလေးတစ်ယောက် ရှိခဲ့တာ၊ လင်သားတစ်ယောက် ရှိခဲ့တာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဆိုသမင် ချစ်စရာလေးဆိုတော့ဗျာ၊ ဟဲ... ဟဲ... နို့ကြောင့် ဆရာလေးတို့

လည်း မသူအလှကြောင့် စိတ်ဝင်စားကြသလားလို့ပါ။

‘မင်း ဘယ်လိုပဲထင်တင်ကွ၊ ငါတို့သိချင်တာ ပျဉ်းမကုန်း ရွာယောင်းကို သွားချင်တာပဲရှိတယ်၊ မင်းက လမ်းပြဆိုတော့ ငါတို့ကို လမ်းမမှားအောင် ဂရုစိုက်ပါ၊ ဟုတ်ပြီလား’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က မုဆိုးငအောင်ကို ခပ်တည်တည် ပြောလိုက်သည်တွင်မတော့ ငအောင်တစ်ယောက် မျက်နှာငယ်လေး ဖြစ်သွားချေတော့၏။

‘မင်း ငါတို့ကို ပျဉ်းမကုန်းရွာအရောက် ပို့ရမယ်’

‘နို့ဆိုတော့ ကျုပ် သတိမေ့လဲကျနေရာ ဝက်စွယ်ချောင်း နေရာကို ပြန်သွားပြီး လမ်းစရာကြတာပေါ့’

‘ကောင်းတယ်’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဝက်စွယ်ချောင်းသို့ ထွက်ခဲ့ ကြတော့၏။ လမ်းတွင် သားကောင်ငယ်တို့ကို ပစ်ခတ်၍ ဝမ်းစာ ဖြည့်သွားကြတော့၏။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် ရေနံချောင်းသို့ ရောက်လာ ကြ၏။ ရေနံချောင်းတွင် ကျွန်တော်တို့၏မိတ်ဆွေ မုဆိုးကြီး ‘ဂေါ်မုတ်’ရှိသည်သိလေသဖြင့် ရေနံချောင်းသို့ဝင်ရန် မုဆိုးငအောင် ကို ပြောလိုက်၏။

‘မင်း သိလား၊ မုဆိုးဂေါ်မုတ်ကို’

‘ဟ... ဘယ်မသိ ရှိပါ့မလဲ၊ ဂေါ်မုတ်က နာမည်ကြီး မုဆိုးတစ်ယောက်ပဲဗျာ၊ ရှေ့နားမယ်ရှိ ဖာလာမှာ စခန်းချ ညအိပ် မယ်လို့ တွက်တာ၊ ခုတော့ ဆရာလေးတို့မိတ်ဆွေ ဂေါ်မုတ်ရှိတဲ့ ရေနံချောင်းဖျားမယ် ညအိပ်ကြတာပေါ့’

‘အေး... ကောင်းတယ်’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေ့ ညနေတွင် ရေနံ

ချောင်းဝရှိ ဂေါ်မုတ်၏တံကို ရောက်သွားကြ၏။

ဂေါ်မုတ်တော့ဖြင့် မတွေ့ပါချေ။

သူနေတဲ့ကိုတော့မူ တွေ့ရချေ၏။

‘ဂေါ်မုတ် မရှိဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

ကျွန်တော့်အမေးကြောင့် ကိုလင်းက ပြုံး၍ကြည့်လာချေ

ပြီး...

‘ဂေါ်မုတ်မရှိလို့ ပြဿနာမရှိပါဘူး ကိုပိုက်ရဲ့၊ သည်တဲ မယ်ပဲ နေကြတာပေါ့’

‘ဪ... ဟုတ်ပါရဲ့’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဂေါ်မုတ် တဲတွင် စခန်းချ ညအိပ်လိုက်ကြချေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် မုဆိုး ငအောင်၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် ဝက်စွယ်ချောင်းသို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။

ရေနံချောင်းတွင် ညအိပ်စခန်းချခဲ့ကြခြင်းကြောင့် ညနေ စောင်းလောက်တွင် ငအောင်အား ရိုက်နှက်ထားခဲ့သည့် ဝက်စွယ် ချောင်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြတော့၏။

‘သည်နေရာပေါ့၊ ကျုပ် မေ့လဲ သတိရလာတဲ့နေရာ’

သို့ဆိုတော့ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ထိုနေရာ တစ်ဝိုက် သဲလွန်စရလိုရငြား ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာခဲ့ကြခြင်းကြောင့် ရှိငယ်ကျည်တောင့်ကို တွေ့လိုက်ကြသဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်တစ် ယောက် လွန်မင်းစွာ ဝမ်းမြောက်သွားချေတော့၏။

‘ဒါ သဲလွန်စပေပဲဗျ’

‘ဟာ... နို့ဆို ကျွန်တော့်ကို နောက်ကနေချောင်းရိုက် ပြီး သည်နေရာမယ် လာပစ်သွားတာ ရှိငယ်သေနတ်ကိုင်တဲ့ လူငယ် ဖြစ်ဖို့များတယ်’

‘ဖြစ်နိုင်တယ်’

လင်းမြင့်လှိုင်က မုဆိုးငအောင်၏ အဆိုကို လက်ခံလိုက်
၏။

‘နို့ဖြင့် ဘာလို့ ကျွန်တော့်ကို သူက အလိုလုပ်တာပါ
လိမ့်၊ သူနဲ့ဆုံတုန်းက ကျုပ်ရဲ့ အသက်အန္တရာယ်တောင် ကယ်ခဲ့
သလိုပဲ၊ ပြီးတော့ စားစရာပေးသွားခဲ့ဖူးတာပဲ၊ သူရော ဖြစ်နိုင်ပါ
မလား’

သို့လည်း မုဆိုးငအောင်က ပြောလာလေ၏။

‘အင်း...မပြောနိုင်ပေဘူး၊ တောတောင်ထဲမယ် သေနတ်
ကိုင်မုဆိုးရှိတာဆို သူပဲဖြစ်နိုင်ပေမပေါ့’

အလိုလေးဗျာ... အဟုတ်သားကလား။

‘ကဲ... မင်း မှတ်မိသလောက် ပျဉ်းမကုန်းရွာဟောင်း
ဆိုတဲ့နေရာ သွားလေကွာ’

သို့ဆိုတော့ မုဆိုးငအောင်သည် ဝက်စွယ်ချောင်းကမ်းပေါ်
တက်လိုက်ချေပြီး...

‘သည်နားတစ်ဝိုက်မယ် လုံးပတ်ပေ ၄၀’ လောက်ရှိတဲ့
မျိုးရင့်ကျွန်းပင်ကြီးကို ရှာတွေ့မယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် သည်ပျဉ်းမကုန်း
ရွာသွားလမ်းကို မှတ်မိပြီ၊ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ အဲဒီရွာက ကျုပ်
ထွက်လာတော့ အဲဒီကျွန်းပင်ကြီးကို တွေ့ရတာကိုး’

သို့ဆိုတော့ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ထိုနေရာ
တစ်ဝိုက် တောတိုးသွားလာရင်း မျိုးရင့်ကျွန်းပင်ကြီးကို လိုက်ရှာခဲ့
ကြတော့၏။

လွယ်မလိုနှင့်ခက် နီးမလိုနှင့်ဝေးဆိုသလို ထိုနေရာ
တစ်ဝိုက် မျက်စိလည်နေသည်ကြောင့်လား မသိ။ ညနေစောင်းလေ
မှ ထိုကျွန်းပင်ကို တွေ့ကြရတော့၏။

‘ဟာ... ဟုတ်ပြီ၊ သည်အပင်ကြီးပဲ’

မုဆိုးငအောင်က သို့ပြောပြီး ကျွန်းပင်ကြီးအခြေသို့ ပြေး
သွားလိုက်ချေ၏။

‘သည်ကျွန်းပင်ကြီးကို သစ်ခွံသုံးလိုက်ရင်ဖြင့် အတော်ကို
တန်များများထွက်မှာဗျ’

သို့လည်း မုဆိုးငအောင်က ပြောလာသေးတော့၏။

‘အေး... နောက်မှ မင်း လာခုတ်ပေါ့ကွာ၊ ခုတော့
ငါတို့ကို ပျဉ်းမကုန်းရွာရောက်အောင် ပို့ချေဦး’

သို့ဆိုတော့ မုဆိုးငအောင်သည် ကျွန်းပင်ကြီး၏ အခြေ
မြေအနေအထားကို ကြည့်လိုက်ချေပြီး...

‘သည်ဆင်းလမ်းအတိုင်း သွားကြရမှာဗျ၊ နို့ပေမင့် သည်
ညတော့ သည်မယ်ပဲ စခန်းချကြတာပေါ့၊ နောက်နေ့မယ်မှ သွားကြ
လျှင်ဖြင့်လည်း နောက်မကျသေးပါဘူး’

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုကျွန်းပင်ကြီး၏အခြေ
တွင် စခန်းချလိုက်ကြ၏။

‘စားစရာတစ်ခုခု သွားရှာချေဦးမယ်’

သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်သည် သေနတ်ကိုထမ်းကာ ထို
နေရာမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။

‘ကျွန်တော်လည်း လိုက်မယ်’

ငအောင်က ပြော၏။

သို့ဆိုတော့ လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထိုနေရာလေးတွင် ကျန်
ခဲ့ချေပြီး ထင်းခြောက်တုံးများ စုဆောင်းထားရန် တာဝန်ယူလိုက်
ချေ၏။ ကျွန်တော်နှင့် မုဆိုးငအောင်သည် အမဲပစ်ထွက်ခဲ့ကြလေ
၏။ စခန်းနေရာနှင့် အတော်လှမ်းလှမ်းနေရာ ရောက်လေသည်
တွင်...

‘ဟိုမယ် မျောက်တစ်ကောင်’

မုဆိုးငအောင်က ပြောလေသဖြင့် သူ ညွှန်ပြသည်ကို လှမ်းကဲကြည့်လိုက်၏။

အဟုတ်သားကလား။ မျောက်မြီးရှည်ဟု ခေါ်ကြသည့် မျောက်ညိုကြီး ဖြစ်လေ၏။

‘မင်း ပစ်ချေကွာ’

သည်တော့ မုဆိုးငအောင်သည် သူ၏ခူးလေးတွင် မြားတံကို တပ်လိုက်၏။ ပြီး မျောက်ရှိရာကို လှမ်းချိန်လေ၏။

အတန်ကြာ ချိန်ထားလေပြီးမှ ခူးလေးမြားကြိုးထိန်း ခလုတ်ကို ဆွဲညစ်လိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

မြားတံသည် ဝှစ်ခန့် လေထဲသို့ ဖောက်ထွင်းထွက်သွား ချေတော့၏။ မြားတံသွားလမ်းသည် မျောက်ကောင်၏ ဘယ်ဘက် ရင်အုံသို့ ဖြစ်ချေတော့၏။ မြားတံသည် ထိုမျောက်ရင်အုံသို့ တည့် တည့်စိုက်ဝင်သွား လေ၏။

‘ဟာ...’

‘ဖုတ်...’

ကျွန်တော် မုဆိုးငအောင်ကို ချီးကျူးမိချေသေးတော့၏။ သူ့ကိုလည်း လျှော့တွက်၍ ရလိမ့်မည်မဟုတ်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် မျောက်ကောင်ကို ရိက္ခာအလို့ ဌာ ရလိုက်ချေတော့သည်။

သို့မှ မျောက်သေထမ်းပြန်ခဲ့ရာမှ ကျွန်တော်သည် ချောင်း ရေအိုင်ကြည် တွေ့သဖြင့် ရေဝင်ချိုးလိုက်ချေ၏။

မုဆိုးငအောင်ကတော့မူ မချိုးချင်ဟုဆိုကာ ချောင်းကမ်း ပေါ်တွင် ထိုင်နေ၏။ သူပစ်ခတ်ရခဲ့သည့် မျောက်အရေကို ခွာနေ လေတော့၏။

သားကောင်မုဆိုးပဟုတ်ချေပြီ...

ကျွန်တော် ရေချိုးပြီးသည်နှင့် သူသည်လည်း မျောက် ကောင်ကို အရေခွံခွာပြီး ဖြစ်ချေတော့၏။

‘ဒီကောင်ကို အသားဖျက်လိုက်ချေဦးကွာ၊ တော်ကြာ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့တူနေလို့ မျိုကျမယ်မထင်ဘူး’

သို့ဆိုတော့ မုဆိုးငအောင်သည် ပြုံးပြီးပြီးလုပ်ကာ...

‘အေး... ကောင်းပြီ’ ဆိုလျက် ကိုယ်တိုင်ပင် ခြေလက် တို့ကိုဖြတ် စုပေါင်း ဖက်ဖြင့်ထုပ်ပိုး သယ်လာခဲ့ချေတော့သည်။ ကျန်သည်တို့ကို မြေမြှုပ်ခဲ့၏။

စခန်းရောက်တွင် မီးပုံကြီးသည် မီးရံရံတောက်နေပြန် သည်ကြောင့် ဟန်ကျသေးတော့၏။

‘ကိုလင်း ကျွန်တော် ရေချိုးပြီးပြီ’

‘နို့ဖြင့် ပြီးတာပဲ၊ ကျွန်တော်တော့ ချမ်းစိန်စိန်ဖြစ်နေလို့ မချိုးချေတော့ဘူးဗျာ’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောပြီး တံစို့ထိုးပြီး မျောက်ကောင် အသားတို့ကို ထမင်းမီးပုံကြီးနံဘေးတွင် မုဆိုးငအောင်၏ အကူ အညီဖြင့် ထိုးစိုက်နေချေလေ၏။

ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင် လုပ်ထားပေးပြီးဖြစ်သည့် ဝါးကြမ်းခင်းဟုဆိုရမည့် မြေပေါ်တွင်သာ ချထားသည့် ဝါးကြမ်း ခင်းပေါ်တွင် လဲလျောင်းလိုက်ချေတော့သည်။

သို့မှ ကျွန်တော်သည် မှေးခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သွားတော့ ၏။ သို့ပေမည်လို့...

‘ကျစ်... ကျစ်... ကျစ်... ကျစ်...’

‘ကျစ်... ကျစ်...’

‘ကျီး... ကျီး... ကျီး... ကျစ်...’

သို့အသံကြောင့် မျက်လုံးပြူးကျယ်လာ၏။

‘ဘာသံတုံးဗျ’

ကျွန်တော်က နံဘေးရှိ လင်းမြင့်လှိုင်ကို မေးလိုက်၏။

‘ကျွန်တော်ထင်ဟကတော့ ပုစဉ်းရင်ကွဲအော်သံနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ပဲဗျ။ နို့ပေမင့် အသံက ပြတ်ပြတ်ပြီးနေတာဆိုတော့ ပုစဉ်းရင်ကွဲလည်း မဖြစ်လောက်ဘူး’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေ၏။

‘အင်းလေ... တောတောင်ထဲမယ် မမြင်ဖူးတဲ့အကောင်တွေ အများကြီးရှိနိုင်ပါတယ်လေ’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောပြီး ပြန်၍လဲအိပ်လိုက်ချေ၏။

‘ကျွန်တော်တော့ သည်အသံကို သိပ်မသင်္ကာချင်ဘူး’

သို့တော့ မုဆိုးငအောင် ပြောလာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။ သို့ငြား ကျွန်တော်တို့သည် မုဆိုးငအောင်၏ ထင်မြင်ချက်ကိုလည်း မမေးတော့ပါချေ။ ဘယ်တွက်မူ ထိုအသံကြောင့် ကျွန်တော်တို့အတွက် မည်သည့်အနောင်အယုက် မဖြစ်လောက်ဟု ယူဆသောကြောင့် ဖြစ်ချေတော့၏။

သို့မှ ကျွန်တော်သည် လုံးလုံးလျားလျားကြီး အိပ်ပျော်သွားတော့၏။ ကျွန်တော် အိပ်ရာမှနိုးသည်တွင် မိုးစင်စင်လင်းလေ ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော် အိပ်ရာမှထလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်အား ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ပြန်လာသည်ကို တွေ့လေသဖြင့်...

‘စောစောစီးစီး ကိုလင်း ဘယ်ကပြန်လာတာတုံး၊ မုဆိုးငအောင်ကိုလည်း မတွေ့ပါကလား’

သို့ ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကိုသာ တွေ့၍ မုဆိုးငအောင်ကို မတွေ့သဖြင့် မေးလိုက်ခြင်းပင်။

‘ကျွန်တော် နီးနေတာ ကြာပြီ၊ ကျွန်တော် အိပ်ရာကနီးတော့လည်း မုဆိုးငအောင်ကို မတွေ့လို့ တဝိုတပါးသွားတယ်ထင်

ပြီး စောင့်နေသေးတယ်။ နို့ပေမင့်လို့ ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာလောက်က ကျီးတစ်အုပ်ပျံလာတာကြောင့် ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်လို့ သွားကြည့်လိုက်တာ’

‘ဘာထူးလဲ’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘ကိုပိုက်အတွက် စောစောစီးစီး စိတ်မကောင်းစရာသတင်း မပြောမဖြစ် ပြောရလိမ့်မယ်’

‘ဗျာ... ဘယ်လို၊ ရှင်းအောင်ပြောစမ်းပါ ကိုလင်း’

လင်းမြင့်လှိုင် စကားကြောင့် ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်မကောင်းစရာသတင်းဆိုတော့ ထိတ်လန့်သွားမိသည်တော့ အမှန်ပင်။

‘မုဆိုးငအောင် ဆုံးပြီ’

‘ဗျာ... ဟာ... ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာတုံး၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုံး’

ကျွန်တော်က ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားသည့်ကြားမှ အဖြစ်မှန်ကို သိလိုသဖြင့် သို့ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်တော့၏။

‘အေးဗျာ... ကျွန်တော် ကျီးတစ်အုပ်ပျံကျတုနေရာကို ထူးခြားမှုရှိတယ်ထင်ပြီး သွားလိုက်တော့...’

‘အဲဒီနေရာမယ် မုဆိုးငအောင် သေနေတာ’

‘ဗျာ...’

‘ကိုပိုက်ကို လာပြန်ခေါ်တာ’

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့်အတူ ထိုစခန်းနေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့ချေတော့၏။

စခန်းနေရာနှင့် အတော်လှမ်းသည်သို့ သွားလိုက်ကြချေ၏။ သစ်ပုပ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်ခြေတွင် ပက်လက်အနေအထား

ဖြင့် သေဆုံးနေသော မုဆိုးငအောင်ကို တွေ့လိုက်တော့၏။

‘ဘုရားရေ... ဘယ်လိုဖြစ်သွားပါလိမ့်’

ကျွန်တော် မုဆိုးငအောင်ကို အသေအချာကြည့်လိုက်၏။

သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးနီးနီး ပြတ်ရှဒဏ်ရာငယ်လေးတို့ တွေ့ရ၏။

လည်ပင်းတွင်ရှိ ပြတ်ရှဒဏ်ရာကြီးကြောင့် သေဆုံးရခြင်း သာ ဖြစ်ခြံမည်။

‘ကိုလင်း ဘယ်လိုထင်လဲဟင်’

‘ညကတော့ တကုန်ကုန်အော်မြည်သံတွေကြားတယ်လို့ သူပြောလေတာပဲ။ သည်အသံကို သူ မကြိုက်ဘူး။ သံသယဖြစ်နေ ပုံရတယ်။ နို့ပေမင့် ကျွန်တော်တို့လည်း သူပြောတာကို ဂရုစိုက် ကြဘူး။ သူလည်း ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘူးလေ။ ကြည့်ရတာ ညကတည်းက ဟုတ်ဟန်မတူဘူး။ မနက်အစောကြီး သူ စခန်း ကနေ ထသွားတာပဲ ဖြစ်မယ်။ သည်မှာ သေဆုံးနေတော့ သူ့အထင် အတိုင်း ညက အသံထူးဆန်းကြောင့်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောပြလေ၏။ ‘အဟုတ်သား ကလား။ ညက ကျွန်တော် အိပ်မပျော်ခင် ငအောင်၏ စကားသံကို နောက်ဆုံး ကြားလိုက်ရသည်လေပဲ။

‘ကျုပ်လေ သည်အသံကို မသင်္ကာချင်ဘူး’လို့ ပြောခဲ့ လေသည်ပဲ။ သို့ဆိုတော့ မုဆိုးငအောင် သေဆုံးရခြင်းသည် လူထူးဆန်း အသံကြောင့်သာ ဖြစ်ခြံမည်။

‘ကိုလင်း... ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ’

သို့ဆိုတော့ လင်းမြင့်လှိုင်၏ အကြံပေးချက်အရ မုဆိုး ငအောင် အလောင်းကို ကျကျနန မြေမြှုပ်ပေးခဲ့ပြီး ထိုနေရာလေး မှ ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

‘ကိုင်း... မုဆိုးငအောင် သေပြီဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့

တွေ ပျဉ်းမကုန်းရွာဟောင်းရောက်အောင် ဘယ်လိုသွားရတော့မှာ လဲ။ သည်ကပဲ လှည့်ပြန်ကြရတော့မလား’

သို့ ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကို မေးလိုက်၏။

ပြီး လင်းမြင့်လှိုင်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုလည်း နားထောင် လိုက်၏။

‘ဘာပြောပြော ကိုပိုက်ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်က ပျဉ်းမကုန်းရွာရောက်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား’

‘နို့တော့ နို့ပေါ့ ကိုလင်းရယ်၊ လမ်းမှမသိတ...’ မင်းပြ ငအောင်လည်း သေပြီဆိုတော့ကာ သွားစရာအကြောင်း မရှိလောက် ဘူးထင်တယ်’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပေမင့်...

‘ပျဉ်းမကုန်းရွာကို သွားကိုသွားရမှာဗျ၊ ခု ငအောင် သေရတဲ့ကိစ္စက အဲဒီနေရာနဲ့ ဆက်စပ်မှုရှိနိုင်မယ်ထင်တာပဲ’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသေးတော့၏။ လင်းမြင့် လှိုင် ပြောသည်လည်း အဟုတ်သားကလား။ ပျဉ်းမကုန်းရွာဟောင်း အရောက်သွားရပေမည်။ သို့မှ မိန်းမပျိုတို့သားအဖကိစ္စကို အသေ အချာ ‘ဂဃနထ’သိရပေလိမ့်မည်။ ပြီးတော့ သေနတ်ကိုင်လူ တစ်ယောက်။ ပြီးတော့ ထူးဆန်းစွာ ဒဏ်ရာတို့ဖြင့် သေဆုံးနေကြ သည့် မုဆိုးသုံးယောက်ကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့ အရင်းမြစ်သိဖို့လို သည် မဟုတ်ပါကလား။

သို့ဖြစ်၍ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ရည်ရွယ် ထားသည့် ပျဉ်းမကုန်းရွာဟောင်းရောက်အောင် လမ်းမသိလေသည် ကြောင့် ခြေဦးတည့်ရာဟုဆိုရမည့်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြပြန်တော့ သည်။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် ဆင်လမ်းကလေးအတိုင်း

လျှောက်ခဲ့ကြတော့၏။ ဆင်သွားလမ်းဖြစ်ခြင်းကြောင့် တစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် ချုံပုတ်ပင်ငယ်တို့၊ သစ်ပင်ငယ်တို့ ရှိချေ၏။

သစ်ပင်ကြီးများရှိသော်ငြား ဆင်သွားလမ်းနှင့် ခပ်လှမ်း လှမ်းတွင်သာ ဖြစ်ချေ၏။ သို့ ချုံပုတ်နွယ်ပင်တို့ ဆင်လမ်းအတိုင်း တောတိုးလျှောက်ခဲ့ကြရာမှ ရုတ်တရက်ဆိုသလို ကျွန်တော်၏ပါး ပူခနဲဖြစ်သွား၏။

ကယာကသီ ထိုနေရာကို လက်ဖြင့် ဖိကပ်လိုက်၏။

‘အလိုလေးဗျာ...’

ဘယ်လိုကောင် ဝင်တိုးသွားတာပါလိမ့်။ ပါးတွင် ရှုရာ တစ်ချက်ဖြစ်လာကာ သွေးတို့စို့ကျနေလေသည်။ သို့ကြောင့် လက် ကိုင်ပဝါထုတ်၍ သေချာဖိကပ်ကြည့်လိုက်၏။

ဟုတ်ပါ။ သွေးတို့ ထွက်နေပါကလား။

ကျွန်တော့်ပါးကို တစ်စုံတစ်ရာက လာရောက်ထိခတ် သွားသည်နှင့် နာကျင်မှု ခံစားလိုက်ရပြီး သို့ ဒဏ်ရာရသွေးထွက် နေခြင်း ဖြစ်၏။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ’

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလာသဖြင့် ကျွန်တော် အကျိုး အကြောင်း ပြောပြလိုက်၏။ လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်ပါးမှ ဒဏ်ရာလေးကို စေ့စေ့ကြည့်လေပြီး...

‘သွားရင်းလာရင်း သစ်ကိုင်းစနဲ့ ခြစ်မိသွားတာလား’

‘မဟုတ်ဘူး ကိုလင်းရဲ့၊ အကောင်တစ်ကောင် ဝင်ပူးကပ် ခြေစုံကန်ထွက်သွားလို့ ရလိုက်တဲ့ဒဏ်ရာဗျ’

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ကိုဝိုက် ရယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် တောတိုးခဲ့ကြပြန်သည်တွင် အောက်ပေါင်းရှုပ်နေရာ ရောက်သည်တွင်မတော့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေသည့်နေရာသည် ဖုန်းဆိုးမြေနေရာဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ လိုက်ရ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုဖုန်းဆိုးမြေကိုဖြတ်၍ ခပ်ဝေးဝေး တွင် လှမ်းမြင်ရသော သစ်ပင်ကြီးနှစ်ပင် ယှက်ပေါက်နေသည့် နေရာသို့သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။

ထိုအပင်ကြီး အနေအထား မြင်ရခြင်းအားဖြင့် ထိုနေရာ သည် ရွာသိမ်ရွာငယ်လေး ဖြစ်နိုင်သည်ဟု တွက်လိုက်မိသော ကြောင့် ဖြစ်ချေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ထိုဖုန်းဆိုးမြေကို ဖြတ် လိုက်ကြ၏။ သို့ဆိုတော့ မကြာလိုက်သော အချိန်ကလေးတွင် ကျွန်တော်တို့သွားလိုသော သစ်ပင်ကြီးနှစ်ပင် ယှဉ်ပေါက်နေရာသို့ ရောက်သွားကြ၏။

အနားရောက်လေမှ ထိုအပင်ကြီးနှစ်ပင်သည် ပျဉ်းမပင် ကြီးများဖြစ်နေသည်ကို သိလိုက်ကြ၏။

ထိုအပင်ကြီးနှစ်ပင်၏ အောက်ခြေတွင် ကျွန်တော်တို့ ထိုင်နားလိုက်ကြ၏။

‘ရှေးချေဗျာ...’

လင်းမြင့်လှိုင်က ဝီစကီပုလင်းလေးကို ထုတ်ပေးလာ၏။ ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ပြုံးပြ တစ်ငုံယူသောက်လိုက် ၏။ ပြီး ပုလင်းပြားလေးကို ပြန်ကမ်းပေးလိုက်တော့၏။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဝီစကီသောက်ရင်း ပတ်ဝန်း ကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်မိချေ၏။

‘သည်နေရာက ရွာလေးလိုပဲဗျ’

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာ၏။

‘ဖြစ်လောက်တယ်၊ ဟိုမယ်ကြည့်... သစ်တိုသစ်စတွေ
တွေ့နေရတယ်’

သို့ပြောပြီး ကျွန်တော်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သစ်တိုသစ်စ
တို့များရှိနေရာသို့ သွားလိုက်၏။

ထိုနေရာတစ်ဝိုက်ကို စူးစမ်းလေ့လာနေရာမှ...

‘ဟာ... ကိုပိုက်၊ သည်နေရာက မြေပုံလေးလို့ပဲဗျ’

‘မှန်း...’

သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်သည် မြေကမူမို့မို့လေးပေါ်တွင်
ပေါက်နေသည့် ထိကရုန်းပင်နှင့် မြက်ပင်ခြောက်တို့ကို ဆွဲနုတ်
လိုက်ချေ၏။ အတော်များများကို ဆွဲနုတ်ပြီးသည်တွင်မတော့...

‘ဟာ... ဒါ... ဒါ လူသေမြှုပ်တဲ့မြေပုံ မဟုတ်လား’

ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကို ပြောလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင် အသေအချာ ကြည့်နေချေ၏။ ပြီးတော့
ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ သွားလိုက်ပြန်၏။ သူသွားနေသည်မှာ ချုံပင်နေရာ
ဖြစ်ချေသည်။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထိုချုံပတ်ပင်ကို ဆောင်စားဖြင့်
ရှင်းလင်းလိုက်သည်တွင်မတော့ အုတ်ဂူပျက်တစ်လုံး ပေါ်၍လာချေ
၏။

‘သေချာတာ ဒါ သင်္ချိုင်းနေရာပဲ’

‘သည်နေရာက သင်္ချိုင်းနေရာဖြစ်တာတော့ သေချာပြီ’
လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောလာသဖြင့်...

‘ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မတုံး’

‘ကျွန်တော်တို့ သေချာအောင် ရှေ့နားသွားကြည့်ကြစို့’
သို့ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ရှေ့ဆက်သွားလိုက်

ကြ၏။ အတန်လှမ်းလှမ်းအရောက်တွင် မြေပေါ်တွင် တစ်ဝိုင်းပေါ်
နေသည့် ခြံကိုက်သစ်တိုသစ်စတို့ကို တွေ့ရ၏။ အတော်များများ
ထိုနေရာတစ်ဝိုက် ရှိနေချေ၏။

‘သေချာတယ် ကိုပိုက်၊ ဒါ ရွာဟောင်းရွာပျက်တစ်နေရာ
ပဲ’

‘ဟုတ်ပါပြီ၊ သည်ရွာက ဘာရွာလဲတော့ ဘယ်သိနိုင်ပါ
မလဲ’

ကျွန်တော်က သို့ပြောလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က
သူဝသီအတိုင်း သွားတက်လေးပေါ်ရုံ ပြုံးပြလာချေပြီး...

‘ကျွန်တော်တို့ကို မုဆိုးငအောင်က ပျဉ်းမကုန်းရွာနေရာ
ကို ခေါ်ခဲ့တာလေ၊ ရွာမရောက်မီလေးမှာ ငအောင် ဆုံးသွားတယ်၊
ကျွန်တော်တို့ သူလမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်လာကြရာမှာ သည်
နေရာကို ရောက်လာကြပြီလေ၊ သည်နေရာက အပျက်နေရာ
ဖြစ်တယ်ဆိုတော့ ဒါ ပျဉ်းမကုန်းရွာဟောင်းနေရာပဲ ဖြစ်မပေါ့ဗျာ’

‘ဗျာ...’

‘အင်း... ပျဉ်းကဒိုးရွာဟောင်းနေရာပဲ ထားပါတော့၊
ဟိုသားအဖနှစ်ယောက်ရယ်၊ သေနတ်ကိုင်မုဆိုးရယ်က ရှေ့မှာလှမ်း
မြင်ရတဲ့ တောထဲမယ် ရှိကြလိမ့်မယ်လို့ ကိုလင်း မထင်ပေဘူး
လား’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က...

‘နို့ကတော့ မုဆိုးငအောင် အပြောလေဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့
ကိုယ်တိုင် သူတို့နဲ့ဆုံမှ သိနိုင်တော့မပေါ့’

‘နို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ဖို့ရှိလဲ’

‘ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ ကိုပိုက်ရယ်၊ သည်ရောက်တာမှ

တော့ ရှေ့က တောတန်းထဲဝင်ပြီး သားအဖနှစ်ယောက်နဲ့ သေနတ် ကိုင်မုဆိုးလေးတို့ကို တွေ့အောင်ရှာရတော့မပေါ့ဗျာ

‘သူတို့နဲ့တွေ့လျှင်ဖြင့် ထူးဆန်းတဲ့ဒဏ်ရာနဲ့ သေဆုံးခဲ့ကြ သူတို့အကြောင်း သိကောင်းသိရမပေါ့၊ အဲလိုလား’

သို့ ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘အဲဒီလို တထစ်ချပြောလို့ မရသေးပါဘူး၊ ဆက်စပ် ပတ်သက်မှုရှိလျှင်လည်း ရှိ၊ မရှိလျှင်လည်း မရှိလောက်ဘူး’

‘နို့ဆိုတော့...’

‘ပထမအချက် သူတို့သုံးယောက်ကို လိုက်ရှာရမပေါ့’

သို့မှ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ထိုရွာနေရာလေး ကို နေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်လိုက်ကြချေပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်း တောတန်း လေးသို့ လျှောက်သွားကြလေတော့၏။

ထိုနေရာရောက်မှ ပျဉ်းကဒိုးတောဆိုသည် သိလိုက်ရပေ တော့၏။

‘ကိုလင်းရေ... ဆာပြီဗျ၊ သွားရင်းလာရင်း သားကောင် တော့ ပစ်မှဖြစ်မယ်ဗျ’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘အင်းလေ... သည်ပျဉ်းကဒိုး တောစောင့် တောင်စောင့် နတ်မင်းကြီးကိုတော့ဖြင့် ချိုကျွံနားရွက်ပဲ့လေး တောင်းပစ်ရတော့ မပေါ့ဗျာ’

သို့ သွားရင်းလာရင်းမှ ကျွန်တော် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရလိုက်သဖြင့်...

‘ကိုလင်း... ကိုလင်း’

‘ပြောချေဗျာ’

‘ကျွန်တော် စဉ်းစားမိပြီ’

‘ပြော... ဘာစဉ်းစားမိတာတုံး’

‘ကျွန်တော်တို့ ပျဉ်းမကုန်းရွာဟောင်းလေးကို ရောက်လာ ကြပြီနော်’

‘ဟုတ်နိုင်ပါတယ်၊ သည်တော့...’

‘ပျဉ်းမကုန်းရွာစပ်က တကယ်ဖြစ်နိုင်တယ်’

‘ပြောကြည့်လေ’

‘မုဆိုးငအောင် သူ ပျဉ်းမကုန်းရွာရောက်တော့ အတိုးအို သားအဖကို ဆုံခဲ့တယ်ဆိုတာ ဟုတ်နိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ ထူးဆန်းတဲ့ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ လူတွေသေခဲ့ရတယ်ဆိုတာလည်း ဟုတ်နိုင်တယ်၊ ကြည့်လေ... မုဆိုးငအောင် အပါအဝင် လူသုံးယောက် ထူးဆန်း တဲ့ဒဏ်ရာနဲ့ သေကြတာကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့ခဲ့ရတယ်လေ၊ သည်တော့ ပျဉ်းမကုန်းရွာဟောင်းဆိုတာကို လုံးဝလက်ခံလို့ရတာ ပေါ့ဗျာ၊ ဟုတ်လား’

သို့ဆိုတော့ လင်းမြင့်လှိုင်က...

‘ဟား... ဟား... ဟား... ကိုပိုက်ရယ်၊ ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ဆက်သွားကြည့်ရဦးမယ်၊ ကိုယ် တိုင်တွေ့ကြုံခဲ့တာတွေက သက်သေခိုင်လုံလျှင်ဖြင့် လက်ခံရတော့ မပေါ့၊ ဒီပေမင် မုဆိုးငအောင်နဲ့ ဝါးခုတ်သမားနှစ်ယောက် ထူးဆန်း ဒဏ်ရာနဲ့ သေခဲ့တာက နောက်ဘက်မှာလေဗျာ၊ အရင်ဖြစ်ခဲ့တာက သည် ပျဉ်းမကုန်းရွာဟောင်းနဲ့ သည်ပျဉ်းကဒိုးတော တဲနားလေဗျာ’

သို့ ပြောလာသည့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကျွန်တော်က နေ့နေ ကြည့်လိုက်ချေပြီး...

‘ကိုလင်းရယ်... ဘယ်လိုကြောင့် ပညာရှိ သတိဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်ရတာပါလိမ့်၊ လူသတ်ကောင်ဆိုတာ ရွေ့လျားသွားလာနိုင်တာ ပဲလေ၊ သားကောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် လူပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား’

‘ဟာ... ဟား... ဟား... ဟား... အင်း... ကိုပိုက်
ပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်။ ကိုပိုက် ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ ကျွန်တော်
သိချင်နေတာ သည်အဖြေပါပဲဗျာ၊ သိပ်ဟုတ်တာပေါ့’

‘နို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ပျဉ်းမကုန်းရွာဟောင်းကိစ္စ သိပြီး
သားဖြစ်ပြီဆိုတော့ ဟိုသားအဖနှစ်ယောက်ကို ရှာရမှာပေါ့’

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။ လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းကို
ခါယမ်းလိုက်ချေပြီး...

‘ဟိုသားအဖအပြင် သေနတ်ကိုင်လူငယ် ရှိသေးတယ်
လေ၊ ပြီးတော့ လူသတ်ကောင်ကို ကျွန်တော်တို့ ဖော်ထုတ်ရမပေါ့
ဗျာ’

‘အလိုလေးဗျာ...’

ကျွန်တော် ထင်ထားသည်မှာ သားအဖနှစ်ယောက်ကို
ရှာဖွေရန်သာဟု ထင်ခဲ့၏။ ယခု လူသတ်သမားကို ဖော်ထုတ်ဖို့
ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သည်တော သည်တောင်ထဲတွင်
ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေရဦးမည် မသိပါချေ။

သို့ဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ပျဉ်းကဒိုးတော
အတွင်း တောတိုးခဲ့ကြပြန်၏။ ဆာလောင်ခြင်းကိုတော့မူ ကျွန်တော်
တို့ မဖြေရှင်းနိုင်ပါသေးချေ။

‘သည်တော သားကောင်ရှားလှချည်လား’

သို့လျှင် တွက်မိသေးတော့၏။ သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည်
တဲဟောင်းတစ်လုံး တွေ့လိုက်လေခြင်းကြောင့် ထိုနေရာတွင် နားနေ
ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတော့၏။

တဲဟောင်းဆိုပေမည် အကောင်းကြီးရှိနေသေးသည်။ မပြု
မပြင် နေလို့ရသည်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုတဲတွင် နေလိုက်
ကြ၏။

‘ဆာတော့ ဆာတယ်ဗျာ’

‘နို့ဖြင့် ကိုပိုက် ခဏနေခဲ့ချေ၊ ကျွန်တော် အမဲတစ်ကောင်
သွားရှာချေဦးမယ်’

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင် ထွက်သွားလေတော့၏။

‘ကျွန်တော် ထင်းခြောက်တွေစုထားလိုက်မယ်’

လင်းမြင့်လှိုင် အမြင်မှပျောက်သွားချိန်တွင် ကျွန်တော်
တဲပေါ်မှဆင်းကာ ထင်းခြောက်တုံးတို့ကို လိုက်လံစုဆောင်းထား
လိုက်၏။

ပြီးလေမှ တဲကြမ်းခင်းပေါ် လှဲချလိုက်၏။ ပင်ပန်းခြင်း၊
ဆာလောင်ခြင်း ဖြစ်နေသည်ကိုး။ သို့မှ အိပ်ပျော်သွားတော့၏။
မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားသည် မသိ။

‘ဒိန်း...’

သို့ သေနတ်သံကြောင့် အိပ်ရာမှ နိုးခဲ့ရတော့၏။

‘ကွီ... ကွီ... ကွီ... ကွီ...’

‘ကွီ... ကွီ... ကွီ...’

ခပ်လှမ်းလှမ်း သစ်ပင်ထက်မှ မျောက်ကောင်တို့ အော်
ဟစ်ခုံနီပေါက် တစ်ပင်မှတစ်ပင် ကူးပြေးသွားကြသည်ကို တွေ့
လိုက်ရ၏။ သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် သိလိုက်လေပြီ။ လင်းမြင့်လှိုင်
မျောက်အုပ်တွေသည်ကြောင့် ပစ်လိုက်လေခြင်းဖြစ်မည်။ လင်းမြင့်
လှိုင် ပြန်လာလျှင် မျောက်တစ်ကောင် ထမ်းပိုးပြန်လာတော့မည်
သေချာလောက်၏။

ကျွန်တော်သည် ထင်းမီးပုံနား သွားလိုက်ချေပြီး ဝါးဆစ်
ဘူးတွင်းမှ ရေဖြင့် မျက်နှာသစ်လိုက်၏။ သို့ဆိုတော့ မျက်လုံး
ကြည်လင်လာ၏။

‘ဒိန်း...’

အလိုလေးများ... လေနတ်သံတစ်ချက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြားလိုက်ရပြန်သည်ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် ပထမ တစ်ချက် ပစ်ချက်လွှဲ၍ မျောက်တို့နောက် လိုက်လံပစ်ခတ်သည် လားဟု တွက်လိုက်မိ၏။ သို့လည်း မဖြစ်နိုင်။ လင်းမြင့်လှိုင် လက်ကို ကျွန်တော် ယုံသည်။ သူ သားကောင်ကို ပစ်ခွင့်ရလို့ ကတော့ လွဲချော်သည် မရှိဖူးချေ။

သို့ပေမယ့်လည်း ပြောလို့ရသည်တော့ မဟုတ်။ လင်းမြင့် လှိုင်လည်းဖြစ်နိုင်၏။ သို့မှ ကျွန်တော်သည် သေနတ်သံကြားသည့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတောင်ကြောသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်မှာပင်...
‘ဟင်...’

လင်းမြင့်လှိုင်ပါကလား။ သေနတ်ကိုထမ်း၍ ပြန်လာလေ ပြီပဲ။ သို့ဆိုပါလျှင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သေနတ်သံသည် လင်းမြင့်လှိုင် ပစ်လေခြင်း မဖြစ်နိုင်။ သို့ဆိုပါလျှင် မုဆိုးငအောင်နှင့် ဆုံခဲ့သည် ဆိုသည့် သေနတ်ကိုင်မုဆိုးလေး ဖြစ်နေလေမည်လား။ သို့ကြောင့်-
လင်းမြင့်လှိုင် ရောက်လာသည်တွင်...

‘ကိုလင်း... ခင်ဗျား သည်မျောက်ကောင်ကိုပစ်ပြီး လွဲ ချော်သွားလို့ လိုက်ပစ်ခဲ့တာများလား’

လင်းမြင့်လှိုင် ပစ်ခတ်ခြင်းဖြစ်နိုင်လောက်သည်ထင်၍ သို့ မေးလိုက်၏။

‘ကိုပိုက်ရယ်... ကျွန်တော်နဲ့ တွဲလာတာလည်း ကြာပြီ၊ ကျွန်တော် ပစ်လိုက်ပြီဆို လွဲချော်သွားတာများ ကြုံခဲ့ဖူးလို့လား’
သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် သက်ပြင်းချလိုက်ချေပြီး...

‘ဟင်း... မကြုံပါဘူး၊ နို့ပေမယ့် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိချင်လို့ပါ’

သို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်သည်

ကျွန်တော်အား သူ့ဝသီအတိုင်း သွားတက်လေးပေါ်ရုံ ပြုံးပြလာချေ ပြီး...

‘အင်း... ကျွန်တော် နားလည်ပြီ၊ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီ သေနတ်သံ ကြားလိုက်ရပါတယ်’

ပြောလာလေ၏။

‘နို့ဆိုတော့ ပျဉ်းကဒိုးတောထဲမယ် ငအောင် တွေ့လာတဲ့ မုဆိုးလူငယ်လေးများလား’

‘နို့တော့ မသိပေဘူးဗျ၊ လူမြင်မှ သိရမပေါ့’

‘ကဲပါ... ကိုလင်းရယ်၊ အဲဒီမျောက်ကောင်ကို ကျွန်တော် ဖျက်လိုက်ပါ့မယ်’

ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ထံမှ မျောက်ကောင်ကိုယူ၍ အရေဆုတ်လိုက်၏။ မိုက်ခွဲ၊ အူကလီစာတို့ကို ထုတ်လိုက်၏။ ခေါင်းကိုမူ ဖြတ်ခုတ်ပစ်လိုက်၏။

‘ကိုပိုက် ဘာမှလုပ်မနေနဲ့၊ ပေါင်နှစ်ခြမ်းပဲ မီးကင်ချေ ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ သည်မယ် စားမောက်ပြီး ခရီးဆက်ကြမှာလေ၊ သည်တော သားကောင်ပေါပါတယ်၊ သွားရင်းလာရင်း ဆာလောင် လေမှ တွေ့တဲ့အကောင် ပစ်ခတ်စားတာပေါ့၊ နို့မဟုတ်ထမ်းပိုးသယ် သွားရတာ အလုပ်ရှုပ်ပါတယ်၊ လက်လွတ်ခြေလွတ်သွားတာပေါ့’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသလို ပေါင်နှစ်ချောင်းကိုသာ တံစို့တိုး မီးကင်လိုက်ချေတော့၏။

မျောက်ကောင်မီးကင် ကျက်၍ စားသောက်ပြီးသည်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် သို့နေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့ကြပြန်တော့၏။

‘ကျွန်တော်တို့တွေ ခြေဦးတည့်ရာ သွားရင်း အဘိုးအိုတို့ သားအဖ နို့မှမဟုတ် သေနတ်ကိုင်လူငယ်လေးကို တွေ့နိုင်ပါလို့နဲ့ မယ်’

*အင်း... တစ်ခုရှိတယ် ကိုပိုက်ရဲ့၊ မသူတို့သားအဖနဲ့
သေနတ်ကိုင်လူငယ်လေးတို့ တွဲလျက်လည်း တွေ့နိုင်ပါတယ်လေ’
သို့ဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် စကားတပြော
ပြောဖြင့် လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ ရက်ခြည်းဆိုသလို မြောင်ကြပ်လေး
တစ်ခုအတွင်းမှ တောင်ကြောပေါ်သို့ ကုန်းကုန်းကွကွတက်လာ
သည့် ဝံကောင်တစ်ကောင်နှင့် တောင်ကြောအစပ်တွင် ရင်ဆိုင်တွေ့
လိုက်ရချေတော့၏။

‘ဂါး... ဂါး... ဂရား... ဂါး... ဂါး...’

‘အား... အား... အမလေး...’

ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင် ရှေ့မှဖြစ်သည်ကြောင့်
ဝံကောင်နှင့် ဆောလျင်စွာ ထိပ်တိုက်တိုးခဲ့ရခြင်း ဖြစ်တော့၏။
ရုတ်တရက် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့လာသည်ဆိုတော့ ကျွန်တော်သည်
လည်း ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် သို့နယ် အော်ဟစ်လိုက်သလို
ဝံကောင်သည်လည်း မထင်မှတ်ဘဲ ကျွန်တော်တို့ကို မြင်လိုက်ရ
သည်ကြောင့် လန့်ဖျပ်အော်ဟစ်ကာ နောက်သို့ပြန်ဆင်းပြေးသွား
လေတော့သဖြင့် ကျွန်တော်သည် ပြန်သတိရလိုက်သည့်အချိန်တွင်
လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်ရန် ချိန်လိုက်လေတော့သည်။

‘ကိုပိုက်... မပစ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့မယ် လိုအပ်တာ
မှ မဟုတ်တာချည်း’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် ဝံကောင်ကို အလွတ်ပေးလိုက်
ချေတော့၏။ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ရသွားသော ဝံကောင်သည်
တရှူးထိုး တောင်ကြောတစ်ဖက်သို့ ဝင်ပြေးသွားတော့၏။

ထိုတောင်ကြောစပ်တွင် ဝါးသုန်းပင်တို့ လူခါးစောင်း
လောက်သာ ရှိလေခြင်းကြောင့် ဝံကောင်ကို တွေ့နေရ၏။ သို့မဟုတ်
လင်းမြင့်လှိုင်၏ တားဆီးမှုကြောင့် ချိန်ရွယ်ထားသော သေနတ်ကို

အသာပြန်ရပ်သိမ်းလိုက်သည်တွင်မတော့...

‘ဒိန်း...’

‘ဟင်...’

ကျွန်တော် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေးလိုက်သော ဝံကောင်
သည် မည်သို့ဆိုစေ ယနေ့သည် သူ၏ နောက်ဆုံးနေ့ဖြစ်နေသော
ကြောင့်လား မသိ။ သို့ သေနတ်သံကြားလိုက်စဉ်မှာ ဝံကောင်သည်
လည်း မြေပြင်သို့ ခွေလဲကျသွားချေတော့၏။

ဘယ်သူပစ်လိုက်တာပါလိမ့်။ တောစခန်းတွင် ကြားခဲ့ရ
သော သေနတ်ကိုင်လူငယ်ပေလေးလား။

သို့ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ဝံကောင်ကို
လာရောက်ထမ်းပိုးယူမည့် သေနတ်သမား ဘယ်ကထွက်လာမည်
ကို စောင့်စားကြည့်နေလိုက်ကြတော့၏။

ကျွန်တော်တို့ ကြာကြာမစောင့်လိုက်ရ။ မြောင်လေးတွင်း
မှ လူငယ်တစ်ယောက် ထိုဝံကောင်နား ရောက်လာချေ၏။

မှဆိုးအောင် တွေ့ခဲ့သည်ဆိုသည့် လူငယ်မှဆိုးလေးများ
လေလား။

‘လာချေဗျာ ကိုလင်း၊ သူ့ဆီ သွားကြတာပေါ့’

သို့ ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော်သည် ထိုဝံကောင်သေရှိရာ
ကို တောင်ကြောစွယ်အတိုင်း ထိုးဆင်းသွားလိုက်ချေတော့၏။

‘ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ကိုပိုက်ရယ်၊ သည်ကောင်က ဝံကောင်
နားမယ် ရှိမှာပါ၊ အဲဒီဝံကောင်ကို သူ ထမ်းပိုးပြေးမသွားနိုင်ပါဘူး’

လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသည်လည်း အဟုတ်သားကလေး။

သို့ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် သည်လူ
အား အထိတ်တလန့်မဖြစ်စေရန်အလို့ငှာ ပုံမှန်လျှောက်သွားခြင်းသာ
ပြုလိုက်ချေတော့၏။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် ဝံကောင်သေရှိသည့် တစ်ဖက်
ဆင်းလမ်း တောင်ကြောစွယ်နေရာသို့ ရောက်သွားကြ၏။

အလိုလေးဗျာ... ထိုကြောစွယ်တွင်မတော့ သစ်ပင်ကြီး
များရှိချေ၏။ ချုံပုတ်ရွယ်ပင်များ သိပ်မရှိပါချေ။ ဝါးသုန်းတောတို့
ဟိုတစ်စု သည်တစ်စုရှိချေပြီး ဝါးသုန်းတောအတိုင်း ကျွန်တော်
စေ့စေ့စပ်စပ် ရှာကြည့်ပေငြား လူငယ်လေး မပြောလေနှင့် ဝံကောင်
သေကို မတွေ့လေခြင်းကြောင့် လွန်မင်းစွာ အံ့သြမိသေးတော့၏။

‘ကျွန်တော် အသေအချာ မြင်လိုက်ပါတယ်၊ ဝံကောင်
လဲကျသွားတာ’

သို့ပေမင့် ကျွန်တော်တို့ ရှာ၍မတွေ့ပါချေ။ သို့ရှိစဉ်...

‘ဟေး... ဟေး... ဟေး...’

ကျွန်တော်တို့ ဆင်းလာသည့် မြောင်တွင်းဘက်မှ သို့ဆို
သလို အော်ဟစ်သံကြောင့် ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ အသံ
သာကြားရ၏။ လူကိုမူ မတွေ့ရချေ။ သို့ငြား...

‘ဂူး...’

‘ဂူး...’

သို့နှယ် အသံပြန်ပေးလိုက်၏။

သို့ပေမင့် ကျွန်တော်တို့ တွေ့လိုသည့် လူငယ် မုဆိုးလေး
ကို မတွေ့ရသလို ဝံကောင်ကိုလည်း မတွေ့ရသည်ကြောင့် ထူးဆန်း
သလိုတော့ ဖြစ်မိချေသည်ကြောင့်...

‘သူ ဝံကောင်ကို ထမ်းပိုးမသွားနိုင်လောက်ပါဘူး’

‘ဆွဲယူသွားတာလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ၊ နို့ပေမင့် သည်မယ်
တော့ သွေးကွက်တွေ့တယ်၊ ဒဏ်ရာကြီးကြီးရသွားတာပဲ’

‘ဝံကောင်က သူ့အလိုလို ထပြေးသွားလို့ နောက်ယောင်
ခံလိုက်နေတာများလား’

‘ဖြစ်နိုင်တယ်၊ အဲဒီတောင်ကြောပေါ်မယ် လူတစ်ယောက်
ရှိနေတယ်၊ ဘယ်သူလဲ မသိဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ကို အသံပြုနေတာဗျ၊
တက်သွားကြတာပေါ့’

သို့ဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် တောင်ကြော
စွယ်အတိုင်း တစ်ဖက်တောင်ကြောမကြီးပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတော့၏။

သို့ အခြေအရောက်တွင် တောင်ပေါ်မော့ကြည့်မိ၏။
လူရိပ်လိုလိုတော့ တွေ့မိ၏။ အပေါ်ရောက်လေမှ ဘယ်သူဘယ်ဝါ
သိရပေမည်။ သို့မှ ကျွန်တော်တို့ တောင်ကြောအပေါ်သို့ ရောက်
သွားလေတော့၏။

‘ဟူး...’

‘ဂူး...’

ထို့နောက်ကြောတို့ကို အဆင်းအတက်လုပ်ကြရသည်ဆို
လေတော့ မောဟိုက်ရသည်တော့ အမှန်ပင်။ သို့ကြောင့် တောင်
ကြောမကြီးပေါ် ရောက်သည်နှင့် မြေပြင်တွင် လဲလျောင်းလိုက်
ချေတော့၏။ လင်းမြင့်လှိုင်ကတော့မူ...

‘ဂူး...’

‘ဂူး...’

သို့နှယ် အသံပေးကာ တောင်ကြောပေါ်ရှိသည့် လူကို
ခေါ်နေပုံရချေ၏။

‘မတွေ့တော့ဘူးဗျ’

‘ကျွန်တော်တို့ကို အသံပေးပြီး ဘယ်ထွက်သွားပြီလဲမှ
မသိတာ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘ကျွန်တော်တို့ တက်လာမယ်မထင်လို့ ထွက်သွားတာ
ဖြစ်နိုင်တယ်’

တယ်။
‘မပြောတတ်ဘူး၊ တောခြောက်ခံရတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါ

သို့ ကျွန်တော်... ပြောလိုက်ချေ၏။

‘ဟာ... ဟိုမယ်... ဟိုမယ်’

လင်းမြင့်လှိုင် ကျွန်တော့်နားရောက်လာကာ သို့ အလန့်
တကြားပြောရင်း တောင်ကြောစွယ်အောက်သို့ ကြည့်နေလေသဖြင့်
ကျွန်တော်သည်လည်း ထ၍ကြည့်လိုက်ချေ၏။

‘ဘုရားရေ... တောင်ကြောစွယ်အောက်ဘက် မြောင်
လေးမှ လူတစ်ယောက် ဝံကောင်ကို ထမ်းပိုးပြေးသွားပါလေလား’

‘တောက်...’

‘ကျွန်တော်တို့ အညာခံလိုက်ရပြီ’

လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်လိုက်၏။ သူ ဘာကိုဆိုလိုချင်
တာပါလိမ့်။ သို့ကြောင့်...

‘ဘယ်လိုကြောင့်လဲ’ မေးလိုက်၏။

‘ကြည့်လေ၊ ကျွန်တော်တို့ တောင်ကြောစွယ်အောက်ဆင်း
တယ်၊ ဝံကောင်ကို မတွေ့၊ ကောင်လေးကိုလည်း မတွေ့တော့
သည်အပေါ်က လူသံကြောင့် ပြန်တက်လာတယ်၊ သည်ရောက်
တော့ အဲဒီလူ မရှိတော့ဘူး၊ တောင်ကြောစွယ် မြောင်လေးထဲကနေ
ဝံကောင်ကို ထမ်းပိုးပြေးသွားတာ တွေ့လိုက်တယ်ဆိုတော့ ဟုတ်ပါ
ပြီ... သည်အပေါ်ကလူနဲ့ အောက်ဘက်ကလူ ဆက်စပ်မှုရှိပါလိမ့်
မယ်၊ သည်မယ် ကျွန်တော်တို့ကို ဝံကောင်နဲ့မဆုံရအောင် ဖန်တီး
လာကြတာဗျာ’

‘ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား’

‘ဘာလို့မဖြစ်နိုင်မှာလဲ၊ အဲဒီမြောင်ထဲပြန်ဆင်း ကောင်လေး
ပြေးသွားတဲ့နောက်ကို လိုက်ကြမယ်’

‘အာ... ကိုလင်းရယ်၊ ကျွန်တော် မဟန်နိုင်တော့ဘူး၊
သည်တောတောင်ထဲမယ် ဆေနတ်ကိုင်မဆိုးလေး ရှိတယ်ဆိုတာ
သိပြီပဲ၊ သည်တော့ အဘိုးအိုတို့သားအဖလည်း ရှိနိုင်လောက်တယ်
ဆိုတော့ ဖြည်းဖြည်းမှလိုက်ရှာလည်း နောက်မကျလောက်ဆေးပါ
ဘူး၊ နားကြချေဦးမယ်ဗျာ’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုတောင်ကြောစွယ်လေး
ထိပ်တွင်ပင် ခြေခင်းလက်ခင်းသာသည့်နေရာရှာ၍ နားနေလိုက်ကြ
ချေတော့၏။

‘ရောချေဗျာ...’

လင်းမြင့်လှိုင် ထုတ်ပေးလာသည့် ဝီစကီပုလင်းပြားလေး
ကို အဖုံးဖွင့် တစ်ငုံမော့သောက်လိုက်ချေတော့၏။

‘ဟူး...’

ဝမ်းတွင်း ပူဆင်းသွား၏။ သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည်
ဝီစကီပုလင်းပြားလေးအတွင်းမှအရက်တို့ကိုအပေးအယူလုပ်သောက်
ကြလေပြီ...

‘ကဲ... ကိုဝိုက်၊ ကျွန်တော်တို့ သည်အောက်မြောင်လေး
ထဲ ပြန်ဝင်ပြီး လူငယ်မဆိုးနောက် လိုက်ကြတာပေါ့’

‘ကောင်းတယ်၊ သူ သည်နားတစ်ဝိုက်ရှိတယ် သိထား
တာပဲ၊ တစ်နေရာမဟုတ် တစ်နေရာမယ် တွေ့နိုင်ပါလိမ့်မယ်’

သို့မှ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ဝီစကီတစ်ပြား
ကုန်သည့်တိုင် သောက်လိုက်ကြပြီးနောက် တောင်ကြောစွယ်လေး
အတိုင်း ဆင်းခဲ့ကြတော့၏။

ကျွန်တော်တို့ ဆင်းလာသော တောင်ကြောစွယ်သည်
အရှည်သားကလား။ တောင်ကြောစွယ်မှဆင်းခဲ့ကြရင်း ဟိုသည်
လှေလာအကဲ ခတ်နေလိုက်ကြ၏။ သားကောင် သို့မဟုတ် လူသား

တစ်ယောက်တွေ့လိမ့်မည်ဟု စိတ်တွင် ထင်မိခြင်းကြောင့် ဖြစ်ချေ၏။ သို့အချိန်ကလေးမှာပင်...

‘နောင်... ဝေ... ဝေ... ဝေ... ဝေ...’ ရယ်လို့ ကြေးစည်သံလွင်လွင်လေး ကြားလိုက်သည်ကြောင့်...

‘ကိုလင်း ကြားလိုက်သလားလို့’

‘ကြားတယ် ကိုပိုက်၊ ဟိုရှေ့မြောင်လေးအတွင်းကဗျ’

‘ကျွန်တော်တို့ ခပ်သွက်သွက်ဆင်းကြည့်ကြမယ်၊ ဒါရသေ့ဓမ္မပါလများ ဖြစ်လေမလား’

‘တောင်တောင်ထဲ သည်ရသေ့ကလွဲလို့ ဘယ်သူများဖြစ်နိုင်မှာတုံး ကိုပိုက်ရယ်’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ကြောစွယ်အဆုံးသို့ ခပ်သွက်သွက်ဆင်းလိုက်ကြချေပြီး မြောင်လေးသို့ရောက်သည်တွင် ကြေးစည်သံလွင်လွင်လေးကို ကြားလိုက်ကြပြန်သည်ကြောင့် ထိုမြောင်အတိုင်း စုန်ဆင်းလိုက်ကြပြန်၏။

‘လာချေ ကိုပိုက်၊ လိုက်မိနိုင်သေးတယ်’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင် တွက်ထားသလိုပင် ထိုမြောင်လေးအဆုံး ချောင်းမကြီးအတွက် အပေါက်ဝတွင် ကြေးစည်သံလွင်လွင်ပိုင်ရှင်ကို တွေ့လိုက်ကြသောကြောင့် လွန်မင်းစွာအံ့သြသွားရချေတော့၏။

ကျွန်တော်တို့ တွက်ထားသည်မှာ ရသေ့ဓမ္မပါလဖြစ်ငြားယခု မြင်လိုက်ရသူကြောင့် လုံးဝအံ့အားသင့်သွားရခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ကျွန်တော်တို့ မြင်လိုက်သည်က ဝတ်ဖြူစင်ကြယ် အဘိုးအိုတစ်ယောက် ဖြစ်ချေတော့၏။

ထို ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်အဘိုးအိုသည် ကျွန်တော်တို့ကို ပြုံး၍ ကြည့်ကာ မြောင်ပေါက်ဝတွင် ရပ်စောင့်နေရာမှ...

‘ဆရာလေးတို့ကို တွေ့ချင်တဲ့သူ ရှိတယ်’

သို့ ပြောလာသဖြင့် အံ့သြရပြန်သေးတော့၏။

‘ကိုလင်း ဘယ်သူများပါလိမ့်’

‘ကျွန်တော်လည်း ကိုပိုက်နဲ့ တူတူရှိနေတာလေ၊ ဘယ်သိပါ့မလဲ’

သို့နှယ် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဇေဝေဝါဖြစ်နေသည်ကို ရိပ်မိသွားဟန်တူသော ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ် အဘိုးအိုက ခပ်ဟက်ဟက်ကလေး ရယ်လိုက်လေပြီး...

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဆရာလေးတို့ကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုတဲ့သူက ဘရသေ့တစ်ပါးပေပဲ’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် သိလိုက်ပေ၏။

‘ရသေ့ဓမ္မပါလကို ပြောတာ မဟုတ်လား’

သို့ မေးလိုက်သည်တွင် ထိုအဘိုးအိုက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်ချေပြီး...

‘နောင်... ဝေ... ဝေ...’ လို့ မြည်အောင် ကြေးစည်လေးကို ထုလိုက်ချေပြီး ‘အဘိုးနောက် လိုက်ခဲ့ကြကွယ့်’ ဆိုလျက် လှည့်တွက်သွားချေသဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် အဘိုးအိုနောက်သို့ လိုက်သွားကြချေတော့သည်။

အဘိုးအိုနောက် လိုက်ခဲ့ရာမှ မြေပြန့်တောင်ကြောတစ်ခုတွင် တဲတစ်လုံးတွေ့သဖြင့် ထိုတဲသို့သွားလိုက်ကြ၏။

‘ဟိုမယ် ဘရသေ့ တရားထိုင်နေတယ်၊ စောင့်ကြည့်’

အဘိုးအိုက သို့ပြောပြီး ကျွန်တော်တို့အား တဲတွင်းခေါ်သွားကာ ငှက်ပျောသီးတစ်ဖီး ချပေးခဲ့ကာ ထွက်သွားပြန်လေ၏။

‘နောင်... ဝေ... ဝေ...’ လို့ မြည်အောင် ကြေးစည်လေးကိုလည်း ရိုက်ခတ်လိုက်သေးတော့၏။

‘ကိုပိုက်... လာချေဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့တွေ ဆာနေပြီလေ’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်သည် အတိုးအိပေးခဲ့သော ငှက်ပျောသီးကို ကြည့်လိုက်၏။ မီးကြမ်းငှက်ပျောပါလား။ အသီးမှည့်များချည်းပင် ဖြစ်ချေ၏။

ကျွန်တော် တစ်လုံးဆွဲဖြုတ်စားလိုက်၏။

‘ကောင်းတယ်၊ ပင်မှည့်သီးပေပဲဗျ’

ကျွန်တော်သည် သဘာဝပင်မှည့်ငှက်ပျောသီးကို စားရကံကြုံသည်လည်းဖြစ်၍ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံးနွှာကာ စားလိုက်လေသည်မှာ လေးလုံးခန့် ကုန်သွားချေတော့၏။

‘ရသေ့ကြီး... သည်မယ် ရောက်နေပြီး ကျွန်တော်တို့ကိုတွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ အကြောင်းရှိပေလိမ့်မယ်ဗျ’

ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကို ပြောလိုက်၏။

‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့’

သို့ ပြောလာသည့် သူသည် လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသည်မဟုတ်။ သို့ကြောင့် အသံလာရာနောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

‘ဟင်... ရသေ့ကြီးပါကလား’

‘ထင်တော့ ထင်သားကလား’

သို့လည်း ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပြန်၏။

‘ရသေ့ကြီး တွေ့ချင်တဲ့ကိစ္စ မပြောခင် ကျွန်တော်တို့ကိစ္စ ပြောချင်တယ်’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေ၏။

‘ပြောလေ’

သို့ဖြစ်ရာ လင်းမြင့်လှိုင်သည် မီးလောင်ကုန်းရွာသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ခဲ့ရာမှ ပျဉ်းမကုန်းရွာလေးတွင် ထူးဆန်းစွာ

သေဆုံးသူတို့အကြောင်းနှင့် ထိုရွာသူ မသူနှင့် ဖခင်ဖြစ်သူတို့ ပျဉ်းကဒိုးတော တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားကြရာမှစ၍ ပျဉ်းကဒိုးရွာမှာလည်း ပျက်သွားပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ စိတ်ဝင်စား၍လာခဲ့ကြသည်တွင် ထူးဆန်းစွာ ဒဏ်ရာဖြင့် သေဆုံးခဲ့ကြသည့် ရွာသားနှစ်ယောက်အပြင် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုင်လူငယ်မှဆိုးလေးအကြောင်းကိုလည်း ပြောပြလိုက်ချေတော့၏။

သို့ဆိုတော့ ရသေ့ကြီးက ပြုံးပြလာချေပြီး...

‘အေး... ရသေ့ ကိုပိုက်တို့ကို ပြောချင်တာကတော့ ကိုပိုက်တို့ ကြုံခဲ့တဲ့ သေနတ်ကိုင်လူငယ်လေးနဲ့ ပတ်သက်လိမ့်မယ်’ ပြောလာ၏။

‘ဗျာ...’

‘ဟင်...’

‘အေး... ကိုပိုက်တို့ ပင်ပန်းလာပြီ၊ ခဏတစ်ဖြုတ် နားချေဦး၊ ပြီးလေမှ ရသေ့ သူ့အကြောင်း ပြောပြမယ်’

‘နို့ဖြင့် ရသေ့ကြီးလည်း ပျဉ်းကဒိုးရွာသူ မသူအကြောင်း ရော သိသလား’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘ရသေ့ မသိ ဘယ်ရှိမလဲကွယ်’

သို့ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သိလိုသည်များ သိရတော့မည်ဖြစ်၍ ဝမ်းသာမိချေတော့၏။

ကျွန်တော်တို့ နားနေပြီးနောက် ရသေ့ဓမ္မပါလသည် ကျွန်တော်တို့အား သူသိသည်ဆိုသည့် သေနတ်ကိုင်လူငယ်လေးအကြောင်းကို ပြောလာချေတော့သည်။

သံပရာခုံကျေးရွာ သုသာန်တွင်းသို့ ညနေဝင်ရီတရော အချိန်တွင် ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးနှင့် လူငယ်လေးနှစ်ယောက်တို့ ခပ် သွက်သွက်ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် ဝင်လာကြသည်ကို ရွာရှိလူများ မည်သူ မျှ သိလိုက်ကြဟန်မတူချ။

ထိုဦးပဉ္စင်းနှင့် လူငယ်လေးနှစ်ယောက်သည် ရွာသုသာန် ရှိ စရပ်သို့ ဦးတည်လျှောက်သွားကြခြင်း ဖြစ်တော့၏။

ထိုရပ်ပေါ်တွင်မတော့ ရသေ့တစ်ပါးတိုင်လျက် ပါးစပ် မလည်း တဖြူဖြူ ဘာတွေဝါးနေလေသည် မသိ။

သို့ဝါးရင်း ပျစ်ခဲနွေးထုတ်လိုက်သည်တွင်မတော့ အနီ ရောင်အရည်များစွာ ကျလေသဖြင့် ထိုရသေ့ ကွမ်းဝါးနေသည်ကို သိသာပေ၏။

‘အင်း... ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါး လူငယ်နှစ်ယောက် ဝင်လာ တယ်၊ ငါ့ဆီ တန်းတန်းမတ်မတ် လာနေကြတယ်၊ နို့ပေမင့် ငါနဲ့ ပတ်သက်ဟန် မတူပေဘူး၊ သုသာန်ရေပဲ မည်သူမဆို နေလို့ရ တာပဲ’

သို့ ရသေ့က တွေးလိုက်ချေပြီး မျက်လုံးကိုမှိတ် တရား စာ ရွတ်ဖတ်မည်ပြုလေပြီးမှ ထိုဝင်လာသည့် ဦးပဉ္စင်းကို မျက်စိ လှန်ကြည့်လိုက်ချေ၏။ တဖြည်းဖြည်း အနားရောက်လာသည် ကြောင့် မည်သူမည်ဝါကို သိလိုက်ပေတော့၏။

‘ဟင်... ဘယ်သူများ မှတ်တယ်၊ စန္ဒာဝရပါကလား၊ ငါ့ဆီလာတာပဲဖြစ်မယ်’

သို့ တွက်လိုက်ကာ တရားစာရွတ်ဖို့ စိတ်ကူးကို ဖျက် လိုက်လေပြီး...

‘ဦးပဉ္စင်း စန္ဒာဝရလား’ မေးလိုက်၏။

‘ဟာ... ရသေ့ကြီးကို ထင်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ တန်းတန်း မတ်မတ် တွေပါလေရဲ့’

ဦးပဉ္စင်းက သို့ပြောပြီး ရသေ့လေးရှေ့တွင် ထိုင်ချလိုက် လေပြီး...

‘မင်းတို့လည်း ထိုင်ကြကွယ့်၊ ရသေ့ကြီးကို ဦးခိုက်ကြ ချေ’

သို့ဆိုတော့ ဦးပဉ္စင်း စန္ဒာဝရနှင့်ပါလာသည့် လူငယ်လေး နှစ်ယောက်သည် ပြောလေသည့်အတိုင်း ဝပ်တွား၍ ရသေ့ကြီးအား ကန်တော့ကြချေတော့၏။

ရသေ့ကြီး စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

အသက်အားဖြင့် ၁၀ ကျော်သက်ကလေးနှစ်ယောက်ပါ ကလား။ စန္ဒာဝရ ဘာကိစ္စပေါ်လို့ ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ ရောက် လာတာပါလိမ့်။ လမ်းကြုံလို့များလား။

‘ဘယ်က လာကြသလဲ’

‘ဆီးပင်ဆိပ်ကပေါ့ ရသေ့ကြီးရယ်’

‘ဪ... ပဉ္စင်းက ဆီးပင်ဆိပ်မှာနေတာလား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ လဟာမငယ်မှာပါ’

‘အို... ကိစ္စရှိသလား’

‘အင်း... ကိစ္စကတော့ သည်ကလေးနှစ်ယောက်ကိစ္စ

ပေပဲ’

‘ဟေ... ဘာများတဲ့ ဦးပဉ္စင်းရဲ့’

‘သည်ကလေးနှစ်ယောက်က ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က ကျုပ်ဆီ ရောက်လာတာ၊ မိဘတွေက သူတို့ကို ကိုရင်ဝတ်ခိုင်းတာ၊ ကျုပ်လည်း သူ့မိဘတွေ ဆန္ဒအတိုင်း ကိုရင်ဝတ်ပေးတာပဲ၊ သူတို့သာသနာ့ဘောင်မှာ မပျော်ကြဘူး၊ ပြီးတော့ တိုတိုပြောရရင် သူတို့မိဘတွေက သိပ်မကြာခင်ကမှ သေသွားကြတာလေ’

‘ဟေ... ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး’

သို့သာဆိုပြီး စန္ဒာဝရပြသည့် လူငယ်လေးကို ရသေ့စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

ခပ်ချောချောလေးပါကလား။ ခေါင်းတုံးဆံတောက်နှင့် မျက်ခုံးမျက်ဖန်ကောင်းကောင်း၊ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ မပိန်မဝ၊ လူရည်သန့်လေးပါကလား။

ပြီး နောက်တစ်ယောက်ကို ရသေ့ ကြည့်လိုက်ပြန်၏။
ထိုသူကတော့မူ ခပ်ဝဝလေး ဖြစ်ချေ၏။

‘ပြောပါဦး၊ မင်းတို့မိဘတွေ ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး’

သို့ဆိုတော့ စန္ဒာဝရ ဦးပဉ္စင်းကပင်...

‘သူက ပျဉ်းမကုန်းရွာကပေါ့၊ သူ့အဖေက လွန်ခဲ့တဲ့ သုံး၊ လေးလလောက်က တောထဲသစ်ခုတ်အပြန် ဘာကောင်လက်ချက်ရယ်မသိ ဒဏ်ရာရလာပြီး အဲဒီဒဏ်ရာကြောင့်ပဲ သေသွားတယ်၊ သူ့အမေဖြစ်သူနဲ့ အတိုးဖြစ်သူက သူ့အဖေသေပြီး မကြာလိုက်ဘူး သူတို့လည်း ပျဉ်းမကုန်းရွာနားရှိတဲ့ ပျဉ်းကတိုးတောထဲ ဝင်သွားကြတာ ခုထိ ပြန်ရောက်မလာကြဘူး၊ ဘယ်လိုမှန်းမသိ သေလား ရှင်လားပေါ့’

‘အင်း... စိတ်မကောင်းစရာပဲ၊ ဟုတ်ပါပြီ၊ သူ့အဖေအမေ အဲလိုဒုက္ခ၊ သူကရော’

ရသေ့ဓမ္မပါလသည် ကျန်ကလေးတစ်ယောက်ကိုကြည့်မေးလိုက်၏။

‘သည်ကလေးကတော့ သွေးချင်းနီးတယ် ပြောရမှာပေါ့၊ သွေးသောက်ညီအစ်ကိုလို့ ပြောတာပဲ’

‘ဟေ... ခု ဘယ်သွားကြမှာမို့လဲ’

‘သူတို့ ရွာက ပျဉ်းကတိုးတောထဲ’

‘ဟေ...’

သို့ဆိုတော့ ရသေ့ အံ့သြသွားပေ၏။ ရသေ့ ပျဉ်းကတိုးတောကို သိသည်ပဲ။ တောမုဆိုးတို့ အတွင်းကျကျသို့ ဝင်ရောက်ဝင်ကြသူ သိပ်မရှိကြချေ။ သားရဲကောင်တို့ အင်မတန်ပေါများကြောင်း ရသေ့အသိဆုံး မဟုတ်ပါကလား။

‘နို့... နေပါဦး၊ အဲလိုကံကြမ္မာ မဟုတ်လား’

‘ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး ရသေ့ကြီးရယ်၊ သူ့အမေနဲ့ အတိုးကို အဲဒီတောထဲမယ် ရှာချင်လို့တဲ့’

‘အေး... ဟုတ်ပါပြီ၊ ရသေ့နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လို့တုံး’

‘ရသေ့ကြီးကို အကူအညီတောင်းချင်လို့ပါ’

‘ဟေ... ဘာများတုံး’

‘သည်လိုပါ၊ ရသေ့ကြီးက တောတောင်အနှံ့ ဂန္ဓာရီလှည့်ပြီး သွားတတ်တာပဲ၊ စိတ်ဝင်စားစရာ သည်ပျဉ်းကတိုးတောဘက်သွားစရာရှိလျှင် သည်ကလေးနှစ်ယောက်ကို ခေါ်သွားစေချင်လို့ပါ’

‘ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာတုံး၊ ရသေ့က တောထဲသွားတာ တရားဓမ္မကျင့်မလို့လေ၊ လူပျောက်ရှာသွားတာမှ မဟုတ်တာ’

‘သိပါတယ် ရသေ့ကြီး၊ သူတို့ ပျဉ်းကတိုးတောဆိုတာ မသိတဲ့အပြင် ဘယ်ကိုမှလည်း သွားလာဖူးတာမဟုတ်တော့ သူတို့ချည်သွားမယ့်အတူ ရသေ့ကြီးနဲ့ လိုက်သွားကြလျှင်ဖြင့် အဆင်ပြေ

လောက်တယ်ထင်ပြီး လာမေးတာပါ။

သို့သော်လည်း ရသေ့ကြီးသည် ထိုလူငယ်နှစ်ယောက်အား
စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ချေပြီး...

‘မင်းတို့ ဘယ်သွားလည်မှာလဲကွ၊ မင်းတို့အမေနဲ့ အဘိုး
တစ်ယောက် ပြန်လာမပေါ့၊ မသေဘူးဆိုလျှင်ပေါ့’

သို့ လူငယ်လေးတို့ကိုကြည့်၍ ပြောလိုက်ချေ၏။

သည်တွင် ခပ်ချောချောလူငယ်လေးက ခေါင်းကိုခါယမ်း
လိုက်ချေပြီး...

‘ကျွန်တော် အမေနဲ့ အဘိုးကို လိုက်ရှာချင်တယ်၊ အဖေ
ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဆိုတာလည်း သိချင်တယ်၊ နို့ကြောင့်ပါ ရသေ့
ကြီးရယ်’

သို့ဆိုတော့ ရသေ့ဓမ္မပါလ သဘောပေါက်သွားတော့၏။

‘ဟုတ်ပြီလေ၊ နို့... မေးရဦးမယ်၊ ဦးပဉ္စင်းကြီးရော
လိုက်မှာလား’ မေးလိုက်၏။

‘ဘယ်လို လိုက်နိုင်မှာတုံး၊ ကျုပ်လိုက်နိုင်မှတော့ ရသေ့
ကြီးဆီ အကူအညီလာမတောင်းဘူး၊ ဒုက္ခမပေးဘူး၊ ဒု ကျုပ်က
မအားဘူးလေ၊ ပြန်ရဦးမယ်’

‘ဘာကိစ္စတုံး ဦးပဉ္စင်းရဲ့၊ အရေးကြီးကိစ္စလား၊ နို့မှ
မဟုတ်လျှင်ဖြင့် သည်ကလေးတွေ အဖော်ရအောင် လိုက်ခဲ့ပေါ့၊
ရသေ့က သူတို့ကို ဘယ်လိုမှ ကိုယ်မိရင်မိ ကူညီနိုင်လိမ့်မယ်
မဟုတ်ဘူး’

‘လိုက်ချင်တာပေါ့ ရသေ့ကြီးရယ်၊ ရသေ့ကြီး သိမှာပေါ့
ဦးပဉ္စင်း မိလိန္ဒကို’

‘သိတယ်၊ အရပ်ပုပု၊ ခြေခွင်ခွင်၊ တစ်ကိုယ်လုံး ဆေးမင်
ကြောင်တွေထိုးထားတာပဲ ဦးပဉ္စင်းရယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒု သူက အင်းစိန်ကြို့ကုန်းက ဆရာတော်
ဦးဝါယာမဂုဓဆီ ရောက်နေတယ်၊ တလောက်တောင် ကျုပ်ကို
ခေါ်တယ်၊ မှော်ဘီဘက်မယ် မိလိန္ဒကို ဆရာတော်ကြီးက ကျောင်း
တစ်ကျောင်း အပ်ထားတယ်၊ ကျုပ်ကိုပါ မိလိန္ဒက ခေါ်တယ်လေ၊
နို့ကြောင့် သွားရမှာကြောင့်ပါ’

‘ဟုတ်ပြီလေ၊ နို့... မေးရပါဦးမယ်၊ သူတို့မှာမည်တွေက
ရော ဘာတဲ့လဲ’

သို့ဆိုတော့ ဦးပဉ္စင်းစန္ဒာဝရသည် လူရည်သန်ကောင်းလေး
အား လက်ညှန်ပြ၍...

‘သူက လူလင်ငယ်သွေးတဲ့’

‘ဟေ... နာမည်က အဆန်းသားကလား’

‘သူကတော့ ထွန်းမြင့်သောင်းတဲ့’

‘ဟုတ်ပါပြီ၊ ကဲ... ကဲ... အတော်ပဲ၊ ရသေ့လည်း
သည်မယ် အစိဋ္ဌာန်ကိုးရက်ဝင်တာ ၇ ရက်ရှိသွားပြီ၊ နောက်
၂ ရက်ပြီးလျှင်ဖြင့် ပြီးပါပြီ၊ အင်း... သွားစရာရှိတယ်ဆိုပေမင်
ရသေ့အနေနဲ့ သူတို့တွေကို ကူညီရာရောက်အောင် ရသေ့လည်း
တောတောင်ထဲ ခုတင်ဝင်ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ ဟုတ်ပြီလား’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရသေ့ကြီးရယ်’

လူလင်ငယ်သွေးဆိုသည့် လူငယ်လေးက ဝမ်းသာအားရ
ပြောလာပြီး ရသေ့ဓမ္မပါလကို ဦးချလိုက်ပြီးနောက်...

‘ဦးပဉ္စင်းကြီးကိုလည်း ဘယ်လိုကျေးဇူးဆပ်ရမုန်း မသိ
ပါဘူးဗျာ’ ဆိုလျက် ဦးချလိုက်ပြန်တော့၏။

ထွန်းမြင့်သောင်းဆိုသည့် လူငယ်လေးကမူ ပြုံးလျက်ရှိချေ
တော့၏။ ဦးပဉ္စင်း စန္ဒာဝရက ရသေ့ဓမ္မပါလအား ကျေးဇူးတင်
လွန်းသည့်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ချေပြီး...

‘နို့ဖြင့် ရသေ့ကြီး ကျုပ် သည်ကလေးနှစ်ယောက် သည်
မယ်ပဲထားခဲ့ပြီး လမ်းကြိုတုန်း သည်ညပဲ ဥက္ကံအရောက်ပြန်မယ်’

‘အေး... အေး... စိတ်ချသွားချေ စန္ဒာဝရ၊ ရသေ့လည်း
မှော်ဘီရောက်လျှင်ဖြင့် ဝင်ခဲ့ပါဦးမယ်’

‘သွားပြီ ရသေ့ကြီးရေ၊ ကဲ... ဦးပဉ္စင်းကြီး သွားပြီ၊
ရသေ့ကြီးကို စိတ်အနှောင့်အယှက်မပေးကြနဲ့နော်’

သို့မှာလျက် ဦးပဉ္စင်း စန္ဒာဝရသည် ထိုသုသာန်ဧရိယာ
ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားချေတော့၏။

‘ကဲ... မင်းတို့ ဆာလောင်နေပြီလား’

‘ဦးပဉ္စင်းကြီး ထွက်သွားသည်နှင့် ရသေ့က သူတို့အား
မေးလာလေ၏။

‘ဘယ်နှယ်ပြောပါလိမ့်၊ ဆာပြီပေါ့’

‘ထွန်းမြင့်သောင်းက သို့ဆိုသလို သွက်သွက်လက်လက်
ပြောလိုက်၏။ သို့ဖြစ်၍ ရသေ့သည် သူတို့အား ငှက်ပျောသီးတစ်ဖီး
ကမ်းပေးလိုက်ပြီး...

‘နို့ဖြင့်လည်း ရော... စားချေ၊ ရသေ့တော့ တော်ကြာ
နေ ခူတင်ဆောင်ရပေဦးမယ်’

သို့ဆိုတော့ လှလင်ငယ်သွေးနှင့် ထွန်းမြင့်သောင်းသည်
ရသေ့ကြီး ကမ်းပေးလာသော ငှက်ပျောဖီးကို စိုက်ကြည့်နေကြ၏။

‘ကျွန်တော်... ကျွန်တော် ငှက်ပျောသီးမှ မစားတာ’

သို့ဆိုသလို ထွန်းမြင့်သောင်းက ပြောလိုက်သည်ကြောင့်
ရသေ့ဓမ္မပါလသည် လှည့်ကြည့်လာချေပြီး...

‘နို့ဖြင့်လည်း မင်း လိုက်ခဲ့ချေ’

သို့ဆိုတော့ ထွန်းမြင့်သောင်းသည် ရသေ့ကြီး ခေါ်ဆောင်
ရာသို့ လိုက်သွားချေတော့၏။ ရသေ့ကြီးသည် ဧရပ်နှင့်မနီးမဝေး

တွင်ရှိ အုတ်ဂူဖြူဖြူတစ်လုံးမှာသို့ ရောက်သွားသည်တွင် ရပ်တန့်
လိုက်ချေပြီး ထိုအုတ်ဂူပေါ်ရှိ အထုပ်လေးတစ်ထုပ်ကို ညွှန်ပြ၍...

‘မင်း ငှက်ပျောသီးမစားလျှင်ဖြင့် အဲဒါ ယူစားလိုက်ချေ’
လို ပြောလာသဖြင့် ထွန်းမြင့်သောင်းတစ်ယောက် လွန်မင်းစွာအံ့သြ
ထိတ်လန့်သွားတော့၏။

‘ဟာ... ဒါ စားမြိန်စာထုပ် မဟုတ်ပေဘူးလား’

သေသူကို သူမိသားစုက မြေဆင်းသပိတ်နဲ့အတူကျွေးတဲ့
ထမင်း မဟုတ်လား။

‘အေးလေကွာ၊ နို့လယ်ခင်းလောက်ကမှ သည်အသုဘ
ကို မြေချခဲ့တာ၊ သူ့တွက် ရည်ရွယ်ပြီး ကာယကံရှင်တွေက
စားမြိန်စာထုပ်ထားသွားတာ၊ မင်းပဲ စောစောက ဆာတယ်ဆို၊
ရသေ့မှာလည်း ငှက်ပျောသီးပဲရှိလို့ ကျွေးရတာ၊ မင်းက ငှက်ပျော
သီးမစားဘူးဆိုတော့ ဆာနေမှာပေါ့၊ နို့ကြောင့် မင်း ဒါကို စားလို့
ရတယ်’

‘ဟာ... ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ ရသေ့ကြီးရယ်’

‘ဘယ်လိုမှမဖြစ်ပါဘူး၊ သည်ထဲမယ် ထမင်းကောင်း
ဟင်းကောင်းတွေ ဖြစ်မှာပါလေ၊ သူ့ရဲ့ ကာယကံရှင်တွေက
လူချမ်းသာတွေ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ နို့ဆိုတော့ သူတို့ရဲ့လူတွက်
နောက်ဆုံးကျွေးရတဲ့ ထမင်းဆိုတော့ ဟင်းကောင်းမှာ သေချာပါ
တယ်ကွ၊ ကြက်သား ဝက်သား ဆိတ်သားဖြစ်နိုင်လောက်တယ်၊
မင်းအတွက် ကံကောင်းတယ် ပြောရမှာ’

‘ဟာ... ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှစားဝင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဘာလို့လဲ၊ မသတိလို့လား’

‘အဲလိုပဲ ပြောရတော့မပေါ့’

‘ကောင်းပြီလေ၊ နို့ဖြင့် မင်း သည်တစ်ညလုံး အသာခံ

လိုက်ပေါ့၊ ကဲ... ငါတော့ တတ်နိုင်တာလုပ်ပေးပြီးပြီ၊ မင်း
ဧရပ်ပေါ်ပြန်တော့၊ ငါ တရားထိုင်ရတော့မယ်'

သို့ဆိုလျက် ရသေ့ဓမ္မပါလသည် သုသာန်တွင်းပိုင်းသို့
ဖြည်းလေးသောခြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက်တရားမှတ်ထွက်သွား
လေသဖြင့် ထွန်းမြင့်သောင်းသည်လည်း ဧရပ်သို့ ပြန်ခဲ့ချေတော့
၏။ ဧရပ်သို့အရောက်တွင် ထွန်းမြင့်သောင်းက ထိုကိစ္စကို ပြောပြ
လိုက်လေ၏။

'အေးလေ... မင်းကလည်း မင်း၊ ကဲပါ... ငှက်ပျောသီး
က ပင်မှည့်သီးကွ၊ ကောင်းတယ်'

သို့ဆိုလျက် လုလင်ငယ်သွေးက ငှက်ပျောသီးအခွံဖွပ်ပြီး
တစ်လုံးအား ထွန်းမြင့်သောင်းသို့ လှမ်းပေးလိုက်ချေတော့၏။

သို့ဆိုတော့လည်း ထွန်းမြင့်သောင်း မကြိုက်ဆိုသော်
ငြား ဆာလောင်မှုကို မခံနိုင်တော့သည်ကြောင့် ယူစားလိုက်ချေ
တော့၏။

သူတို့ စားသောက်ပြီးသည်တွင် သုသာန်တွင်း အမှောင်
ထု ဖုံးလွှမ်းလာတော့၏။

'ငါတို့ သည်မယ် အိပ်ရမှာပေါ့'

ထွန်းမြင့်သောင်းက လုလင်ငယ်သွေးကို မေးလိုက်၏။

'အေးလေ... ဘာဖြစ်လဲ၊ မအိပ်ဝံ့ဘူးလား'

'ငါတို့ ရွာထဲသွားအိပ်ကြတာပေါ့'

'ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲကွာ၊ ရွာထဲက မင်းတို့လို လူစိမ်း
တွေကို ညအိပ်ညနေ ဘယ်အိမ်ကမှ လက်ခံကြမှာမဟုတ်ဘူး'

သို့အသံနှင့်အတူ ရသေ့ဓမ္မပါလ ရောက်လာတော့၏။

'နို့ဖြင့် ရသေ့ကြီး လိုက်အိပ်ပေါ့ဗျာ၊ မနက်ကျ ကျွန်တော်
တို့ စောစောပြန်လာကြမပေါ့'

သို့ ထွန်းမြင့်သောင်းက ပြောလေသဖြင့် ရသေ့ဓမ္မပါလ
က ပြုံးလိုက်ချေပြီး...

'ရသေ့ ရွာထဲ တစ်ခါဖူးမှ မသွားခဲ့ဘူး'

သို့ဆိုတော့ ထွန်းမြင့်သောင်းတစ်ယောက် သဘောပေါက်
သွားတော့၏။

'နို့ဖြင့်လည်း ဖယောင်းတိုင်လေး ဘာလေး မရှိပေဘူး
လား'

ထွန်းမြင့်သောင်း မေးသည်ကို မဖြေလောက် ခေါင်းသာ
ခါယမ်းပြလာလေခြင်းကြောင့်...

'နို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မှောင်ကြီးထဲ နေရတော့မပေါ့'

'အဲလိုပဲ လုပ်ပါကွာ'

'ဟင်...'

ထွန်းမြင့်သောင်းတစ်ယောက် လွန်မင်းရွာ စိတ်ဓာတ်ကျ
သွားရလေ၏။

'ဘာလဲ... မင်း မအိပ်ဝံ့ဘူးလား'

လုလင်ငယ်သွေးက ထပ်မေးလာပြန်၏။ ပြီးနောက် သူ
သည် ဧရပ်ပေါ်တွင်ရှိ အဆင့်မြင့်လေးပေါ် ထိုးချလဲလျောင်းလိုက်
ချေတော့၏။

ရသေ့ကြီးသည် တစ်စုံတစ်ရာကို လှမ်းယူ၍ ထွန်းမြင့်
သောင်းအား ကမ်းပေးလိုက်လေပြီး...

'ရှေး... သည်မယ် တစ်တိုင်တော့ရှိတယ်၊ မင်း ကံ
ကောင်းသွားတယ်၊ ကဲ... ငါ တစ်ညလုံး သုသာန်ထဲမယ် လမ်း
လျှောက်တရားမှတ် ဘုရားစာတွေ ရွတ်ဖတ်ရပေဦးမယ်'

သို့ဆိုလျက် ရသေ့ဓမ္မပါလသည် ဧရပ်ပေါ်မှ ဆင်းသွား
ပြန်တော့၏။ ထွန်းမြင့်သောင်းတစ်ယောက် ဖယောင်းတိုင်ကိုကိုင်

လျက် ငိုငွေကျန်ရစ်ခဲ့ချေတော့၏။ ဖယောင်းတိုင်တော့ ရှိပါရဲ့၊
မီးညှို့ဖို့အတွက် မီးခြစ်မရှိပါကလား။

‘ဘာလုပ်ရမှာလဲ’

ထွန်းမြင့်သောင်းတစ်ယောက် စိတ်ပျက်စွာ ငိုနေစဉ်မှာ

ပင်...

‘ခြစ်...’

‘ဟာ...’

သူ့ဖယောင်းတိုင်ရှေ့သို့ မီးတောက်တစ်ခုရောက်လာ၏။

ထိုမီးခြစ်ပိုင်ရှင်ကို မြင်လိုက်သည်ကြောင့် ထွန်းမြင့်သောင်းတစ်
ယောက် ထိတ်လန့်သွားတော့၏။

‘ဟင်... မင်း... မင်း... မင်း...’

သူ တွေ့လိုက်သည်မှာ ဗိုက်ပူနံကား၊ အသားမည်းမည်း၊
အရှက်လှုံ အဝတ်တစ်ခုသာ ခါးတွင်ပတ်ထားခြင်းဖြစ်၏။ ဆံပင်
တို့ ရှည်ရှည်ညှင်းသိုးသိုး သူ့လက်ထဲတွင်မတော့ အထုပ်လေး
တစ်ထုပ် ရှိချေ၏။

‘မီးခြစ်မီးခြစ်ပေးပြီးပြီ၊ အတော်ပဲ ကျွန်တော်လည်း
ထမင်းစားရမှာ’

ထိုဗိုက်ပူနံကားလေးက သို့ပြောပြီး ဧရပ်ကြမ်းခင်းပေါ်
ထိုင်ချလိုက်ချေ၏။ ထွန်းမြင့်သောင်းတစ်ယောက် ဧရပ်လက်ရန်း
ပေါ်တွင် ထိုဖယောင်းတိုင်ကို တင်ထွန်းလိုက်ချေပြီး ဗိုက်ပူနံကား
လေး၏ လုပ်ရပ်ကို စေ့စေ့ကြည့်နေလေတော့၏။

ဗိုက်ပူနံကားလေးသည် အထုပ်ကို ဖြေလိုက်သည်နှင့်
အထုပ်ထဲမှ ထမင်းဖြူနှင့်ဟင်း ပေါ်လာလေတော့၏။

‘စားပါဦးလားဗျာ’

ဗိုက်ပူနံကားလေးက သို့သာပြောပြီး သူ့အားပါးတရ

နှိုက်ယူစားလေတော့၏။ ဝက်သားဆီပြန်နှင့် ကြက်ကြော်ပါက
လား။ ပြီးတော့ ငါးပိကြော်လေး ဖြစ်ဟန်တူ၏။

‘ဟင်... သည်ထမင်းထုပ်’

‘ဟိုနားက ဂူမယ်တင်ထားခဲ့တဲ့ ထမင်းထုပ်လေ၊ ဘာဖြစ်
လဲ’

‘မင်း စားမြိန်စာကို ယူစားတာပေါ့၊ မရွံ့ဘူးလား’

‘ဗျာ... ဘာလို့ရွံ့ရမှာတုံး၊ အုတ်ဂူပေါ်တင်ထားတာပဲ’

‘ဟာကွာ...’

‘နို့... မေးရဦးမယ်၊ မင်း ဘယ်သူလဲ’

‘လူပေါ့ဗျာ’

‘သေချာလား’

သို့ဆိုတော့ ဗိုက်ပူနံကားလေးသည် ထွန်းမြင့်သောင်းကို
လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ကြည့်လာချေပြီး...

‘ကျွန်ုပ်ကို မှင်စာလေးများ မှတ်နေတာလား’

‘ခင်ဗျားတို့ သည်ဧရပ်မှာ အိပ်မယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်
အဖော်ရပြီပေါ့’

‘အေး... မင်းက ဧရပ်မှာနေတာလား’

‘ဟုတ်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဟုတ်တယ်လို့လည်း ပြောလို့
ရတယ်’

‘အင်း... ရှင်းအောင်ပြောပါလား’

‘နို့ဖြင့်လည်း သေချာနားထောင်ချေဗျာ၊ တစ်ခါပဲပြော

မယ်’

‘အေးပါ... ပြောစမ်းပါ’

‘ကျွန်တော် သည်ရွာမှာနေတာပဲ’

‘နို့ဖြင့် ဘာလို့ သည်မယ် လာအိပ်ရမှာတုံး’

‘ကျွန်တော် ရသေ့ကြီးဆိုမှာ ဘုရားစာတွေ လာသင်နေတာလေ၊ ပြီးလျှင်ဖြင့် ကိုရင်ဝတ်မယ်၊ နို့ဆိုတော့ ရသေ့က သည်ကိုလာခိုင်း ဘုရားစာတွေ သင်ပေးနေတာ’

‘ဟင်... အခု တတ်နေပြီလား’

‘တတ်သင့်တာတော့ တတ်ပြီပေါ့ဗျာ၊ ရသေ့ကြီး သင်ပေးသလောက်ပေါ့၊ ဘယ်လိုလဲ... ဟဲ... ဟဲ... ကျွန်တော် သိပြီ၊ ခင်ဗျား ကြောက်နေပုံရတယ်၊ သည်တော့ ကျွန်တော်က ဘုရားစာရွတ်ပေးရမှာလား၊ နို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တတ်ထားတဲ့ ဂုဏ်တော်တွေ ရွတ်ပေးရမလား၊ ပဌာန်းဆိုပေးရမလား၊ ပရိတ်ကြီးသုတ်တွေ ရွတ်ပေးရမလား၊ အဲဒီလောက်တော့ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဟဲ... ဟဲ... တောင်းပန်ပါတယ်၊ စားလိုက်ဦးမယ်’

သို့ဆိုလျက် ဗိုက်ပူနံကားလေးသည် ထမင်းကိုသာ ငုံ့၍ အားပါးတရ စားနေချေတော့၏။

ထွန်းမြင့်သောင်းတစ်ယောက် လုလင်ငယ်သွေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဘုရားရေ... နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အပူအပင်ကင်းမဲ့စွာ အိပ်ပျော်နေပါကလား။ တော်ပါသေးရဲ့။ ဗိုက်ပူနံကားကတော့ သူနှင့်အတူရှိနေ ပေလို့။ သူတစ်ယောက်တည်းဆိုပါလျှင် ဒုက္ခ။

‘မင်း သည်မယ်အိပ်မှာလား သည်ည’

‘ခင်ဗျား ဘုရားစာတွေရွတ်ပြီးလျှင်ဖြင့် ဟိုအုတ်ဂူဖြူဖြူပေါ်မှာ အိပ်တော့မယ်၊ သည်မနက်မှလုပ်တဲ့ အုတ်ဂူဗျ၊ ကောင်းမှကောင်း’

ဘုရားရေ... ထွန်းမြင့်သောင်း လွန်မင်းစွာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားရပြန်၏။ အသက်အားဖြင့် လွန်ရှာရှစ်နှစ်ပေါ့။ ထိုလေးက ညကြီးမင်းကြီး သုသာန်ထဲရှိ အုတ်ဂူတစ်လုံးပေါ်တွင် အိပ်စက်မှာဆိုပါကလား။

‘မင်း မကြောက်ဘူးလား’

‘ဘယ်လိုကြောက်ရမှာလဲ’

‘သရဲ’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဘာသရဲလဲ၊ မရှိပါဘူး၊ ရသေ့ကြီး ပြောတယ်၊ ရှိဦးတော့ ဘာဖြစ်လဲဗျာ၊ သည်သရဲတွေက ရော သည်မှာမြုပ်ထားတဲ့ လူသေတွေကလွဲလို့ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မှာလဲ’

‘ဟင်... သရဲကို မကြောက်ဘူးပေါ့’

‘ဘာကြောက်စရာလိုလိုလဲ... သည်က သရဲတွေက ကျွန်တော်တို့ ရွာထဲက သေဆုံးသွားတဲ့လူတွေချည်းပဲသာ ဖြစ်မပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီလူတွေက ကျွန်တော့်ကို အသက်ရှင်လျက်ရှိစဉ်က ချစ်ခင်ကြတာပဲဗျာ၊ သည်တော့ ဘာကြောက်ရမှာတဲ့’

သို့ဆိုတော့ ထွန်းမြင့်သောင်းတစ်ယောက် ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ချေတော့၏။

‘ဟူး...’

လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ချေပြီး...

‘မင်းလည်း ဘုရားဂုဏ်တော် ရွတ်မနေပါနဲ့တော့၊ ငါလည်း အိပ်တော့မယ်’

သို့ဆိုလျက် ထွန်းမြင့်သောင်းသည် လုလင်ငယ်သွေးနားသွားကာ သူလည်း ထိုအဆင့်လေးပေါ် ခေါင်းတင်လိုက်သည်နှင့်...

‘ဟာ... ဘာနဲ့ကြီးလဲ၊ ညီစိုစိုနဲ့’

ကပျာကသီ ထထိုင်လိုက်ကာ ခေါင်းခုလိုက်သည့် အဆင့်လေးကို ကြည့်ကာ ပြောလိုက်၏။

‘သည်အခင်းပျဉ်ပေါ်မယ် သေတဲ့လူတွေကို တင်ထားပြီး’

သရဏဂုံတင်ပေးလိုက်တာလေ၊ သေသမျှ သည်အကုန်ရောက်တာ
ဆိုတော့ နံပေမပေါ့ဗျာ။ ဘာဆန်းလဲ”

‘ဟေ...’

ထွန်းမြင့်သောင်း လွန်မင်းစွာထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေလေ
ပြီး ထိုညိုဖိုဖိုရနံ့ကြောင့် အော့အန်မတတ် ဖြစ်သွားရချေတော့
၏။

‘ကဲ... ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ဘုရားစာတွေ မဆိုနဲ့
ဆိုတော့လည်းပြီးတာပဲ။ ခင်ဗျား အိပ်တော့မယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်
လည်း ပြန်တော့မယ်ဗျ’

သို့ဆိုလျက် စိုက်ပူနံ့ကားလေးသည် ဧရပ်လေးပေါ်မှ
ဆင်းသွားချေတော့၏။ ထွန်းမြင့်သောင်းတစ်ယောက် ထိုစိုက်ပူနံ့ကား
လေးကို မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်နေမိတော့၏။

အလိုလေးဗျာ... သူ အပြောမဟုတ်ပါကလား။ စိုက်ပူ
နံ့ကားလေးသည် အုတ်ဂူဖြူဖြူပေါ်သို့ တက်သွားလိုက်သည်ကို
ထွန်းမြင့်သောင်း မြင်လိုက်ရချေတော့သည်။

‘ဟွန်း...’

ထွန်းမြင့်သောင်းတစ်ယောက် အိပ်ချင်နေပြီဖြစ်သည်
ကြောင့် လုလင်ငယ်သွေးအနားတွင် အသာအယာ လဲလျောင်း
လိုက်ချေတော့သည်။ အတော်နှင့် အိပ်မပျော်။ ကြောက်စိတ်ကြောင့်
တင်၏။ ဇောချွေးတို့လည်း ပြန်ရချေလေ၏။

နှုတ်မှလည်း ဘုရားတ၍မဆုံးနိုင် ဖြစ်ချေ၏။

သို့မှသည် ထွန်းမြင့်သောင်းတစ်ယောက် အိပ်ပျော်သွား
တော့၏။ သူ မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားသည် မသိ။ သူ့အား
လှုပ်ခတ်နှိုးလေခြင်းကြောင့် နိုးလာရတော့၏။

‘မိုးစင်စင်လင်းလို့ပါကလား’

လုလင်ငယ်သွေးက နှိုးခြင်းဖြစ်၏။

သူ ကပျာကသီ ထလိုက်၏။ အုတ်ဂူဖြူဖြူသို့ လှမ်းကြည့်
လိုက်ပြီး...

‘ဟိုကောင်လေး နှိုးထသွားပြီလား’

‘မင်း ဘာကိုပြောနေတာလဲ’

သို့ဆိုတော့ ထွန်းမြင့်သောင်းက လုလင်ငယ်သွေး အိပ်နေ
ချိန် စိုက်ပူနံ့ကားလေး ရောက်လာပုံကို ပြောပြလိုက်၏။

‘မင်း အိပ်မက်နေတာလား’

လုလင်ငယ်သွေးက ပြန်မေးလာ၏။

‘ဘယ်က အိပ်မက်ရမှာတဲ့၊ ညက တကယ်ရောက်လာ
တာ၊ မင်းကြည့်လေ... ဟို အုတ်ဂူဖြူဖြူလေးပေါ် စားမြိန်စာထုပ်
ကို သူစားလိုက်တာ၊ ပြီးတော့ ငါနဲ့ စကားပြောပြီး အဲဒီသွားအိပ်
နေလေရဲ့’

‘ဟင်... နို့ဖြင့် မင်းဆီ ညက မကောင်းဆိုးဝါးကောင်
ကလေး လာသွားတာလား၊ ငါ လုံးဝမသိဘူး’

‘ဟာ... ဖြစ်နိုင်တာပေါ့၊ မင်းပြောမှ ငါ ကြောက်ရမှန်း
သိတော့တယ်’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဘယ်က မကောင်းဆိုးဝါး
ရမှာလဲ၊ အဲဒါ လူစင်စစ်ပါကွာ’

သို့အသံနှင့်အတူ ရသေ့ဓမ္မပါလသည် သူတို့နှစ်ယောက်
နား ရောက်လာလေ၏။

‘ဟင်... ရသေ့ကြီး သိတယ်လား’

ထွန်းမြင့်သောင်းက မေးလိုက်၏။

‘အေး... သိတယ်၊ သူ မင်းကို ပြောသလို ငါ့ဆီလာပြီး
ကိုရင်ဝတ်ချင်လို့ပဲကွာ’

“နို့ဖြင့် သူလည်း ဘုရားစာတွေ အတော်အတန်ရနေပြီပဲ။
ဝတ်ပေးလိုက်တော့ပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ သိရသလောက် ယောက်ျား
လေးတွေ အရွယ်ရောက်လို့ ရှင်မြတ်အခါ သင်္ကန်းတောင်းကို
တောင် မရွတ်ဖတ်တတ်ကြဘူး၊ ဘုန်းတော်ကြီးက ရှေ့ကတိုင်ပေး
တာကိုပဲ လိုက်ဆိုပြီး ရှင်မြတ်ကြသူချည်းပဲ၊ ခု သူက ဂုဏ်တော်
လည်းရတယ်၊ ပဋ္ဌာန်းလည်းရတယ်၊ ပရိတ်ကြီး ၁၁ သုတ်လည်း
ရနေပြီပဲ၊ မလုံလောက်သေးဘူးလား၊ ကိုရင်လေးဘဝပဲဟာကို”

ထွန်းမြင့်သောင်းက သို့သော်ရုံ ရသေ့ကြီးကို ပြောလိုက်
ချေ၏။ ရသေ့ကြီးက သူ့အား ပြုံး၍ကြည့်နေလေပြီး...

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ သည်ကောင်က ဘုရားစာတော်
တော်များများ ရနေပြီ၊ နို့ပေမင့် ကိုရင်ဝတ်ပေးလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“သူရူးတစ်ယောက်ကို သင်္ကန်းစည်းပေးလိုက်လို့ ဖြစ်ပါ

မလား”

“ဗျာ...”

“ဟင်...”

“သည်ကောင်လေးဘဝက ငြိမ်းချမ်းနေပြီးသားပါကွာ၊

သူ ရူးသွားတယ်သာဆိုရဲ့၊ သူ လောကကြီးမှာ ပျော်နေပုံရတယ်၊

သူ့မယ် စိတ်ညစ်စရာ ဘာမှမရှိဘူး၊ ငြိမ်းချမ်းနေပြီပဲ၊ ကဲ...

ကဲ... မင်းတို့ မျက်နှာသွားသစ်ကြချေ၊ တော်ကြာနေ မင်းတို့

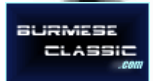
ကို ရွာထဲလိုက်ဖို့မယ်”

“ဗျာ... တကယ်လား”

ရသေ့က ခေါင်းဆတ်ညိတ်ပြလာချေတော့၏။ သို့ဆိုတော့

ထွန်းမြင့်သောင်းနှင့် လုလင်ငယ်သွေးသည် ဧရပ်ပေါ်ရှိ ရေအိုးတွင်း

မှ ရေတို့ဖြင့် မျက်နှာသစ်လိုက်ကြချေတော့သည်။

သို့မှ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရသေ့ဓမ္မပါလ၏ ဦးဆောင်
မှုဖြင့် သုသာန်ဝင်းမှသည် သံပရာခုံရွာတွင်းဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ကြ
ချေတော့သည်။ ရွာနှင့် သုသာန် အတန်ငယ်တော့ဖြင့် လှမ်းချေ၏။
သုံး ဟာလုံလောက်တော့ဖြင့် ဝေးလိမ့်မည်ထင်၏။

သို့ လုလင်ငယ်သွေးက ထွက်လိုက်မိပြေး မကြာလိုက်
သောအချိန်တွင် သူတို့ရွာလမ်းထိပ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြတော့၏။

ရွာလမ်းထိပ်တွင်မတော့ အကာမရှိသော ခြံကျယ်ကြီး
ရှိချေ၏။ သို့ အရှေ့တွင်လည်း ကြီးမားသောကုက္ကိုပင်ကြီးနှစ်ပင်
အောက်၌ ရေတွင်းရှိချေ၏။

ရေတွင်းနံဘေးတွင်မတော့ လူတစ်ယောက် ရပ်နေ၏။
ထိုလူသည် သူတို့အား စူးစိုက်ကြည့်နေလေခြင်းကြောင့်...

“ရသေ့ကြီး... ဟိုလူ ကျွန်တော်တို့ကို စိုက်ကြည့်နေ
တယ်ဗျ၊ ဘာလို့လဲ မသိဘူး”

သို့ ထွန်းမြင့်သောင်းက ပြောလေသည်တွင်...

“ရူးတဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုတော့ စူးစိုက်ကြည့်မှာပေါ့ကွာ၊
ဘာခက်တာမှတ်လို့၊ နို့က မင်းတို့နှစ်ယောက်ကြောင့်ပေါ့၊ မင်းတို့
က လူစိမ်းတွေလေ”

သို့ ရသေ့ဓမ္မပါလက ပြောပေမင့်...

“သည်လူကြည့်ရတာ သည်ရွာသား ဟုတ်ဟန်မတူဘူး
ရသေ့ကြီးရဲ့၊ ရသေ့ကြီး ပြောတာ မှားတယ်၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်
ယောက်ကို ကြည့်တာမဟုတ်ဘူး၊ ရသေ့ကြီးကိုပဲ စူးစိုက်ကြည့်နေ
တာလေ၊ သည်လူကြည့်ရတာ မဆိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ သူ့မယ်
ဆန်တလွယ်ထားတယ်လေ၊ ပြီးတော့ သူပုန်းသဏ္ဌာန်က ခက်ထန်
လိုက်တာ၊ လူကောင်းတော့ ဟုတ်ပါ့မလား မသိဘူး”

သို့ လုလင်ငယ်သွေးက ပြေးလည်း ပြော၊ တို့လူကို

လည်း ခပ်စိမ်းစိန်းပြန်၍ရှုစိုက်ကြည့် လျှောက်နေလေခြင်းဖြစ်၏။
သို့ဆိုတော့ ထိုသူက လုလင်ငယ်သွေးအား ပြုံးပြလာလေ
သဖြင့်...

‘သည်လူ ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြနေပြီကော ရသေ့ကြီး၊
ကျွန်တော့်အသိထဲကလည်း မဟုတ်ဘူး’

သို့ဆိုတော့ ရသေ့ဓမ္မပါလသည် ထိုလူအား လှမ်းကြည့်
လိုက်၏။ ရသေ့ကိုလည်း ထိုလူ ပြုံးပြလေ၏။ ရသေ့က ပြန်၍
ပြုံးပြလိုက်ရတော့၏။

‘အေး... မင်းပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ သည်လူကို ငါ
တစ်ခါဖူးမျှ မတွေ့ဖူးဘူး၊ ငါ ရွာထဲကို မကြာခဏရောက်တတ်တာ
ပဲ၊ နို့ဆိုတော့ ရွာက ငါ့ကို သိနေကြတာပဲ၊ ငါကလည်း ရွာသား
တွေကို မျက်မှန်းတန်းမိနေတာကိုး၊ သူကတော့ သည်ရွာက မဟုတ်
လောက်ဘူး၊ နို့ပေမယ့်လို့ သူက ပြုံးပြလာတယ်ဆိုတော့ သူ ငါတို့
ကို အန္တရာယ်ပေးလောက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါတွေထားပါ၊ လာကြ
ခပ်သွက်သွက်၊ သူကြီး အပြင်မထွက်ခင် ဆုံရအောင်လို့’

သို့ဆိုတော့ ထွန်းဖြင့်သောင်းနှင့် လုလင်ငယ်သွေးတို့သည်
ရသေ့နောက် အမီလိုက်သွားကြတော့၏။

လုလင်ငယ်သွေးကမူ ထိုလူအား လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်
ဖြင့် လျှောက်လိုက်ခဲ့ရာမှ...

‘ဟာ... ဟိုလူ ကျွန်တော်တို့နောက် လိုက်လာပြီဗျ’
လို့ ရသေ့ကို ပြောလိုက်ချေ၏။

‘သူကြည့်ရတာ ရွာထဲဝင်ဖို့ကို ငါတို့နောက်က လိုက်လာ
တာပဲကွ’

‘နို့ဖြင့် လူကောင်းလား လူဆိုးလား မသိဘူး၊ နောက်
ကနေ လိုက်လာတာပဲကွ’

‘ငါ့အထင် လူဆိုးတော့ မဖြစ်နိုင်လောက်ပါဘူးကွ၊ သည်
တောတစ်ဝိုက် အမဲပစ်ရင်း လမ်းမှားရောက်လာတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊
သူ့ရုပ်ရည်ကသာ ခက်ထန်တဲ့ပုံပေါက်နေပေမယ့် စောစောက သူ
ရယ်ပြတာဟာ အပြစ်ကင်းပုံရပါတယ်၊ မင်းတို့ စိတ်ထင်နေလို့
ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ သူ့လမ်းသူလျှောက်ခဲ့တာ ဖြစ်မပေါ့’

သို့ဖြင့် ရသေ့သည် ရွာတွင်းဝင်လိုက်သည်နှင့် ရွာသားတို့
ကို တွေ့လိုက်ကြတော့၏။ သို့ပေမယ့်လို့ ရွာသားတို့သည် သူတို့သုံး
ယောက်အား မမှိတ်မသုန်ကြည့်နေသဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်လာ
မည် စိုးရိမ်ဟန်ဖြင့် ထိတ်လန့်နေပုံရလေသည်ကြောင့်...

‘ရသေ့ကြီး ပြောတာ သူတို့က ရသေ့ကြီးကို သိကြတယ်
ဆို၊ ဒုတော့လည်း ရသေ့ကြီးကို မသိသလိုပါပဲကလား၊ သည့်အပြင်
သူတို့ရွာကိုပဲ ကျွန်တော်တို့က ဒုက္ခပေးသွားမယ် ထင်လို့လား
မသိဘူး’

သို့ လုလင်ငယ်သွေးက ပြောလိုက်၏။

‘အင်း... မင်းပြောမှ သတိထားမိတယ်၊ ရသေ့ကို သူတို့
သိကြပါတယ်၊ နို့ပေမယ့် ငါတို့နဲ့ ကပ်ပါလာတဲ့ သေနတ်ကိုင်လူ
ကြောင့်ဖြစ်နေတာလား မသိဘူးကွ’

‘ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ ရသေ့ကြီးရယ်’

သို့မှ သူတို့သည် ရွာလယ်လောက်ရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းဆို
ကြီးတစ်ခုတွင်း ဝင်လိုက်ကြတော့၏။

‘ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းဆိုတော့ သည်လူ လိုက်ဝင်လိမ့်
မယ် မဟုတ်ဘူး’

လုလင်ငယ်သွေးက ပြောလိုက်၏။ နို့ပေမယ့်လို့ သူ ထင်
ထားသလိုမဟုတ်။ သေနတ်ကိုင်လူလည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်း
တွင်း ဝင်လိုက်လာချေတော့၏။

ဒုက္ခပဲ၊ ဘုန်းတော်ကြီးမြင်လျှင်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို တစ်မျိုးထင်တော့မှာပဲ

လုလင်ငယ်သွေးက သို့ စိုးရိမ်တကြီး ပြောလိုက်ချေ၏။

‘သူက လူလေကွာ၊ ငါတို့ဟာ ငါတို့ ဘာဖြစ်ရမှာတဲ့’

ရသေ့က သို့ပြောရင်း ကျောင်းအိုလေးတစ်ဆောင်အတွင်း ဝင်လိုက်ချေတော့၏။

‘ဟာ... ရသေ့ကြီး ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာရပြန် တဲ့’

သို့ ပြောလာသည့်အသံနှင့်အတူ အသက် ၆၀ ကျော် လောက်ရှိသည့် ဦးပဉ္စင်းကြီးတစ်ပါးကို မြင်လိုက်သည့် လုလင်ငယ် သွေးသည် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားပြီး သူတို့နှစ်ဦးကပ်ပါလာသူကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြန်၏။ ထိုလူက သူ့အား ပြုံးပြလာသေးတော့၏။ သို့ဆိုတော့ လည်း သူက ပြုံးပြလိုက်သည်နှင့်...

‘ဟိုတစ်ယောက်ကိုလည်း ခေါ်ချေလေကွာ’

ဘုန်းတော်ကြီးက လုလင်ငယ်သွေးအား ကြည့်၍ပြော လေသဖြင့်...

‘ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့...’ ဆိုလျက် ထိုလူအား လက်ညှန် ပြခေါ်လိုက်ချေတော့၏။

‘ဘုရားရေ... မင်း အဲဒီလူနဲ့ သိလည်းမသိဘဲနဲ့ ဘာလို့ ခေါ်လိုက်တာလဲ’

ထွန်းမြင့်သောင်းက လုလင်ငယ်သွေးအား မကျေမနပ် ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်ချေတော့၏။

‘ဟ... ဘုန်းတော်ကြီးက ခေါ်ခိုင်းတာလေကွာ၊ ပြီးတော့ သူက လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ နို့ကြောင့် ငါ လှမ်း ခေါ်လိုက်တာလေ’

သို့ လုလင်ငယ်သွေးက ပြောလေတော့၏။

‘ဘုန်းကြီး သိပါတယ်၊ သူ မင်းတို့နဲ့ မပတ်သက်ဘူးဆို တာ၊ သည်လို ဒကာလေးရဲ့ ကျပ်တို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းဆိုတာ ဘယ်သူမဆို ဝင်ခွင့်ပိတ်ပင်ခြင်း မရှိဘူးလေ၊ ရောက်လာသမျှ ဧည့်သည်တွေကို ရှိတာချကျွေးရတယ်၊ ပြီးတော့ အိပ်စရာလိုအပ် လျှင်လည်း ခွင့်ပြုတာချည်းပဲလေ၊ ပြီးတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက် အတွက်ရယ် သူ့တွက်ရယ် သုံးယောက်စာ ကျွေးစရာရှိပါတယ်ကွ’

‘ဟင်... နို့ဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးက ရသေ့ကြီးတွက် ဘာလို့ထည့်မတွက်တာလဲ’

လုလင်ငယ်သွေးက သို့ ပြောလိုက်၏။ သူသိသည်မှာ ဘုရားသားတော်တို့သည် လူပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ငြား ငါးပါးသီလ၊ ရှစ်ပါး သီလခံယူထားလျှင် နေ့လွဲညစာ မစားကြသည်ကို သိထားပေမည် ယခုအချိန်သည် နံနက်စောစောပိုင်းသာ ရှိသေး၏။ တိတိပပ ပြောရပါလျှင် ယခုမှ ၁၀ နာရီပင် မထိုးသေး။ ရသေ့ကြီး သူတို့နှစ် ယောက်တည်းက တူတူရှိနေသည်ပဲ၊ ဘာမှစားရသေးသည် မဟုတ်။ မည်သို့ကြောင့် သို့ သုံးယောက်အတွက်သာ ဆိုရပါလိမ့်။

‘ရသေ့ကြီးက ရေဆွမ်းပဲ ဘုဉ်းပေးတာလေ၊ မင်းတို့ မသိကြဘူးလား’

သို့ပြောလာသည့် ဘုန်းတော်ကြီး စကားကြောင့် လုလင် ငယ်သွေးသည် ရသေ့ဓမ္မပါလကို ထူးဆန်းစွာကြည့်လိုက်ချေတော့ ၏။

‘ဟုတ်တယ်... ရသေ့ ကိုးရက် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်တယ်၊ သည်တစ်လျှောက် ရေဆွမ်းပဲဘုဉ်းပေးတာ’

သူ လွန်မင်းစွာ ရသေ့ဓမ္မပါလကို လေးစားသွားတော့၏။ မလွယ်ပါကလား။ ကိုးရက်တိတိ မည်သည့်အစာမျှမစားလေဘဲ

အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေသည်ဆိုတော့ ထိုသည်က လွယ်သည်ကိစ္စမဟုတ်။

‘ကဲ... ကဲ... မင်းတို့တွေ ထမင်းသွားစားကြချေ၊
ဟိုစားဖိုဆောင်မယ် ထမင်းဟင်းရှိတယ်’

သို့ဆိုတော့ လုလင်ငယ်သွေးသည် သေနတ်ကိုင် အား
ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်ချေပြီး စားဖိုဆောင်သို့ ထွက်သွားလိုက်ချေတော့
၏။ သည်တွင် သေနတ်ကိုင်လူက သူ၏သေနတ်အား အခန်း
ထောင့်တွင် ထောင်ထားလိုက်ချေပြီး လုလင်ငယ်သွေးတို့ထံ ရောက်
လာလေတော့၏။

‘ငါတို့ မြန်မာလူမျိုးတွေက အဲဒါ ချစ်စရာကွ၊ ဘုန်းတော်
ကြီးကျောင်းတွေမယ် အချိန်မရွေး ထမင်းဝင်စားလို့ရတယ်၊ ညအိပ်
ညနေ တည်းလို့ရတယ်’

သို့ သေနတ်ကိုင်လူက လုလင်ငယ်သွေးအား ရောက်သည်
တွင် တိုးညှင်းစွာ ပြောလာလေတော့၏။

‘နို့ဖြင့်လည်း စောစောကတည်းက ခင်ဗျားတစ်ယောက်
တည်း ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း မလာတာတုံး၊ ခုမှ ကျွန်တော်တို့
နဲ့ ကပ်လိုက်လာတယ်၊ ဘယ်လိုကြောင့်လဲ’

လုလင်ငယ်သွေးက မေးလိုက်၏။ သည်တွင် သေနတ်
ကိုင်လူက လုလင်ငယ်သွေးအား ပြုံးပြလာချေပြီး...

‘ဘုန်းကြီးကျောင်းက သည်အားမှာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ရွာ
လယ်ထဲမှာလေ၊ ငါ ရွာပြင်ကနေ တစ်ယောက်တည်း သည်
သေနတ်ကြီးနဲ့ဝင်လို့မှ မဖြစ်တာ၊ သည်ရွာသားတွေ တစ်မျိုးထင်ပြီး
အဝင်မခံလျှင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

ဪ... နို့ကြောင့် ထိုသေနတ်ကိုင်လူ သူတို့ ရွာထဲဝင်
လာသည်နှင့် မျက်နှာချိုသွေးကာ ပြုံးပြီး နောက်မှကပ်လိုက်လာ
ခြင်းပါကလား။

‘ကဲ... ကဲ... စားကြကွယ့်၊ ရသေ့ ပြန်မယ်’

သို့ဆိုတော့ လုလင်ငယ်သွေးနှင့် ထွန်းမြင့်သောင်းသည်
ရသေ့ဓမ္မပါလအား နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်လိုက်တော့၏။

‘ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ဦးပဉ္စင်းကြီးက ရသေ့ကြီး
ထံ အပ်သွားတာလေ၊ ခုတော့ ရသေ့ကြီး ကျွန်တော်တို့ကို ပစ်ပယ်
လိုတာလား’

ထွန်းမြင့်သောင်းက သို့မေးလိုက်သည်။

‘မင်းတို့ကို ရသေ့ ပစ်ပယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ရသေ့ သုသာန်
ထဲမယ်နေပြီး နောက်ထပ်နှစ်ရက် ခုတင်ဝင်စရာရှိသေးတယ်လေ၊
မင်းတို့ကို ငါ သည်က ဘုန်းတော်ကြီးဆီ နှစ်ရက်လောက် လာအပ်
ထားတာ၊ ငါ အဓိဋ္ဌာန်ရက်နေလျှင် မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို လာခေါ်
ပြီး ယှဉ်းကဒိုးတောသွားမှာပေါ့’

သို့ဆိုတော့ ထွန်းမြင့်သောင်းတစ်ယောက် လွန်မင်းရွာ
ဝမ်းသာသွားတော့၏။ သို့မဟုတ်ပါက ညက သူ ဖြောင့်ဖြောင့်
မအိပ်ခဲ့ရ။ ယခုတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် အိပ်ရစားရတော့မည်
ဆိုတော့ သူတွက် လွန်မင်းရွာ အဆင်ပြေသွားရချေတော့၏။

‘ဟုတ်ပါတယ် ရသေ့ကြီး၊ ကျေးဇူးတင်တယ်’

‘အေး... အေး... မင်းတို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာပဲနေကြ၊
အိပ်ကြ၊ နောက်နှစ်ရက်လောက်နေလျှင် ရသေ့ လာခေါ်မယ်၊
ဘယ်မှမသွားကြနဲ့ဦးနော်’

သို့မှာလျက် ရသေ့ဓမ္မပါလသည် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း
ဝင်းမှ ထွက်သွားချေတော့၏။

သို့မှ ဘုန်းတော်ကြီးက သူတို့အားရောက်လာကာ...

‘စားကြကွယ့်... အားမနာနဲ့၊ ဘုန်းကြီးတို့တွေအားလုံး
ဆွစ်ဆာဦးပေးကြပြီးလေ၊ အကုန်စားပစ်လိုက်ကြချေ’

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘုန်းဘုန်း

သို့မှ လုလင်ငယ်ဆွေးတို့သည် ထမင်းစားပြီးကြသည်တွင် အရံသင့်ရှိနေသော ဘုန်းလျက်ခဲတစ်လုံးစီပါ စားလိုက်ကြတော့၏။

‘ကဲ... ငါလည်း သွားမယ်’

‘ဟင်... ခင်ဗျား ဘယ်သွားမလို့လဲ’

ထွန်းမြင့်သောင်းက မေး၏။

လုလင်ငယ်ဆွေးကလည်း သို့ပြောလာသည့် သေနတ်ကိုင်လူကို နေ့နေကြည့်လိုက်ချေပြီး...

‘ဘယ်လိုလဲ၊ ခင်ဗျားကလည်း တစ်ယောက်တည်း ဘယ် သွားဦးမလို့လဲ’ မေးလိုက်ချေ၏။

‘ငါ သွားစရာရှိတယ်၊ အဲ... နို့ပေမင့် ငါ သိချင်တာ တစ်ခုရှိသေးတယ်၊ မင်းတို့ကိုလည်း မေးရဦးမယ်’

‘မေးလေကွာ’

လုလင်ငယ်ဆွေးက ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်လို ဆက်ဆံပြောလိုက်လေခြင်းကို ထွန်းမြင့်သောင်းက သဘောမတွေ့လေသည်ကြောင့် လုလင်ငယ်ဆွေးကိုသာ ကြည့်လိုက်ပြီး...

‘မင်း သူနဲ့ ခုမှမြင်ဖူးတာ၊ သိတာ၊ သိပ်လည်းလိုက်လျော့မနေနဲ့ဦး၊ လူကောင်း လူဆိုး မင်း ခွဲခြားတတ်လို့လား’ လို့ တိုးညင်းစွာပြောလိုက်ပေမင့် ထိုသူက ကြားသွားသည်ကြောင့်...

‘ငါ လူကောင်းပါလို့လည်း ငါက မပြောဘူး၊ လူဆိုးလို့လည်း မပြောနိုင်ဘူး၊ နို့ပေမင့် ငါ့အလုပ် ငါ့လုပ်ရမယ်ဆိုပေမင့် ခု ငါ ကပ်ပြီးထမင်းစားလိုက်ရပြီဆိုတော့ကက ခရီးတွက် အတော်ဟန်ကျပြီ၊ နို့ပေမင့် ငါ ထမင်းတစ်လှက်စားရတာလည်း မင်းတို့ ကျေးဇူး မကင်းဘူးလို့ ပြောလို့ရတယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မင်းတို့

နဲ့ ငါ ကပ်လိုက်ခဲ့တာကြောင့်ပဲပေါ့၊ နို့ကြောင့် သည်ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ မင်းတို့ကို ငါ သွားမယ့်ဆီ ခေါ်သွားမယ်ပေါ့’

‘ဟား... ဟား... ဟား... မင်း စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့၊ ငါတို့ မင်း ဘယ်ခေါ်ခေါ် လိုက်လို့လည်းမရဘူး၊ ငါတို့က လိုက်မှာ လည်း မဟုတ်ဘူး၊ နောက်နှစ်ရက်ကျော်လျှင်ဖြင့် ရသေ့လာခေါ် မှာ၊ သည်တော့မှ ငါတို့လည်း ရသေ့နဲ့ သွားကြမှာကွ၊ မင်းဘာသာ သွားပါကွာ’

လုလင်ငယ်ဆွေးက သို့ ပြောလိုက်သည်တွင်...

‘အင်း... တကယ်လို့ ငါက ခု ပျဉ်းကဒိုးတောသွားမယ် ဆိုလျှင်ဖြင့်ကောကွာ’

‘ဘာ...’

‘ဘယ်လို...’

သို့ဆိုတော့ ထွန်းမြင့်သောင်းရော လုလင်ငယ်ဆွေးပါ ထိုလူကို အံ့သြတကြီး ကြည့်နေမိကြချေတော့၏။

‘ဘာပြောလိုက်တာလဲ’

‘ဪ... ရသေ့ ပြောတာ ငါသိတယ်၊ မင်းတို့ကို ပျဉ်းကဒိုးတော ခေါ်သွားမယ်ဆိုတာပေါ့၊ ငါ ခုသွားမလို့၊ မင်းတို့ ရသေ့လာအခေါ်စောင့်လျှင်ဖြင့် ကြာမနေဘူးလား၊ ငါက ခုသွားမှာ၊ နို့ကလည်း မင်းတို့ကျေးဇူးရှိတယ်လို့ သဘောထားပြီး ခေါ်သွားလိုတာကွ၊ စဉ်းစားပေါ့’

သို့ဆိုတော့ ထွန်းမြင့်သောင်းက လုလင်ငယ်ဆွေးအား ခေါင်းခါပြလေ၏။ သူ့သဘောက ရသေ့ကြီးနှင့်သာ သွားမည်ဆိုသည့်သဘော ဖြစ်၏။ သို့ပေမင့် လုလင်ငယ်ဆွေးက မိခင်ဖြစ်သူနှင့် အတိုးဖြစ်သူကို စောစောတွေ့လိုသည်ကြောင့် ထိုလူပြောသည်ကို အလွယ်တကူ စဉ်းစားနေလိုက်တော့၏။

ထိုသူကို သူတို့ မနေ့ကမှ ကြုံခဲ့ကြတာချည်း။ ဘယ်လို
စုံလုံးယုံ၍ ဖြစ်မည်နည်း။ သူတို့ ကျေနပ်အောင် ပြောသွားတာ
ဖြစ်မည်။ သို့ပေမင် ယခု လူကြုံရှိတုန်း ပျဉ်းကဒီးကို လိုက်သွား
လျှင် အဆင်ပြေနိုင်၏ဟု တွက်လိုက်ပြန်ကာ...

“ကောင်းပြီလေ၊ သွားကြတာပေါ့”

သို့ လုလင်ငယ်သွေးက ပြောလေတော့ ထွန်းမြင့်သောင်း
သည် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ဖြစ်သွားချေတော့၏။

သို့ဆိုတော့ ရသေ့ဓမ္မပါလသည် နောက်နှစ်ရက်ခန့် အချိန်
ကုန်ပြီးနောက် ထိုဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ရောက်သွားသည်တွင်...

“ဘာ... ဘာလို့ အဲဒီလိုလုပ်သွားကြတာလဲ၊ သေနတ်
ကိုင်လူနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် လိုက်သွားတာပေါ့၊ ဟုတ်လား”
ဘုန်းတော်ကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြုလာချေတော့၏။

“နို့ဖြင့် ရသေ့ကြီး လုလင်ငယ်သွေးတို့နဲ့ အဲဒီနေ့ကတည်း
က ကွဲသွားတာပေါ့၊ ခုမှ ထွန်းမြင့်သောင်းကို တွေ့လိုက်တာပေါ့”

ကျွန်တော်က ရသေ့ဓမ္မပါလ၏ စကားဆုံးသည်နှင့် သို့
စိတ်ဝင်တစား မေးလိုက်တော့၏။

“ဟုတ်တယ်၊ နို့ပေမင် လုလင်ငယ်သွေးနဲ့ သေနတ်ကိုင်
လူဆိုတဲ့သူကိုတော့ မတွေ့ဘူး၊ ထွန်းမြင့်သောင်းကိုပဲ တွေ့တာ၊
ဘယ်လိုကြောင့် သူ့လက်ထဲ သေနတ်ရောက်နေသလဲ မသိဘူး”

“နို့ကြောင့် ရသေ့ကြီးရယ်၊ သူတို့ လိုက်သွားတဲ့ သေနတ်
ကိုင်လူနဲ့ သူတို့ ဆက်စပ်ရှိနေတာဆိုတော့ အဲဒီလူရဲ့ သေနတ်ကို
ထွန်းမြင့်သောင်း ရထားတာဖြစ်မပေါ့”

“သိပါဘူးကွာ၊ ကိုပိုက်တို့ကိုပဲ အားကိုးရမှာပဲ”

“ပြောပါ ရသေ့ကြီး”

“ခု ထွန်းမြင့်သောင်းကို တွေ့အောင်ရှာပေးကြစမ်းပါ”

“စိတ်ချပါ ရသေ့ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ ထွန်းမြင့်သောင်းကို
တွေ့လျှင် သူ့မိတ်ဆွေ လုလင်ငယ်သွေးကိုလည်း တွေ့မယ်ထင်
တယ်၊ ပြီးတော့ သေနတ်ကိုင်လူရော မသူတို့သားအဖတို့ကိုပါ
တွေ့နိုင်မယ် ထင်ပါရဲ့”

သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထွန်းမြင့်
သောင်းဆိုသည့် သေနတ်ကိုင်လူငယ်လေးကို အရင်ဦးစွာ ရှာဖွေရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြချေတော့၏။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သည်အတွက် အနီးရှိ
ဝါးတို့ကိုခုတ်၍ တစ်ဖက်ရပ်တ်လေးကို ထိုးလိုက်ပြီး ထင်းမီးပုံကြီး
နံဘေးတွင် နေရာယူလိုက်ကြ၏။

ရသေ့ကြီး အိပ်ရာမဝင်မီ မေတ္တာသုတ်ကိုရွတ်ဖတ် ကြေး
စည်လွင်လွင်လေးကို တီးခတ်လိုက်လေသည်ကြောင့်လေလား
မသိ။ မည်သည့်သားရဲကောင်၏ အသံမျှ မကြားရသလို တော
ခြောက်ခြင်းလည်း မရှိပါချေ။

တလောကလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လို့နေသည်ဟု ဆိုရ
ခြိမ့်မည်။ ညဉ့်၄နက်ကောင်၏ အသံပင် မကြားရချေ။ တောတောင်
တွင်း ရောက်နေသည်မှာ ဟုတ်ပါရဲ့လားလို့ပင် ထင်မှတ်ရတော့၏။

‘အင်း... ကိုပိုက်တို့ ညနေခင်းက တောင်ထန်းရွက်သွား
ရှာရင်း သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို သတ်ဖြတ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား’

အလိုလေးဗျာ... သို့မေးလာသည့် ရသေ့ဓမ္မပါလကို
ကျွန်တော် အံ့သြတကြီးဖြင့် ကြည့်နေမိတော့၏။ ဘယ်လိုသိသွား
ပါလိမ့်။ တကယ်တော့ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ညနေ
ခင်းလောက်က တောင်ထန်းရွက်သွားရောက်ရှာရင်း၊ ကျားသစ်တစ်
ကောင်ကို သတ်ဖြတ်ခဲ့မိ၏။

မဖြစ်မနေမို့ သတ်ဖြတ်ခဲ့ရခြင်းပင်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်
ယောက် တောတိုးသွားရင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းချုံ့ပုတ်နောက်ကွယ်မှ
ချေပေါက်လေးအော်သံ ကြားကြရ၏။ လင်းမြင့်လှိုင်က သေနတ်
ဖြင့် လှမ်းထိုးချိန်လိုက်လေသည်ကြောင့်...

‘ကိုလင်း မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ ရသေ့ကြီး

ရှိနေတာက ကျွန်တော်တို့ သားကောင်ပစ်ခတ်ခြင်းကို ရှောင်ကြဖို့
လိုတယ်လေဗျ။ စားစရာမရှိလျှင်ဖြင့်လည်း ပူစရာမလိုပါဘူး၊ ရသေ့
ကြီးမယ်ရှိတဲ့ သစ်သီးသစ်ဥတွေပဲ စားလို့ရပါတယ်လေဗျာ’

သို့ ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကို သတိပေးပေမင့်...
‘ဒိန်း...’

ဟာ... လင်းမြင့်လှိုင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာပါလိမ့်။

ချေကောင်သေရှိရာ ချုံပုတ်ပင်ကို ရုတ်ခြည်းပစ်လိုက်လေ
ခြင်း ဖြစ်တော့၏။

‘ကိုလင်း ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲဗျာ၊ ရသေ့ရှိနေတယ်လေ’

သို့ ကျွန်တော်က စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို
ကြည့်ပြောလိုက်ချေ၏။

‘ဘာစိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာတုံး ကိုပိုက်ရယ်၊ ကျွန်တော်
မပစ်မဖြစ်လို့ ပစ်လိုက်ရတာ’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ကို နားမလည်နိုင်
စွာဖြင့် ကြည့်နေလိုက်တော့၏။ လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့ဝသီအတိုင်း
သွားတက်လေးပေါ်ရုံ ပြုံးလိုက်ချေပြီး...

‘ကိုပိုက်က ဘယ်လိုဖြစ်နေတာတုံး၊ ကျွန်တော် ချေ
ကောင်လေးကို ပစ်လိုက်တယ်လို့ ထင်တာလား’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ တကယ်တော့ မပစ်သင့်ဘူး၊ ကိုလင်း
က ကျွန်တော့်ထက် ပိုသိပါတယ်၊ ခု ဘာလို့များ...’

‘ဟား...ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...
ဟား...’

ကျွန်တော့်စကားဆုံးသည်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ ဟက်
ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်ချေပြီး...

‘လာ... လိုက်ခဲ့ချေ’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်နောက် လိုက်သွား
တော့၏။ ချေကောင်ငယ်လေး အော်နေသည့်အားသို့ ရောက်သွား
လေသည်တွင်မတော့...

‘ဟာ...’

ကျွန်တော် အံ့သြမိသွားတော့၏။ ချေကောင်ငယ်ရှိသည့်
ချုံပုတ်ပင်နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာတွင်မတော့ ကျားသစ်တစ်ကောင်
သေနတ်မှန် သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့လိုက်လေ၏။

‘ဘုရားရေ... ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ကျွန်တော်
သိတာတော့ ချုံပုတ်ပင်နောက်မယ် ချေကောင်လေး အော်နေရာက
ခု ချေလေးက သေနတ်သံကြောင့် ပြေးသွားပြီးပေါ့၊ ချေလေးကို
ပစ်မှတ်လွှဲချော်ပြီး သည်ကောင်ကို လာမှန်တာလေလား’

သို့ ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့ဝသီအတိုင်း သွားတက်လေးပေါ်ရုံ
ပြုံး၍ရယ်လိုက်ပြန်ကာ...

‘ကျွန်တော် ကျားသစ်ကောင်ကိုပဲ ပစ်လိုက်တာပါ’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်၏။

‘ဪ... ဟုတ်ပြီ၊ ချေကောင်လေး အော်သံကြောင့်
ကျားသစ်ကောင်က ချောင်းနေတာသိလို့ ကိုလင်းက ချေကောင်
လေးကို ကယ်တဲ့အနေနဲ့ ကျားသစ်ကောင်ကို ပစ်လိုက်တာပေါ့’

သို့ဆိုပြန်တော့လည်း လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းကိုခါယမ်း
လိုက်ချေပြီး ပြုံးပြလာကာ...

‘ချေကောင်လေးကို ချောင်းနေတာဆိုလျှင် ကျွန်တော်
ဘယ် သည်ကျားသစ်ကောင်ကို ပစ်ပါ့မလဲဗျာ၊ ရသေ့ ကျွန်တော်
တို့နှစ်ယောက်အချိန်မယ် ကျွန်တော် ဘယ်သားကောင်မှ ပစ်ခတ်လိမ့်
မယ် မဟုတ်ဘူး၊ ကျားသစ်ကောင်က သူ့အစာကို သူ ချောင်းနေ

တာပဲလို့ သတ်မှတ်လိုရတယ်၊ ခုက အဲလိုမဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျားသစ်
ကောင်က သူ့ကိုချောင်းနေတာကြောင့် လူ့အသက်ဆိုတော့ ကျား
သစ်ကောင်ကို ပစ်သတ်လိုက်ရတာလေ’

‘ဗျာ... ဘယ်လို... ကျွန်တော် လုံးဝနားမလည်ဘူး
ကိုလင်း၊ ရှင်းအောင်ပြောပါလားဗျာ’

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... သည်လိုဗျ ကိုပိုက်ရုံ၊
ချုံပုတ်နောက်ကွယ်က အော်သံကြားတဲ့ ချေပေါက်အသံလေးက
တကယ်တော့ လူသံပေပဲဗျ၊ သူက ချေကောင်လေးအသံတုလုပ်ပြီး
ဖက်စုပ်၊ ချေမကြီးရောက်လာလျှင်ဖြင့် ပစ်မယ်ပေါ့၊ အဲဒီအသံ
ကြောင့် ကျားသစ်ကောင်ကလည်း တကယ့်ချေပေါက်လေးထင်ပြီး
လာတာလေ၊ သည်တော့ အဲဒီလူအသက်ကို အချိန်မီကယ်လိုတာ
ကြောင့် ကျားသစ်ကောင်ကို လက်ဦးမှရယူပစ်လိုက်တာ၊ တကယ်
သာ ချေငယ်ကောင်ဆို ကျွန်တော် ရှောင်လိုက်ပါတယ်’

‘ဟင်... နို့ပေမင့် အဲဒီလူကိုက အတော်ညံ့ဖျင်းတာ
ကလား၊ ကျားသစ်ကောင် သူ့ကို ချောင်းနေတာ မသိဘူးပေါ့’
သို့ ပြောလာသည့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကျွန်တော် စေ့စေ့
ကြည့်လိုက်ချေပြီး...

‘ကျွန်တော်မှ မသိမမြင်လိုက်တာ၊ ကိုလင်း အဲဒီလူကို
မြင်လိုက်တာလား၊ ဘယ်သူလဲ ကိုလင်း သိတာပေါ့’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘ကျွန်တော် မမြင်ဘူး၊ နို့ပေမင့် ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ
ဆိုတာ တွက်လိုရတယ်’

‘နို့ဖြင့် ဆိုပါဦး’

‘သည်မယ် လာကြည့်ချေ’

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော်အား ချေကောင်

ငယ်လေး အသံကြားရသည့် ချုံပုတ်နားသွားလိုက်သဖြင့် သူ့နောက်
လိုက်သွားလိုက်၏။

‘သည်မှာကြည့်’

သို့ဆိုလျက် မြေပြင်မှ အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ကောက်ယူ
ပြလာချေလေ၏။ မြေပြင်တွင် ကျန်တော်တွေ့လိုက်သည်မှာ
လူတစ်ယောက်၏ခြေရာကိုလည်း မြင်လိုက်၏။ သို့မှ လင်းမြင့်လှိုင်
မြေပြင်မှ ကောက်ယူလေ့လာသည့် အရာကို ယူ၍ကြည့်လိုက်၏။

‘ဘုရားရေ... ရိုင်ဖယ်ကျည်တစ်တောင့်ပါကလား’

‘ဒါ... ဒါ...’

‘ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကျည်ဆိုတော့ သည်တော သည်တောင်
မယ် ကျန်တော်တို့အပြင် သေနတ်ကိုင်မဆုံးလေးလည်း ရှိတယ်လေ
ဗျာ၊ သည်တော သူပဲဖြစ်တော့မပေါ့’

‘ဗျာ...’

ကျန်တော်တို့ ရသေ့ကို ဘယ်လိုပြောပြမလဲ။ အမှန်
အတိုင်း ပြောရမလား။

‘ဖြစ်နိုင်လျှင် ရသေ့ မေးလာတဲ့အခါ ခြောက်လှန့်ပစ်
တယ်ပဲ ပြောလိုက်ကြတာပေါ့။ ဘာမှမမေးလျှင် ဘာမှမပြောတာ
ကောင်းပါတယ်’

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျန်တော်သည် သို့နှယ်
လျှို့ဝှက်ထားခဲ့ပေမည် စခန်းသို့ပြန်ရောက်ပြီး ရသေ့က မေးလာခြင်း
မရှိသဖြင့် သည်ကိစ္စ ပြီးပြီဟု ထင်လိုက်ပေငြား ယခုမှ မေးလာ
သဖြင့် ရသေ့အား တောင်းပန်၍ အဖြစ်မှန်ကို ဝန်ခံပြောလိုက်ရ
ပေတော့၏။

‘ကိုပိုက်တို့ အဲဒီကျားသစ်ကောင်ကို ခြောက်လှန့်ပစ်လို့
မရဘူးလား’

ရသေ့က မေးလာပြန်၏။ သို့လည်းအဟုတ်သားကလား။

သို့ပေမည်...

‘ကျားသစ်ကောင်က လူကိုလှမ်းခန့်အုပ်လိုက်ချိန်ဆိုတော့
ခြောက်လှန့်ပစ်လျှင်ဖြင့်လည်း ကျားသစ်ကောင်က လူရဲ့ကုပ်ပိုးကို
သွားချွန်ချွန်ကြီးတွေနဲ့ ကုပ်ခဲပြီးဖြစ်လောက်တယ်လေ၊ နို့ကြောင့်
တည့်ပစ်လိုက်ရတာပါ’

‘အင်း... ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွာ၊ သတ္တဝါတစ်ခု ကံ
တစ်ခုပေပဲ’

သို့ဆိုလျက် ရသေ့ဓမ္မပါလသည် မေတ္တာသုတ်ကိုရွတ်ဖတ်
၍ သူ့လက်တွင်းရှိ ကြေးစည်လေးကို နောင်ဝေဝေလို့ မြည်
အောင် ရိုက်ခတ်လိုက်ချေတော့သည်။

‘သည်ကြေးစည်သံလွှင့်လွှင့်လေးက သည်တောတောင်
ထဲမယ်ရှိတဲ့ သတ္တဝါလေးတွေရဲ့ စိတ်ကို ရွှင်လန်းသွားအောင်
အေးချမ်းသွားအောင် လုပ်ဆောင်ပေးတယ်လေ၊ အင်း... ကိုပိုက်
တို့ ပစ်လိုက်တဲ့ ကျည်တစ်တောင့်ရဲ့ ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံတော့
ဖြင့် သည်တောတောင်မှာရှိတဲ့ သတ္တဝါအားလုံးရဲ့ ရင်ထဲ စူးစူးနှစ်
နှစ် ဝင်သွားတော့မပေါ့၊ ပတ်ဝန်းကျင်အနီးမှာရှိတဲ့ သားကောင်ကြီး
ငယ်တွေဟာဆိုလျှင်ဖြင့် ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်ကြပြီပေါ့၊ တဆတ်
ဆတ်တုန်လှုပ်နေကြပြီပေါ့၊ စားကျက်ကိုပစ်ပြီး အိပ်တန်းကိုပစ်ပြီး
ထွက်ပြေးသွားကြကုန်ပြီပေါ့’

သို့ပြောလာပြန်သည့် ရသေ့ဓမ္မပါလကိုကြည့်ပြီး ကျန်တော်
လွန်မင်းစွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတော့၏။

ရသေ့ ပြောသလို သားကောင်များပင် မဟုတ်။ တရား
ဓမ္မကို အာရုံထားသည့် ရသေ့သည်ပင် စိတ်လှုပ်ရှားသွားရချေပြီ
ကော။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားလို့နေပြီကော။

‘တောင်းပန်ပါတယ် ရသေ့ကြီး၊ လူတစ်ယောက်အသက်နဲ့ သက်ဆိုင်နေလို့ပါ’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က တောင်းပန်ဦးခိုက်လိုက်လေ၏။

‘အင်းလေ... ရသေ့ နားလည်ပေးလို့ ရပါတယ်’

‘သတ္တဝါများ ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ’

ရသေ့ဓမ္မပါလက သို့ပြောလိုက်ကာ ကြေးစည်လေးကို နောင်ဝေဝေလို့ မြည်အောင် ထပ်မံရိုက်ခတ်လိုက်ပြန်ချေတော့၏။ သို့မှ ရသေ့သည် တံပေါ်တွင် လဲလျောင်းအနားယူလိုက်သလို လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည်လည်း ထင်းမီးပုံဘေးတွင် စကားစမြည်ပြောရင်း အိပ်ငိုက်လာသည်နှင့် တံပေါ်တက်လိုက်ကာ အိပ်လိုက်ကြတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် ရသေ့၏ စခန်းနေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။ သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်ဆိုရာတွင် ရသေ့ဓမ္မပါလလည်း ပါချေ၏။ သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် ညနေက ကျားသစ်ကောင်ကို ပစ်သတ်ခဲ့သည့် အပင်အောက်မှ ဖြတ်ကြရသည်ကြောင့်...

‘ဟင်... မနေ့က ပစ်ခတ်ထားတဲ့ ကျားသစ်ကောင် မရှိပါကလား’ ကျွန်တော်က သို့ပြောလိုက်၏။

‘ဟုတ်ပြီ... နို့ဖြင့် သည်နားတစ်ဝိုက် သွေးကွက်တွေ ရှိလိမ့်မယ်’

သို့ပြောလာသည့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကျွန်တော်ရော ရသေ့ဓမ္မပါလပါ အံ့အားသင့်သွားကြကာ လင်းမြင့်လှိုင်ကို စူးစူးစမ်းစမ်းကြည့်မိကြတော့၏။

‘ဘာလို့လဲ’

အတန်ကြာတွင် ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘သူ့ဆာလောင်မှုကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ပစ်ထားတဲ့ ကျားသစ်ကောင်ကို ပြန်လာယူသွားတာလေ၊ နို့ဆိုတော့ သည်နားတစ်ဝိုက်သူ ရှိရမပေါ့’

သို့ပြောလာသည့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ရသေ့ဓမ္မပါလက ပြုံး၍ကြည့်လိုက်လေပြီး...

‘ကျားသစ်ကောင်ယူသွားတာ သူ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာနော်၊ အခြားတစ်ယောက် ဘာလို့မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ’

သို့ ပြောလာသဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်က ကျားသစ်ကောင်ရှိခဲ့သည့်နေရာကိုသွား၍ မြေပြင်အနှံ့ စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်နေချေပြီး...

‘ဟုတ်တယ်၊ ရသေ့ကြီးပြောတာ ဟုတ်တယ် သေချာတာပေါ့၊ သည်ကျားသစ်ကောင်ကို ဆွဲယူသွားတာ ထွန်းမြင့်သောင်း မဟုတ်လောက်ဘူး၊ ဟခြားတစ်ယောက် အဲ... တစ်ယောက်တောင်မဟုတ်ဘူး နှစ်ယောက်ဗျ’

‘ဘာလို့ ပြောနိုင်တာလဲ’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘သည်မယ် ခြေရာနှစ်စုံ၊ အင်း... တစ်စုံက ခပ်ကြီးကြီး၊ တစ်စုံက သေးသေးဆိုတော့ ဟာ... ဟုတ်ပြီ၊ အဘိုးအိုတို့သားအဖ ဝဲဖြစ်မယ်’

‘ဟင်...’ ‘ဟာ...’

‘သေချာတယ်လေ၊ သည်တောသည်တောင်မယ် ကျွန်တော်တို့ရယ် သေနတ်ကိုင်လူငယ်လေးရယ်၊ ပြီးတော့ အဘိုးအိုတို့သားအဖရယ်ပဲ ရှိတာဆိုတော့ ဒါဟာ သူတို့သားအဖခြေရာ ဖြစ်မပေါ့၊ ခပ်သေးသေးက မိန်းမခြေရာလေ’

‘ဟုတ်ပါပြီ... ဒါတွေထားတော့၊ ရသေ့တို့ ထွန်းမြင့်သောင်းကို တွေ့ဖို့လိုတယ်’

သို့ဆိုတော့ လင်းမြင့်လှိုင်က ရသေ့ကို ကြည့်လိုက်ချေ ပြီး... သည်ခြေရာရှင် အဘိုးအိုတို့သားအဖကို အရင်ရှာလျှင် ဖြင့် တွေ့မယ်ဆိုလျှင် ထွန်းမြင့်သောင်းကို တွေ့နိုင်လောက်ပြီပေါ့

‘နို့ဆိုတော့...’

ရသေ့က မေးလိုက်ပြန်၏။

‘ကျွန်တော်တို့ အဘိုးအိုတို့သားအဖကို အရင်ရှာကြတာ ပေါ့၊ သူတို့ကို တွေ့လျှင် ထွန်းမြင့်သောင်းကို တွေ့နိုင်တယ်လေ’

‘သဘောပဲလေ’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် (အဘိုးအိုတို့သားအဖဟု ထင်ရ၏။) ခြေရာကိုကောက်၍ ရှေ့ဆက်တောတိုးသွားကြပြန်တော့ ၏။

‘သိပ်ဝေးဝေးတော့ သွားနိုင်မယ်မထင်ဘူး၊ ဘာလို့လဲဆို တော့ မသူက မိန်းမလေ၊ ပြီးတော့ သူ့အဖေက လက်ချည်းသက် သက်သွားရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျားသစ်ကောင်ကို ထမ်းပိုးသွားရမယ် ဆိုတော့ သည်အနားဝန်းကျင်မယ် သူတို့ကို တွေ့နိုင်ပါလိမ့်မယ်’

သို့မှ ရသေ့သည် ဘာစိတ်ကူးပေါက်လာသည် မသိ။

‘ရသေ့ သည်လိုလုပ်ချင်တယ်’ ဆိုလျက် သွားနေသည့် ခြေလှမ်းကို ရပ်လိုက်လေသည်ကြောင့်...

‘ပြောကြည့်လေ ရသေ့ကြီး’

‘ရသေ့ ကိုပိုက်တို့နဲ့ တောက်လျှောက်လိုက်နေလို့တော့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ သည်တော့ ဟိုးမယ် တွေ့လား တောင်ကတုံး’

ရသေ့မမ္မပါလက ပြောလည်း ပြော၊ အဝေးတစ်နေရာသို့ လည်း လက်ပြည့်နီလေသဖြင့် ရသေ့နားသွားကာ ကြည့်လိုက်၏။

တောင်ကတုံးဖြစ်ချေ၏။

‘တွေ့တယ်လေ’

‘အဲဒီနားလေးမယ် အောက်ခြေမယ်ပေါ့၊ လိုဏ်ဂူတစ်ခု ရှိတယ်၊ ကျောက်တောင်ကျောက်ဆောင်တွေနဲ့ပေါ့၊ ရသေ့ အဲဒီ နေရာမယ် တရားကျင့်ရင်း ကိုပိုက်တို့ကို စောင့်မယ်လေ၊ လုလင် ငယ်သွေးနဲ့ ထွန်းမြင့်သောင်းတို့ကို တွေ့လျှင်ဖြင့် အဲဒီခေါ်ခဲ့ချေပေါ့ ဟုတ်လား’ သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်တို့ကို ပြောလာချေ၏။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင် သဘောပေါက်သွားကြ၏။ ကျွန်တော်တို့နှင့် ရသေ့က ဘယ်လိုလုပ် တစ်လျှောက်လုံးလိုက်နေ၍ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်နည်း။ အကောင်းဆုံးက ရသေ့ပြောသလို လုပ်ခြင်း က အလွန်အဆင်ပြေနိုင်လောက်၏။

‘ဟုတ်ပြီ သဘောပေါက်ပြီ ရသေ့ကြီး၊ လုလင်ငယ်သွေး နဲ့ ထွန်းမြင့်သောင်းကို မလွဲမသွေရှာပြီး ရသေ့ဆီ ခေါ်လာပါ့မယ်’

သို့ဆိုတော့ ရသေ့ ကျွန်တော်တို့အား ပြုံးကြည့်လေပြီး ဂုဏ်တော်ကိုးပါး သံကွန်ချား ဂို ရွတ်ဖတ်လိုက်လေကာ ကျွန်တော် တို့ သွားလာခရီး အန္တရာယ်ကင်းစေရန်အလို့ငှာ မေတ္တာပို့လာလေ ပြီးနောက် သူ့လက်တွင်းရှိ ကြေးစည်လေးကို နောင်ဝေဝေဝေလို့ မြည်အောင် ရိုက်ခတ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့အပါးမှ တရွေရွေ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

ရသေ့ကြီး ကျွန်တော်တို့အမြင်မှ ပျောက်သွားသည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ထိုနေရာလေးမှ ခွာခဲ့ကြကာ အဘိုးအိုတို့သားအဖ ယူဆရသည့်ခြေရာကိုကောက်၍ တောတိုးခဲ့ ကြပြန်တော့၏။ သို့မှလည်း မြောင်တစ်မြောင် တောင်ကြောစွယ် လေးအတိုင်း ကြောမကြီးတစ်ခုပေါ် လာကြရင်း...

‘ကိုပိုက်... သေသေချာချာ အနံ့ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဘာနဲ့ လေလဲလို့’

ကျွန်တော်သည် ခြေလှမ်းကို ရပ်လိုက်ချေပြီး လေပြည်

လေးကို ရှုလှိုက်လိုက်မိ၏။ အာ... ဟုတ်ပါရဲ့။ ကျွန်တော် သတိမထားမိခြင်းပါကလား။ ကျွန်တော်တို့ ရလိုက်သည်မှာ သား ကောင်မီးကင်ရနဲ့ ဖြစ်ချေတော့၏။

‘အင်း... အသားကင်ရနဲ့ပေပဲဗျ’

ကျွန်တော်က သို့ပြောပြီး ထိုအနံ့သည် ဘယ်ကလာသည် ကို သိလို၍ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်သို့ ကြည့်လိုက်ချေ၏။

‘အနံ့က သည်ဘက်ကလာလေဗျ’

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောပြီး တောင်ကြောတစ်ဖက်သို့ လက်ညှန်ပြလေ၏။

‘ဘယ်လိုထင်လဲ’ လိုလည်း မေးလာပြန်၏။

‘အရှင်းကြီးပဲ ကိုလင်း၊ ဒါ ကျွန်တော်တို့ ပစ်ခတ်ရတဲ့ ကျားသစ်ကောင်ကို ထမ်းသွားတဲ့လူတွေက မီးကင်နေကြတာဖြစ် မပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား’

‘ကျွန်တော်လည်း အဲလိုပဲ တွက်ပါတယ်’

‘နို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အဲဒီသွားကြတာပေါ့’

သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်က တောင်ကြောအောက်သို့ဆင်း ကာ တစ်ဖက်တောင်ကြောသို့ တက်မည်စဉ်းစားလိုက်ပေမင့်...

‘ကိုယ့်ကို သည်ဘက်ကနေဆင်းပြီး တစ်ဖက်တောင်ကြော ပေါ် တက်မယ်ပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ချေပြီး...

‘တစ်ဖက်တောင်ကြောစွယ်ပေါ် တက်ဖို့ဆိုတာ မလွယ် ဘူးထင်တယ်၊ မတ်စောက်လွန်းတယ်၊ ပြီးတော့ တောင်ကြောနံရံ တွေမှာလည်း ချုံပုတ်ဆူးပင်တွေ ပြတ်သိပ်နေတာပဲ၊ နို့ကြောင့် သည်က ဆင်းလို့တော့ ရလိမ့်မယ်မထင်ဘူး၊ သည်မြောင်အတိုင်း

လိုက်ပြီး အဲဒီတောင်ကြောဘက်သွားမှ ရလိမ့်မယ်ထင်တယ်’

‘နို့ဖြင့်လည်း သွားကြတာပေါ့’

သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်တို့ သည်တောင်ကြောအတိုင်း သွားလိုက်လေပြီး ကြောမကြီးသို့ရောက်သည်တွင် အောက်ဘက်သို့ ဆင်း တောတိုးလိုက်ကြပြန်၏။

‘ကြောမှားဆင်းမိဦးမယ်’

အောက်ပေါင်းရှုပ်ခြင်း၊ ဝါးသုန်းတို့ ပြတ်သိပ်နေလေခြင်း ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ သတိပေးလာ၏။

သို့ကြောင့် သတိထား တောတိုးခဲ့ကြပြီးနောက် ထိုကြော စွယ်ဟု ထင်ရသည့် တောင်ကြောသို့ ဖြတ်ဆင်းလိုက်ကြ၏။

ကြောမကြီးမှအဆင်းတွင် မတ်စောက်သည်ထင်ရပေမင့် တစ်စတစ်စ ပြေပြစ်လာသည်ကို တွေ့ရပေ၏။

ထိုကြောစွယ်တွင်မတော့ သစ်ပင်ကြီးများ သိပ်မရှိလှချေ။ ပင်လုံးသေး အပင်ငယ်များနှင့် ချုံပုတ်ဆူးပင်တို့သာရှိသည်ဆိုပေမင့်

လမ်းမြောင်လေးရှိလေခြင်းကြောင့် သွားလာရ အဆင်ပြေချေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ကြောအတိုင်း တောတိုး ခဲ့ကြရာမှ တစ်စတစ်စ အောက်ပေါင်းရှုပ်လာသည်ကို သတိပြုမိ ကြလေ၏။ မြေပြန့်ကဲ့သို့လည်း ဖြစ်လာသည်ကို သိရပြန်၏။

သို့မှလည်း...

‘ဟာ... ဟိုမယ် ကိုလင်း၊ ဟိုမယ်’

ပျဉ်းမရွက်ကြီးတစ်ပင် အောက်ဘက်တွင် ထင်းမီးပုံတစ်ခု ကို တွေ့လိုက်ကြ၏။ ထင်းမီးပုံတွင် ကောင်လုံးမီးလောင် သတ္တဝါ

တစ်ကောင်ကို တွေ့ရ၏။ လူကိုတော့ဖြင့် မတွေ့ရချေ။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထိုနေရာသို့ ခပ်သွက် သွက်လှမ်းလိုက်ကြရာ...

ဟင်...

အနားရောက်သည်တွင် ထိုမီးလောင်သတ္တဝါကို မြင်လိုက် သည်ကြောင့် လွန်မင်းစွာ စိတ်ပျက်သွားရတော့၏။ သတ္တဝါကောင်သည် လုံးဝစားမရလေအောင် မီးကျွမ်းနေ ပြီဖြစ်တော့၏။

‘ဘယ်လိုလူတွေပါလိမ့်’

သို့ ကျွန်တော်က ထွက်မိ၏။

‘သူတို့တွေ ကျွန်တော်တို့ လာနေမှန်းသိလို့ ထွက်သွားကြ တာ ဖြစ်မယ်ဗျ’

သို့ဆိုသလို အသားမီးကင်ကို ထားခဲ့ကာ ထွက်သွားကြ ခြင်း ဖြစ်ခြံမည်။

‘ဘာလို့ ယူမသွားတာပါလိမ့်’

‘ကိုလိုက်ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ မီးကင်ထားပြီးဆိုတော့ ပူနေတာကိုး၊ သည်တော့ ဘယ်လိုလုပ်ယူသွားလို့ရမှာတဲ့၊ ဒါကြည့် ခြင်းအားဖြင့် သူတို့ ဒီကနေ ထွက်ပြေးသွားကြတာ ကြာပြီဖြစ်မယ်၊ ဘာလို့ဆိုတော့ အသားကင်မီးကျွမ်းနေပြီလေ’

သို့လည်း အဟုတ်သားကလား။

‘ဘယ်လိုဆက်လုပ်ကြမလဲ’

‘ဘာဆက်လုပ်ရမှာတဲ့၊ ဆက်လိုက်ရမှာပေါ့’

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ ပြောလည်းပြော၊ မီးပုံပတ်ဝန်းကျင် ကိုလည်း ဝေဝံ့ကြည့်ကာ ခြေရာရှာနေချေပုံရပေ၏။

သို့မှလည်း လင်းမြင့်လှိုင်သည် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို သူ လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့် ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်း သစ်တစ်ပင်သို့ လျှပ် တစ်ပြက် ပစ်လိုက်ချေတော့၏။

‘ဒီနိုး...’

အလိုလေးဗျာ... လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထိုသစ်ပင်နောက် တွင် လူပုန်းနေသည်ထင်၍ ခြောက်လှန့်ပစ်လိုက်ခြင်းများလေလား။

‘ဘာလဲ ကိုလင်း’

သို့သာ ကျွန်တော် မေးလိုက်၏။ ကျွန်တော့်စိတ်ထင် ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မည်ကိုး။

ကျွန်တော်က ပစ်ခတ်လိုက်သည့် ထိုသစ်ပင်နောက်ကွယ် မှ တစ်စုံတစ်ယောက် ထွက်လာခြင်းကို စောင့်ကြည့်နေရင်းမှ...

‘သစ်ပင်နောက်မယ် လူရှိလို့လား’

သို့လည်း မေးလိုက်လေ၏။

သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က သူဝသီအတိုင်း သွားတက် လေးပေါ်ရုံ ပြုံးပြလာချေပြီး ခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ခါယမ်းလိုက် ကာ...

‘မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် ဖွတ်ကောင်ကိုတွေ့လို့’

‘ဗျာ...’

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ထိုအပင်သို့ သွားလိုက်ပြန်သည် တွင် အပင်အောက်ခြေ၌ ခေါင်းတစ်ခေါင်းလုံး ကြေမွနေသည့် ဖွတ်ကျားကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရချေတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ထိုဖွတ်ကောင်ကိုပင် အရေဆုတ်၍ ထင်းမီးပုံနား ပြန်လာကာ မီးကင်လိုက်ချေတော့၏။

‘ကျွန်တော်တို့ ဆာလောင်မှုကို အရင်ဖြေရှင်းပြီးမှ သွား ကြတာပေါ့၊ သိပ်နောက်မကျသေးလောက်ပါဘူး၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အမျိုးသမီးက ဆာနေလို့ သိပ်ဝေးဝေးပြေးနိုင်မယ် မထင်ဘူး၊ တစ်နေရာမယ် နားနေမှာပေါ့’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်ဟန်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဖွတ်ကောင် မီးကင်သားကို ဝီစကီဖြင့် သောက်စားလိုက်ကြပြီးနောက် လင်းမြင့်

လှိုင် ဦးဆောင်မှုဖြင့် ထိုကြောအတိုင်း တောတိုးတက်ခဲ့ကြပြန်လေ၏။ သို့မှ မြောင်တစ်မြောင်အတွင်း ဝင်လိုက်ကြပြန်၏။

‘ကျွန်တော်တို့ သည်မြောင်အတိုင်း သွားကြရမှာပဲဗျ’

လင်းမြင့်လှိုင်က တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ မတ်စောက်စောက် တောင်ကမ်းကိုကြည့်ရင်း ပြောလာလေ၏။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် ခရီးအတန်ရောက်သည်တွင်...

‘ကိုပိုက်... တစ်ချက်နားစွင့်ချေစမ်းဗျာ’

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေသဖြင့် ကျွန်တော် ခြေလှမ်းကို ရပ်လိုက်ကာ နားစွင့်လိုက်၏။

ပြီး လှမ်းကဲ၍ကြည့်လိုက်၏။

‘ဟိုတောင်ကြောစွယ်က လှုပ်လှုပ်ရှားရှားအသံပဲဗျ။ ကြားရတာ သားရဲကောင်က သူ့ရဲ့အစာအတွက်ကို မာန်ဖီတိုက်ခိုက်လို့ ဟိန်းနေကြတယ် ထင်တာပဲ’

သို့ပြောသည့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်၏။

‘လာချေဗျာ၊ ကျွန်တော့်အထင်တော့ ဟိုသားအဖ အန္တရာယ်နဲ့ ပက်ပင်းတိုးနေတာများလား မသိဘူး’

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ ပြောလည်းပြော၊ ရှေ့မှာလည်း ခပ်သွက်သွက်ပြေးသွားသဖြင့် ကျွန်တော် အစီလိုက်သွားရချေတော့၏။ သို့မှပင် ကျွန်တော်တို့ ထိုတောင်ကြောစွယ်ကို ရောက်ခဲ့ကြ၏။

‘အသံက သည်ဘက်ကဗျ’

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ ပြောကာ မြောင်အတွင်း ဆင်းသွားပြန်ချေ၏။ သို့မှသည် မြောင်အောက်ဘက်သို့ ဆက်ပြေးသွားပြန်၏။

သိပ်...ဝေးပြေးလွှားသည်တော့ဖြင့် မပြုရပါချေ။

‘ဟာ...’ ‘ဟင်...’

မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် မှင်တက်မိသွားရချေ

တော့၏။ လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့် ရှေ့သို့လှမ်းထိုးချိန်လိုက်ချိန်တွင်မတော့...

‘ဟာ...’

ထင်မှတ်မထားသော မြင်ကွင်းတစ်ခု တွေ့လိုက်ရ၏။

ကျွန်တော် စတွေ့လိုက်သည်မှာ မိန်းမပျိုတို့နှင့် လူကြီးတစ်ယောက် အန္တရာယ်နှင့် ကြုံနေ၏။ သူတို့ ကြုံရသည့် အန္တရာယ်သည် ဝံကောင်၏အန္တရာယ် ဖြစ်ချေ၏။

ဝံကောင်နှင့် သူတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ဆုံနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ လူကြီးနောက်ကွယ်တွင် မိန်းမပျို ရှိချေ၏။ လူကြီးလက်ထဲတွင် ဝါးခတ်ဓားမတစ်ချောင်းသာ ရှိချေ၏။ ဝံကောင်သည် ကြီးမားလွန်းလှပါ၏။ ဝံကောင်သည်ကား ပါးစပ်ကြီးကိုဟ မာန်ဖီနေသည်ကြောင့် အစွယ်ဖွေးဖွေးကြီးများသည် ကြက်သီးမွေးညင်းထဖွယ်ပင် ကြောက်စရာကောင်းလွန်းလှသည် ထိုဝံကောင်ကြီး၏ လက်နှစ်ဖက်သည် ထိုလူကြီးအားပုတ်ခတ်လာချေတော့၏။ လူနှင့် ဝံကောင် အတန်ငယ်တော့ဖြင့် လှမ်းသေးသည်ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်က သူ၏သေနတ်ဖြင့် ဝံကောင်ကိုပစ်ရန် လုပ်လေသည်တွင် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ဝံကောင်၏နောက်မှ လူတစ်ယောက် ထွက်ပေါ်လာကာ ထိုဝံကောင်ကြီးအား အတင်းဝင်၍ တိုက်ခိုက်လေကြရာ လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူ၏အစီအစဉ်ကို ရုတ်ခြည်းဖျက်လိုက်ရသလို ဝံကောင်ကြီးသည်လည်း မိန်းမပျိုရှေ့ရှိ လူကြီးကို တိုက်ခိုက်နေသည့် အစီအစဉ်ကိုဖျက်လိုက်ကာ သူ့အား နောက်ဘက်မှတိုက်ခိုက်လာသူကို လှည့်၍ ရန်ပြုတိုက်ခိုက်ခြင်းကို ပြုလိုက်ရတော့၏။

ကျွန်တော်တို့ ထိုဖြစ်ရပ်ကို တအံ့တဩကြည့်နေရင်း ဝံကောင်ကြီးကို နောက်မှတိုက်ခိုက်သည်က လူငယ်လေးတစ်ယောက်

ဖြစ်သည်ကို သိလိုက်ရ၏။ သို့အပြင် ထိုလူငယ်လေးသည် ဝံကောင်ကြီး၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် အတော်လှမ်းလှမ်းသို့ လွင့်လဲကျသွားသည်ကို တွေ့ရ၏။ သည်တွင် ဝံကောင်ကြီးက လူငယ်လေးအား အတင်းအဓမ္မဝင်၍သတ်ဖြတ်ရန် ပြေးလွှားသွားလေသဖြင့်...

‘ဒိန်း...’

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့မှ သူ့လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့် ဝံကောင်ကြီး၏ နောက်ကျောကို ပစ်လိုက်ချေတော့၏။

သေနတ်ကျည်က ဝံကောင်ကြီး၏ နောက်ကျောကို ဖောက်ဝင်သွားတော့၏။ ဝံကောင်ကြီး မြေပေါ်သို့လဲကျသွားသည်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် လူငယ်လေးအနားသို့ ရောက်သွားလေတော့၏။

လူငယ်လေးတွင် ဒဏ်ရာအနာတရကြီးကြီး ရခဲ့ပုံပင်။ တစ်ကိုယ်လုံး ဝံကောင်ကြီး ကုတ်ချက်ကြောင့် သွေးတို့ယိုစီးကျနေချေ၏။ ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်က ဝံကောင်ကြီး သေဆုံးသွားမှန်းသိသည်နှင့် လူငယ်လေးကို ပွေ့ထူလိုက်ကြ၏။

‘ဟိုသားအဖကို မသွားစေနဲ့၊ တားထားပေးပါ’

အလိုလေးဗျာ... သို့မှ ကျွန်တော် သတိထားမိထားမိတော့၏။ မိန်းမပျိုတို့သားအဖ မရှိတော့ပါကလား။

ကျွန်တော်တို့ ရုတ်ရုတ်သံသဖြစ်နေချိန်ကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ ပြေးထွက်သွားလေခြင်း ဖြစ်ခြံမိမည်။

သို့သော်လည်း လူငယ်လေးထက်ပို၍ ဂရုစိုက်ဖို့ မသင့်သည်ကြောင့်... ‘ကောင်လေး မင်ဒဏ်ရာကိုပဲ အလျင်ကြည့်ရဦးမယ်ကွ’

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောပြီး လူငယ်လေး၏ ဒဏ်ရာကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုရင်း...

‘ကိုပိုက်... ဟိုဘက် မြှောင်လေးနားမယ် ကျွန်တော်

သစ်မွေးပင် တွေ့မိတယ်၊ အဲဒီအပင် သွားခုတ်ခဲ့ချေ’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် သိလိုက်ချေပြီဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က ယခုကသီ လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသည့် သစ်မွေးပင်ရှိရာသို့ ပြေးသွားလိုက်၏။ သိပ်စေးစေးတော့ဖြင့် မသွားရပါချေ။ သစ်မွေးပင်အခေါက်ကို သွေးလိမ်းပေးလျှင် မည်သည့်ပွန်းပဲ့ပြတ်ရှုဒဏ်ရာမဆို သက်သာပျောက်နိုင်သည် မဟုတ်ပါကလား။

ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်တို့နား ပြန်ရောက်သည်တွင် လူငယ်လေးက... ‘ခင်ဗျား ဟိုသားအဖကို တွေ့ခဲ့သေးလား’

ဟု မေးလေသဖြင့် ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြလိုက်၏။

‘မဖြစ်ဘူး၊ သူတို့ကို စိမ်းစိမ်းကောင်တွေဆီသွားခွင့်ပေးလို့ မဖြစ်ဘူး’

သို့ပြောလာသဖြင့် အံ့သြမိသေးတော့၏။

‘ဘာလဲ ဘာတွေပြောနေတာလဲ’

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလေ၏။

‘လောလောဆယ် သူတို့သားအဖကို တွေ့အောင်ရှာစမ်းပါဗျာ၊ ပြီးမှ အကြောင်းစုံပြောပြလျှင်ဖြင့်လည်း နောက်မကျသေးပါဘူး’

သို့သာ ပြောလေသည်ကြောင့်...

‘အေးပါကွာ... စိတ်ချပါ၊ သူတို့ သိပ်စေးစေးမရောက်လောက်သေးပါဘူး၊ မင်းဒဏ်ရာကိုသာ အရင်သွေးတိတ်အောင် လုပ်ရဦးမယ်’

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလည်းပြော၊ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ရှိ ဒဏ်ရာတို့ကို သွေးတိတ်အောင်ပြုလုပ်ပြီးနောက် ကျွန်တော်က သူ၏ သစ်မွေးခေါက်ကို ဓားပြားပေါ်တွင်တင်၍သွေးလိုက်ကာ ထိုလူငယ်၏ ဒဏ်ရာတို့ကို ပွတ်လိမ်းကာ ပတ်တီးစည်းပေးလိုက်ချေ၏။

သို့ဆိုတော့ ကောင်လေးသည် ထရပ်လိုက်လေ၏။

‘အင်း... သိပ်ပြင်းပြင်းထန်ထန်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို ကူကြပါဗျာ’

‘အရင်ဆုံး သူတို့သားအဖကို တွေ့ဖို့ လိုက်သွားရင်း လမ်းမယ် အကြောင်းစုံပြောပြပါမယ်’

‘ကောင်းပြီလေ’

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ထိုလူငယ် နှင့်အတူ အဘိုးအိုတို့သားအဖ ထွက်ပြေးသွားသည့်ဘက်သို့ ခြေရာ ခံ လိုက်သွားကြတော့၏။

‘ပြောပါဦး... မင်း ဘာလို့ သူတို့ကို အရေးတကြီး တွေ့လိုတာလဲ၊ တကယ်တော့ ငါတို့လည်း သူတို့ကို တွေ့ချင်နေ တာကွ’

‘မသူတို့သားအဖက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း လုလင်ငယ် ဆွေးနဲ့လည်း ပတ်သက်နေတယ်လေ’

သို့ စကားစပြောလေသဖြင့် ကျွန်တော်က...

‘မင်းပြောတာ အဘိုးအိုသားအဖက မသူတို့သားအဖပေါ့၊ ဟုတ်လား... မင်းနဲ့မတွေ့မီ ရသေ့ဓမ္မပါလနဲ့ ငါတို့ တွေ့ပြီးပြီ၊ ရသေ့ကြီးလည်း မင်းတို့ကို တွေ့ချင်နေတယ်၊ ပြောပါဦး... မင်းတို့ လူငယ်နှစ်ယောက် ဘာလို့ ရသေ့ဓမ္မပါလကို မစောင့်ကြဘဲ သေနတ်ကိုင်မုဆိုးနဲ့ လိုက်သွားရတာလဲ၊ ပြီး ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ကြသလဲ၊ လုလင်ဆွေးငယ်နဲ့ အဲဒီမုဆိုးရော ဘယ်ရောက်နေကြလဲ’လို့ မေး လိုက်လေ၏။ သို့ဆိုတော့ သေနတ်ကိုင်လူငယ်လေးသည် မျက်နှာ ညှိုးကျသွားလေတော့၏။

‘သူတို့ မရှိကြတော့ဘူး၊ သေပြီ’

‘ဟေ...’

‘ဟင်...’

‘အစိမ်းကောင်တွေ အသတ်ခံလိုက်ရတာ’

‘ဟေ... ဘယ်လို... ဘယ်လိုအစိမ်းကောင်တွေလဲ’

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်က ထွန်းမြင့်သောင်းအား သို့ တစ်ပြိုင်နက် မေးလိုက်ကြတော့၏။ သည်တွင် ထွန်းမြင့်သောင်း က အဝေးသို့ လှမ်းကြည့်နေချေပြီး...

‘သူတို့အကြောင်း ဘယ်အချိန်ပြောပြော နောက်မကျသေး ပါဘူး၊ အရေးကြီးတာက ကျွန်တော်တို့ ဟို မသူတို့သားအဖကို အလျင်အစီ လိုက်ရှာပြီး အစိမ်းကောင်တွေရှိတဲ့နေရာ မသွားဖို့ တားဆီးရလိမ့်မယ်၊ နို့မဟုတ်လို့ကတော့ သူတို့လည်း ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း လုလင်ငယ်ဆွေးလို အစိမ်းကောင်တွေသတ်လို့ သေကြရလိမ့်မယ်’

‘အေးပါကွာ... ထားပါတော့၊ မင်းဒဏ်ရာပဲ သက်သာ အောင် အရင်လုပ်စမ်းပါဦး၊ စိတ်ချ... မင်းပြောတဲ့ မသူတို့သား အဖကို ငါတို့လည်း တွေ့ချင်နေတာကွ’

‘ဟင်... ဘာလို့လဲ’

‘ဘာရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့သားအဖကို ပြန် ရှာခေါ်ချင်တဲ့သူ ရှိလို့ပါ၊ ငါတို့ သည်တောတောင်ထဲ လာကြတာ မှာ အင်မတန်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ကိစ္စတွေ ကြုံခဲ့လို့ပဲကွာ’

‘အလိုလေးဗျာ... ဘယ်လိုတွေများပါလိမ့်’

‘အေး... ငါတို့ တောတောင်ထဲမယ် ကြုံခဲ့ကြတာ’ အစချီလျက် ကျွန်တော်တို့ မီးလောင်ကုန်းရွာသူကြီးနဲ့ တွေ့ရာမှာ ပျဉ်းမကုန်းရွာအကြောင်း သိကြပုံ၊ ပျဉ်းမကုန်းရွာမှ မသူတို့သားအဖ တောထဲဝင်ရောက်သွားကြပုံ၊ ပြီးတော့ ထူးဆန်းသောဒဏ်ရာများ ဖြင့် သေဆုံးသွားခဲ့ရသည့် မသူ၏ယောက်ျားနှင့် ဝါးခတ်သမား

နှစ်ယောက်တို့၏အကြောင်းများကို ပြောပြလိုက်ချေ၏။

‘ဪ... အဲလိုလား၊ နို့ဖြင့်လည်း အဆင်ပြေတာပေါ့၊ ဆရာလေးတို့က သည်ကိစ္စတွေ စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတော့ သည် ဇာတ်လမ်းတွေကို ကျွန်တော် ပြောပြလိုရမယ် ထင်ပါတယ်’

‘နို့ဖြင့်လည်း ပြောချေ’

‘ဆန္ဒမဆာပါနဲ့ဗျာ၊ အရေးကြီးကိစ္စ အရင်လုပ်ရမယ်လေ’

‘အေးပါ... မင်းဖြစ်စေချင်သလို မသူတို့သားအဖကို လိုက်ရှာပေးပါမယ်၊ နို့ပေမင့် ကျန်းမာရေးကောင်းဖို့တော့ လိုတယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မသူတို့သားအဖ ဘယ်ကိုသွားနိုင်တယ်ဆိုတာ မင်းအသိဆုံးဖြစ်မှာပေါ့၊ နို့ဆိုတော့ မင်း ဦးဆောင်ခေါ်သွားဖို့ အတွက် မင်း ကျန်းမာဖို့လိုတယ်’

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ ပြောလိုက်သည်တွင်...

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ... ကျွန်တော် သည်တစ်ညနားနေကြပြီး လျှင်ဖြင့် သွားနိုင်လောက်မယ် ထင်တာပဲ’ လို့ ထွန်းမြင့်သောင်းက ဝမ်းသာအားရ ပြောလာချေတော့၏။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေရာလေးမှာပင် ဝါးတံတစ်လုံး ထိုးလိုက်ကာ အိပ်စက်လိုက်ကြ တော့၏။

ညဘက်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် ဝံကောင်ကြီး၏ရင်ဆုံ သားကိုဖြတ် မီးကင်လိုက်ချေပြီး ဝီစကီဖြင့်စားသောက်ရင်း စကား စမြည်ပြောကြသည်တွင်မတော့ အရှိန်ကလည်း ရလာပြီဖြစ်သည့် အချိန်တွင် ကျွန်တော်က ထွန်းမြင့်သောင်းအား သေနတ်ကိုင်မုဆိုး နှင့် သူတို့နှစ်ယောက်က ရသေ့ကြီးကို ထားခဲ့ကာ ပျဉ်းကဒိုးသို့သွား ခဲ့ကြသည်ကိစ္စအား မေးမြန်းလိုက်ချေတော့၏။ သို့ဖြစ်၍ ထွန်းမြင့် သောင်းက သူတို့ သေနတ်ကိုင်မုဆိုးနှင့် ပျဉ်းကဒိုးတောသို့ ထွက်ခဲ့ ကြသည့်နေ့မှစ၍ ယခုကဲ့သို့ ပြောပြလာချေတော့သည်။

သံပရာရုံရွာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဝင်းအတွင်းမှ လူ သုံးယောက်သည် ညအမှောင်ကိုခို၍ တိတ်တဆိတ်ထွက်ခဲ့ကြတော့ ၏။

‘ဝုတ်... ဝုတ်... ဝုတ်...’

သို့ဆိုသလို ခွေးကောင်က ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင်းမှထွက် ကာ သူတို့အား ဟောင်လျက်ဟန့်တားနေပေမင့် ထိုလူသုံးယောက် သည် ကျောင်းဝင်းအပြင် အတော်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သွားကြ တော့၏။ ဘုန်းတော်ကြီးသည်လည်း ခွေးဟောင်သံပင် မကြား လောက်အောင် ဟောက်လျက် ကျိန်းနေခြင်းဖြစ်ချေတော့၏။

သူတို့သုံးယောက်သည် ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့် အလှမ်းဝေး သော ခင်တန်းလေးသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်တွင်...

‘ငါတော့ ဆာပြီကွာ’

ထွန်းမြင့်သောင်းက ပြောလေ၏။

‘ဟာ... မင်းကလည်း ညနေကပဲ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ စားလာခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ ဘာလို့ ဆာလာပြန်ရတာတုံး’

‘ငါ့ကိုက ဆာလာတော့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ လုလင်ငယ်သွေးရာ’

‘ဟုတ်ပြီလေ၊ မင်း မပူနဲ့၊ ငါတို့မယ် ဒါပါတာပဲ’
သေနတ်သမားက သို့ပြောရင်း သူ ထမ်းပိုးလာသည့်
သေနတ်ကို လှမ်းပြလာချေတော့၏။

‘ဟာ... သည်နေရာက ရွာနားကပ်နေတော့ ဘာကောင်
ရှိရမှာတဲ့၊ ခင်ဗျားသေနတ်ကရော တောထဲကျမှ အသုံးဝင်မှာကွ’
သို့ လုလင်ငယ်သွေးက ပြောလိုက်သည်တွင် သေနတ်
သမားက ပြုံးဖြိုးဖြိုးလုပ်လိုက်ချေပြီးနောက်...

‘ဒိန်း...’

အလိုလေးဗျာ... သေနတ်သမားက သို့ဆိုသလို သူ
သေနတ်ဖြင့် တစ်နေရာကို လှမ်းချိန်ပစ်လိုက်လေတော့၏။

‘ဒိန်း...’

‘ဟာ...’

ခွေးငယ်တစ်ကောင် သူတို့ရှေ့ အတော်လှမ်းလှမ်းမှ ဖြတ်
ပြေးသွားပေမင့် သေနတ်သံနှင့်အတူ ခွေလဲသွားတော့၏။ သို့ဆို
တော့ ခွေးကောင် ကျည်မှန်သွားလို့ပေါ့။ ဘုရားရေ...

‘ခင်ဗျားဗျာ... အသားလွတ် ခွေးတစ်ကောင်ကိုပစ်လိုက်
ရတယ်လို့’

လုလင်ငယ်သွေးက ပြောလိုက်၏။

‘ဟာ... မင်းပဲ ဆာတယ်ဆို’

‘အေးလေ’

‘နို့ကြောင့် ငါ စားစရာပစ်ပေးတာပေါ့’

‘ဟာ... ကျွန်တော်တို့ အဲဒီခွေးသား စားရမှာလား’
ထွန်းမြင့်သောင်းက မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူး မေးလိုက်လေ
၏။

‘ဟာ... ခွေးသား ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါတော့ စားတယ်၊

ဒုလ္လာတောင် ပျောက်တယ်ဆိုတာကွာ၊ ဘာလဲ မစားဘူးလား၊
နေပေါ့၊ ငါစားမယ်’

သို့ဆိုလျက် သေနတ်သမားသည် ခွေးသေကို ကောက်
ထမ်းကာ ထိုနေရာမှ ဦးဆောင်သွားလေတော့၏။

သို့ဆိုတော့ လုလင်ငယ်သွေးနှင့် ထွန်းမြင့်သောင်းသည်
လည်း သူ့နောက်သို့ အပြေးလိုက်သွားကြရချေတော့၏။

အတန်ကြာ လျှောက်ခဲ့ကြသည်တွင် တောတန်းလေး
အတွင်းသို့ ရောက်လာကြ၏။

‘ငါတို့ မိုးမလင်းခင် သပြေမြောင်တော့ ရောက်လောက်
ပြီ’

သို့ သေနတ်သမားက ပြောလေသဖြင့်...

‘သပြေမြောင်ဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့မှမသိတာ’

‘မင်းတို့ ငါ့နောက်က လိုက်ခဲ့ကြချေကွာ၊ သည်လမ်း
လောက်ကတော့ ငါ မျက်စိမှိတ်သွားတယ်’

‘ဟင်... နို့ဖြင့် ခင်ဗျား ပျဉ်းကဒိုးတောဘက် မသွား
တတ်ဘူးပေါ့’

ထွန်းမြင့်သောင်းက မေးလိုက်၏။

‘အင်း... ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် ပျဉ်းကဒိုးတောဆိုတာ
သည်နားလောက်မယ် ရှိတယ်ဆိုတာလောက်ပဲ ငါသိတာပဲရှိတယ်၊
ဘယ်လိုသွားရမှန်း မသိဘူး’

သို့ သေနတ်သမားစကားကြောင့် လုလင်ငယ်သွေးနှင့်
ထွန်းမြင့်သောင်းတို့ ထိတ်လန့်သွားကြတော့၏။

‘ဟင်... နို့ဖြင့် ခင်ဗျားပဲ ပျဉ်းကဒိုးတောကို ကျွန်တော်
တို့ကို ခေါ်သွားမယ်ဆို၊ ခုတော့လည်း ဘယ်ရှိမှန်း ဘာလို့မသိတာ
လဲ’

သို့ လုလင်ငယ်သွေးက မေးလိုက်လေ၏။

သေနတ်သမားက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်ချေ

ပြီး...

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...’

လမ်းဆုံး ရွာတွေ့ဆိုတာ ရှိသလို တောတောင်ထဲမယ် သစ်ခုတ်
ဝါးခုတ်သမားတွေ ရှိတာပဲကွာ။ သူတို့ကို မေးသွားလျှင် ဘာလို့
မဖြစ်နိုင်ရမှာတုံးလို့ ပြောလာလေ၏။

အလိုလေးဗျာ၊ သို့ဆိုတော့လည်း အဟုတ်သားကလား။

သို့ဖြစ်သည်ကြောင့် သူ့နောက် အသာငြိမ်သက်စွာ လိုက်
ခဲ့ကြတော့၏။

‘ပေးပါဗျာ... ကျွန်တော်လည်း ထမ်းပါဦးမယ်’

ထွန်းမြင့်သောင်းက သို့ဆိုသလို သေနတ်သမား ထမ်းပိုး
လာသည့် ခွေးကောင်သေကို လှမ်းတောင်းလိုက်ပေငြား...

‘မင်းတို့မှ မစားကြတာဆိုတော့ ထမ်းမနေပါနဲ့ကွာ’

သို့ ပြောသည်တွင်မတော့...

‘စားတော့လည်း စားမှာပေါ့၊ စားမကောင်းတဲ့အသားမှ

မဟုတ်တာချည်း’

‘သည်လိုမှပေါ့ကွာ၊ ရော... ရော...’

သို့ဆိုလျက် သေနတ်သမားသည် သူ ထမ်းပိုးလာ
သည့် ခွေးကောင်သေကို ထွန်းမြင့်သောင်းအား ပေးလိုက်ချေတော့
၏။

သို့မှ သူတို့ တောတိုးမိခဲ့ကြရာမှ အလင်းရောင်ပျံ့ဖြင့်
သည့်နေရာ လှမ်းမြင်ရသည်ကြောင့်...

‘ဟိုရှေ့က မြောင်က သပြေမြောင်ပေပဲကွာ’

သို့ဖြင့် သူတို့သည် သပြေမြောင်ထိပ် တောင်ကြောလေး

ပေါ်တွင် ရှိနေသည့် သစ်ခုတ်ဝါး...လေးကို အနည်းငယ်မျှ ပြုပြင်
လိုက်ကြပြီးနောက် အိပ်စက်နားလိုက်ကြတော့၏။

‘ငါတို့ ရွာနဲ့ အတော်ဝေးလာပြီ၊ အေးအေးဆေးဆေး
လုပ်လို့ရပြီ၊ ဒီမယ် နားနေ စားလေပြီးမှ ခရီးဆက်သွားတာပေါ့’

သို့ဆိုသလို သူတို့သည် ခွေးကောင်၏ ပေါင်တစ်ချောင်း
ကိုသာ ခုတ်ဖြတ်၍ အရေခွံဆုတ် တံစို့ထိုး မီးကင်လိုက်ချေတော့
၏။

‘မင်းတို့ နားနေချေဦး၊ ငါ ရေသွားချိုးချေဦးမယ်’

‘နို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း လိုက်ခဲ့ပေမပေါ့’ ဆိုလျက်
ထွန်းမြင့်သောင်းတို့သည် ၎င်းနှင့်အတူ ချောင်းရှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့ကြ
တော့၏။ သို့မှ သူတို့သည် ချောင်းသို့ရောက်သည်တွင် ရေချိုးလိုက်
ကြပြီးနောက် စခန်းနေရာလေးသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်တွင်...

‘အီး... အီး... အီး...’

သို့အသံကြောင့် အသံလာရာသို့ သွားကြည့်လိုက်ကြ၏။

‘ရှေ့ချုံပုတ် နောက်ကွယ်ကကွ၊ အနားလည်း သိပ်မသွား
နဲ့ဦး၊ အန္တရာယ်လည်း ရှိနိုင်တယ်’

သို့ သေနတ်သမားက ပြောပြီး သူ့လက်တွင်းရှိ သေနတ်
ကို အရံသင့်ပစ်ခတ်နိုင်ရန် မောင်းတင် ရှေ့သို့ထိုးချိန်ကာ မုဆိုး
ချောင်း ချောင်းသွားလေတော့၏။ လုလင်ငယ်သွေးနှင့် ထွန်းမြင့်
သောင်းသည် သူ့နောက်က လိုက်သွားကြရင်း ချုံပုတ်နောက်ကွယ်
မှ ညည်းညူနေသည့် သတ္တဝါ ဘာကောင်ဖြစ်သည်ကို သိလိုသည်
ကြောင့် အနားထိ တောတိုးသွားကြသည်တွင်မတော့...

‘ဟာ...’

‘ဟိုမယ် ဟိုမယ် ကျားသစ်ပေါက်လေး’

ကြောင်သာသာ ကျားသစ်ပေါက်လေးသည် ထိုချုံပုတ်

အပြင်သို့ ထိုးထွက်လာကာ ညည်းညူနေခြင်းအားဖြင့် မိခင်ကျား သစ်မကြီးနှင့် ကွဲလာသူပင်။

‘သူ့မိခင်နဲ့ ကွဲလာတယ်၊ ငါ သွားကောက်ချေဦးမယ်’
ထွန်းမြင့်သောင်းက သို့ ပြောလည်းပြော၊ ကျားသစ် ကောင် လေးရှိရာသို့လည်း ပြေးလွှားသွားလေတော့သဖြင့်...

‘ဒိန်း...’

‘ဟာ...’

ပြင်းထန်သော ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံကြောင့် ချုံပုတ် နောက်ကွယ်မှ ကျားသစ်မကြီးသည် ကြောက်လန့်တကြား ပြေး ထွက်သွားချေတော့၏။

‘ငါ ထင်တယ်၊ နို့ကြောင့် ချုံပုတ်ထဲ လှမ်းပစ်လိုက်တာ၊ သည်ကောင်မကြီး ထိသွားပုံရတယ်’

ဆေနတ်သမားက ပြောရင်း ချုံပုတ်နောက်ကွယ်သို့ လှမ်း ပစ်၏။ ထွန်းမြင့်သောင်းက ကျားသစ်ပေါက်လေးကို ထွေးဖိုက် လိုက်မည်အလုပ်တွင်...

‘ဒိန်း...’

‘ဟာ...’

‘ဟင်...’

‘ခင်ဗျား ရက်စက်လိုက်တာကွာ၊ သည်ကောင်လေးက မွေးကင်းစလေး၊ ဘာလို့ ပစ်လိုက်ရတာလဲ၊ စားရတာလည်းမဟုတ်၊ ကြည့်စမ်း... ခင်ဗျားကျည်ကြောင့် ကျားသစ်ပေါက်လေး အသား တစ်စစီဖြစ်သွားပြီ’

သို့ လုလင်ငယ်သွေးက ပြောလိုက်ချေတော့၏။

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... မင်းကလည်း သည် ကောင်လေးကို မွေးမလို့လား’

‘အေးလေ’

‘ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲ၊ ငါတို့ တောတောင်ထဲ သွားကြရ ဦးမှာ၊ မင်း သူ့ကို ဘာနို့ရှာတိုက်နိုင်မှာလဲ’

သို့ဆိုတော့လည်း ဆေနတ်သမားပြောတာ အဟုတ်သား ကလား။ နို့တောင်မှ သည်အနီးမှာ ဆေနတ်ရှိပြီး အမဲပစ်ကျွမ်းနေ ခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့ စားစရာရှိနေတာ။

‘သည်ကောင်လေးကို မင်း မွေးလို့ရော ရှင်မယ်တဲ့လား၊ ပြီးတော့ သည်ကောင်လေးကို ငါမပစ်ဘဲထားခဲ့ဦးတော့ သူ့ဘာသာ သူ အစာရှာစားနိုင်တဲ့အရွယ် မဟုတ်ဘူးလေ၊ သည်တော့ သူ ဘယ်လိုအသက်ရှင် ဆက်နေထိုင်သွားနိုင်မလဲ၊ သူ့မိခင်ကြီးက လည်း ငါပစ်လိုက်တဲ့ကျည်ထိပြီး ဘယ်ပြေးသွားနေသလဲ မသိဘူး’

‘နို့က ခင်ဗျားအမှားလေ၊ ခင်ဗျား မင်း ဘာလို့ သူ့အမေ ကြီးကို ပစ်လိုက်ရတာလဲ’

သို့ လုလင်ငယ်သွေးက သူ့ကို အပြစ်ဖို့ပြောလိုက်လေ၏။ သည်တွင် သူက ဒေါသထွက်သွားကာ...

‘ဘာပြောတယ်ကွ၊ ငါက အလကားနေရင်း မိခင်ကျား သစ်မကြီးကို ပစ်သတ်တယ်ထင်လို့လား၊ ငါ မုဆိုးပါကွာ၊ မုဆိုး ဆိုတာ စည်းထားပါတယ်၊ ခုတော့ မင်းက ငါ့ကိုပဲ အပြစ်တင်’

‘ဟင်... ဘာလို့လဲ’

လုလင်ငယ်သွေးက ဆေနတ်သမားကို နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်ပြောလိုက်လေ၏။

‘ဘာကြောင့်လဲ ဟုတ်လား၊ သူ ကျားသစ်လေးကို သွား ကောက်တယ်လေ၊ ချုံပုတ်နောက်က သူ့မိခင် ကျားသစ်မက ထွက် လာပြီး သူ့သားကို လာကိုင်တဲ့သူကို ဘယ်အလွတ်ပေးမှာလဲ၊

နို့ကြောင့် ငါက သိလို့ တိရစ္ဆာန် ကျားသစ်မခင်ကြီးကို ပစ်သတ်လိုက်ရတာပဲ’

‘ဟေ...’

‘ဟင်...’

သို့ဆိုတော့ လုလင်ငယ်သွေးနှင့် ထွန်းမြင့်သောင်းတို့ သူ့အား မည်သို့မျှ ပြန်လည်ပြောနိုင်စွမ်း မရှိလေတော့ဘဲ ဆိတ်ငြိမ်သွားကြတော့၏။

‘ငါ ပြောတာ သဘောပေါက်ပြီလား’

သို့ပေမင့် သူက သိလိုသည်ကို မေးလာသေး၏။

လုလင်ငယ်သွေးနှင့် ထွန်းမြင့်သောင်းက မည်သို့ပင်ဆိုစေ သေနတ်သမားကို ကျားသစ်ပေါက်လေးအား ပစ်သတ်ခဲ့ခြင်း အတွက် ကျေနပ်ခြင်းအလျဉ်းမရှိကြပေမင့် စကားနည်းရန်စဆိုသလို နှုတ်ဆိတ်နေကြ၏။ သူတို့၏မျက်နှာမှာမူ သေနတ်သမားအပေါ် မကျေနပ်ဟန် ပေါ်လွင်နေတော့၏။

‘ဒိန်း...’

‘အား...’

‘အားလားလား...’

လုလင်ငယ်သွေးနှင့် ထွန်းမြင့်သောင်းသည် သေနတ်သမားကို အံ့သြတကြီး ကြည့်နေကြတော့၏။

ဘယ့်တွက်မူ သူတို့နှစ်ဦးမှ ပွတ်ကာသီကာ ကျည်တစ်တောင့် ပစ်လွှတ်လိုက်လေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ချေ၏။

သို့ ‘စစ်ခတ်သံနှင့်အတူ မြေပေါ်မှ ငှက်ကောင်သည် ရုတ်ခြည်း ပြေးပျံသွားပေမင့် လျှပ်တစ်ပြက်ဆိုသလို မြေပြင်သို့ ပြုတ်ကျလာချေတော့၏။

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဒီမြေဝပ်ငှက်က ငါ့ကို

စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးတာပဲကွာ၊ နို့ကြောင့် ပစ်လိုက်ရတာ’

သို့ပြောလာသည့် သေနတ်သမားကို လုလင်ငယ်သွေးနှင့် ထွန်းမြင့်သောင်းသည် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားသောကြောင့် ကြည့်နေရင်းမှ...

‘တော်လိုက်တာ ချီးကျူးပါတယ်’

လို့ သေနတ်သမားက ပြောလိုက်လေ၏။

နို့ပြောလာသည်ကို...

‘ငါဆိုတဲ့ကောင်က စိတ်ခုသွားပြီဆိုလျှင် ပစ်သတ်ရမှာ ဝန်မလေးဘူး၊ နို့ဆိုတော့ မင်းတို့လည်း သိထားသင့်တယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်... ငါ့ကို စိတ်အနှောင့်အယှက်မပေးကြဖို့ပါကွာ၊ ငါက စိတ်ဆတ်တယ်၊ မဆင်မခြင်လုပ်တတ်တယ်လို့ လူတွေက ပြောကြသလိုပဲကွာ၊ မင်းတို့ ပြောကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဟုတ်နေလားလို့’

အလိုလေးဗျာ... သေနတ်သမားတစ်ယောက် ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာပါလိမ့်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် သူတို့နှင့်ရှိစဉ်ကပုံစံတစ်မျိုး။ ယခုတော့ သူပုံစံက တစ်မျိုးဖြစ်နေပြန်ပြီကော။ လုလင်ငယ်သွေး သိလိုက်သည်မှာ သေနတ်သမားက သူတို့နှစ်ယောက်အား အလိုမွှာလေးနှင့် ခြိမ်းခြောက်နေခြင်းဖြစ်သည်ကိုပင်။

‘ကဲ... မင်းတို့နှစ်ယောက် ဟောဟို သစ်ပင်ကြီးအားမယ် ကျားသစ်မကြီး လဲသေနေလောက်ပြီ၊ သွားကောက်ခဲ့ကြချေ’

အလိုလေးဗျာ... စောစောက ကျားသစ်မကြီး ဒဏ်ရာဖြင့် ထိုနေရာတွင် လဲကျသေဆုံးနေခြင်းပါကလား။

သို့ပေမင့် လုလင်ငယ်သွေး စဉ်းစားမိသည်မှာ သေနတ်သမားက သူတို့နှစ်ယောက်အား ဘာကြောင့်ရယ်မသိ အသာစီးမှ အဓိန့်ပေးလေသည့် လေသံဖြစ်နေခြင်းကြောင့် မကျေမနပ်ဖြစ်မိ

သည်တော့ အမှန်ပင်။ ထွန်းမြင့်သောင်းကတော့မူ ပြုံးပြီးပြီးကြီး လုပ်နေချေ၏။

‘သွားကြမယ်’

လုလင်ငယ်သွေးတစ်ယောက်တည်းဆိုလေတော့ အတိုက် အခံမလုပ်လို၍ ထွန်းမြင့်သောင်းကို ခေါ်၍ ကျားသစ်မကြီးရှိရာသို့ သွက်လက်သောခြေလှမ်းတို့ဖြင့် သွားလိုက်ချေတော့သည်။

သေနတ်သမားတစ်ယောက် ဘယ်လိုဖြစ်၍ သို့ စိတ်ထား ပြောင်းသွားရပါလိမ့်ဟု လမ်းတစ်လျှောက် လုလင်ငယ်သွေး စဉ်းစား သွားမိချေတော့၏။

သို့မှ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကျားသစ်ကောင်ကိုကောက် ၍ သေနတ်သမားထံသို့ ပြန်ခဲ့ကြ၏။

‘သည်တစ်ကောင်လုံး မလိုအပ်ဘူး၊ ပေါင်တစ်ချောင်းပဲ ဖြတ်ခဲ့ပြီး ငါတို့ ခရီးဆက်ကြမယ်’

သို့ဆိုတော့လည်း သူ၏သဘောအတိုင်း ဖြစ်ရချေတော့ ၏။ သေနတ်သမားက ရှေ့မှ ခပ်လှမ်းလှမ်းလျှောက် လုလင်ငယ် သွေးက ကျားသစ်ကောင်ကိုထမ်း၍ နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်သွား၏။ ထွန်းမြင့်သောင်းတစ်ယောက်ကတော့မူ ဆာလောင် သည်လည်းဖြစ်၊ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည်လည်း ဖြစ်သည်ကြောင့် ခပ်မှန်မှန်ခြေလှမ်းဖြင့်သာ သူတို့နောက် လိုက်သွားချေ၏။ သို့ဆို တော့ သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် သူ မျက်ခြည်ပြတ်သွားတော့၏။ သို့ပေမည် ကိစ္စမရှိချေပြီ။ လူသွားလမ်းမြောင်လေးက အကွေ့အကောက်မရှိ ထင်းထင်းရှိနေလေသည်ကြောင့် ထိုလမ်းအတိုင်း လျှောက်သွား ခြင်းဖြင့် အနီးနှင့်အမြန်ဆိုသလို သူတို့ကို မီနိုင်သည် မဟုတ်လား။ ထွန်းမြင့်သောင်းတစ်ယောက် အေးအေးလူလူ လျှောက်ခဲ့ရာမှ...

‘ဟင်...’

သူ သတိထားမိသည်မှာ သူ့နောက်မှ ခြေရာခံလိုက်နေ သူရှိသည်ဟု ထင်မိသည်ကြောင့် နောက်သို့ပြန်လှည့်ကြည့်မိ၏။ ဘုရားရေး... မည်သည့်အရိပ်အယောင်မှ မတွေ့ပါကလား။

သူ ရှေ့သို့ လှမ်းသွားနေသည်ဆိုပေမည် နောက်သို့သာ နားစွင့်နေမိချေတော့၏။

သူ စိတ်ထင်လိုများလား။ သို့လည်း မဟုတ်နိုင်။ ခြေသံ တရှုပ်ရှုပ် သူ ကြားနေရသည်ပဲ။

သို့ဆိုတော့ သူ တစ်ခုတော့ တွေးမိ၏။ ရှေ့မှသွားနေသော သေနတ်သမားနှင့် လုလင်ငယ်သွေးက သူ့အား နောက်ပြောင်လို၍ လမ်းတစ်နေရာတွင် ပုန်းနေကြပြီး သူ ကျော်ထွက်သွားလေမှ သူ့နောက်မှ ခြေရာခံလိုက်ခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ သူ လှည့်ကြည့် လေသည်တွင် ပုန်းအောင်းနေကြခြင်းဖြစ်မည်။ သို့မှလွဲ၍ အခြား မဖြစ်နိုင်ဟု တွက်လိုက်ကာ သူသည် သူ့နောက်လိုက်လာခဲ့ကြသည့် သေနတ်သမားနှင့် လုလင်ငယ်သွေးအား ပြန်လည်နောက်ပြောင်မည် ဟု တွက်လိုက်ကာ ရှေ့တူရုလမ်းအတိုင်းမသွားလေတော့ဘဲ ဘေး တစ်ဖက်သို့သွေ့ပည် ခပ်သွက်သွက်ထွက်သွားချေတော့၏။ သည် ခါ သေနတ်သမားတို့က သူ့အား မမြင်လျှင် ကိုယ်ယောင်ပြု၍ခေါ် ကြလိမ့်မည်ဟု တွက်ထားလေပြီး သူ လမ်းလွဲခရီး အတော်စားစား ရောက်ခဲ့သည်တွင် မည်သည့်ခြေသံမျှ သူ့နောက်လိုက်လာဟန် မတွေ့လေသည်ကြောင့် သူ ထိတ်လန့်သွားတော့၏။

ဘုရားရေး... သို့ဆိုတော့ သူတို့ အခေါ်ကို မစောင့်လေ ဘဲ သူသဘောနှင့်သူသာ နောက်ပြန်လှည့်သွားရ ကောင်းချေမည် ဟုတွက်ကာ နောက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်၏။ ခပ်သွက်သွက် လျှောက် လိုက်ချေ၏။

ဘယ့်တွက်မှု သူထင်ထားသည်မှာ သူ့နောက် သေနတ်

သမားနှင့် လုလင်ငယ်သွေး လိုက်ခဲ့ကြသည်ထင်ပေမည် မဟုတ်ပါကလား။ မဖြစ်ချေပြီ။ နောက်ပြန်လှည့် လမ်းမှန်ရောက်လျှင် သေနတ်သမားတို့နောက် အစီလိုက်မှ ဖြစ်ပေရောမည်။ သို့မဟုတ် ပါက သူတို့နှင့် အဆက်အသွယ် လုံးဝပြတ်သွားပေရောမည်။ သည်ခါ တောထဲတွင် သူတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ရောမည်။

သို့အတွေးဖြင့် သူသည် သွားလမ်းရှိရာ ပြန်ခဲ့ပေငြား သူ၏ လောလော လောလော စိတ်စောကြောင့် သွားလာလမ်းသို့ ပြန်မရောက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်ရချေတော့၏။

‘ဝူး...’

‘ဝူး...’

‘ဝူး...’

သို့ဆိုတော့ မဖြစ်ချေပြီ။ သို့ အသံပြုလိုက်ရပေတော့၏။

သူ စောချေးတို့ ပြန်ခဲ့ရပေပြီ။

‘ဝူး...’

သို့မှ သူ အသံပေးလိုက်ခြင်းကြောင့် တစ်ဖက်မှလည်း သို့ ပြန်လည်အသံပြုလိုက်သံ ကြားသဖြင့် ဝမ်းသာသွားရတော့၏။ ဘာပြောပြော သို့ အူသံရှိရာသို့ သူ သွားရပေတော့မည်။ သေနတ် သမားနှင့် လုလင်ငယ်သွေးတို့သာ ဖြစ်ခြိမ့်မည်။

‘ဝူး...’

‘အူး...’

‘ဝူး...’

‘အူး...’

သို့ဆိုတော့ အသံနှစ်ခု နီးသထက် နီးလာလေသဖြင့် ထွန်းမြင့်သောင်းတစ်ယောက် စိတ်ဓာတ်ပြန်တင်းလာရချေတော့၏။

‘ဝူး...’

‘အူး...’

ဟုတ်ပြီ။ ရှေ့ချုံ့ပုတ်နွယ်ပင်လေးနောက်ဘက်မှ အသံ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် သူ ကယျာကသီ တိုးထွက်လိုက်၏။

‘ဟင်...’

သူ မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် သွားသည်ဖြစ်သည့်ပြင် အံ့လည်း အံ့ဩသွားရပေတော့၏။

သူ ချုံ့ပုတ်တောတစ်ဖက်တွင် တွေ့လိုက်ရသည်ကား ခြတောင်ပို့တစ်လုံးနှင့် ၎င်းအနီးမှ သင်းခွေချပ်တစ်ကောင် ဖြစ်ချေ တော့၏။ ယင်းသင်းခွေချပ်သည် ခြတောင်ပို့တွင်ရှိ ခြတောင်တို့ ကို သူ၏ ရှည်လျားသောလျှာဖြင့် ဖမ်းယူစားသောက်ရင်းမှ...

‘ဝူး...’ ဆိုသည့်အသံကို ပြုလျက်နေခြင်းဖြစ်၏။ သို့ အသံကြောင့် သိလိုက်ချေပြီဖြစ်တော့၏။

သူ ခံလိုက်ရပြီဖြစ်၏။ သူထင်သည်မှာ သူ့အသံကြောင့် လုလင်ငယ်သွေးတို့က ပြန်၍အသံပြုနေခြင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် လူစိမ်းတစ်ယောက်က အသံပြုနေခြင်းဟု ထင်ထားပေမည် မြင် လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် သူ လွန်မင်းစွာ ထိတ်လန့်သွားရ တော့၏။

သူ သင်းခွေချပ်ကောင်ကိုကြည့်၍ ဝါးရင်းတုတ်ဖြင့် ပြေး ရိုက်ရန် စိတ်ကူးလိုက်၏။ သို့ကြောင့် အနီးရှိ ထင်းခြောက်ကိုင်း တစ်ခုကို ချိုး၍ ထိုသင်းခွေချပ်ကောင်ထံ ပြေးလိုက်လေတော့၏။

‘ဒိန်း...’

‘ဟာ...’

ဘုရားရှေ့... သင်းခွေချပ်ကောင်ကို သူ ရိုက်ဖို့နေနေသာ သာ အနားသို့ပင် မရောက်လိုက် သို့ဆိုသလို သေနတ်သံတစ်ချက် ထွက်လာပြီးနောက် သင်းခွေချပ်ကောင်သည် လွင့်စဉ်ထွက်သွား

ကာ သွေးအလိမ်းလိမ်းဖြင့် သေဆုံးသွားချေတော့၏။

ဘုရားရေ... ဘယ်သူများပါလိမ့်။

သေနတ်သမားကို သူ ကြည့်လိုက်၏။

‘ဟင်... အဘိုး’

သူ မျှော်လင့်မထားသောသူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်သည်ကြောင့် လုံးဝအံ့သြသွားရသလို ဝမ်းသာလို့လည်း သွားချေတော့၏။

လုလင်ငယ်သွေး၏အဘိုးဖြစ်သူသည် သူ့ထံသို့ ဖြည်းလေးသော ခြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက်လာလေ၏။

‘လုလင်ငယ်သွေးအဘိုး ဟုတ်ပါတယ်နော်၊ လုလင်ငယ်သွေးအမေရော’

‘ရှိပါတယ်’

သို့ အသံနှင့်အတူ တစ်ဖက်ချုံပုတ်နွယ်ပင်တို့ကြားမှ လုလင်ငယ်သွေး၏ အမေဖြစ်သူ မသူတစ်ယောက် ထွက်လာချေတော့၏။

‘ဝမ်းသာလိုက်တာ လုလင်ငယ်သွေးနဲ့ သားတို့ လိုက်ရှာနေတာ’

‘မင်းတို့ ဘာလို့ ငါ့နောက်လိုက်လာတာလဲ၊ မင်းတို့ စန္ဒာဝရနဲ့ ဘာလို့မနေလဲ’

သို့ပြောလာသည့် လုလင်ငယ်သွေး၏ အမေဖြစ်သူကို ထွန်းမြင့်သောင်းက သူ့မိတ်ဆွေဖြစ်သူ လုလင်ငယ်သွေးနှင့် သူ၏ အမေနှင့် အဘိုးကို လိုက်ရှာလို၍ ထွက်ခဲ့ရာတွင် စန္ဒာဝရက သူ့မိတ်ဆွေ ရသေ့ဓမ္မပါလတ် ပို့ပေးခဲ့ပုံ၊ ရသေ့ဓမ္မပါလက သူတို့နှစ်ယောက်အား ပျဉ်းကဒိုးတောတွင်း ခေါ်ဆောင်မည်ပြောပေမည် သူတို့နှစ်ယောက် ဆန္ဒစောမှုကြောင့် သေနတ်ကိုင်မုဆိုးနှင့် ထွက်

လာကြပုံကို ပြောပြလိုက်ချေတော့၏။

‘ဘာကွ... မင်းတို့က ဘာလို့ ငါတို့ကို လာရှာတာလဲ’

‘ကျွန်တော်တို့လည်း အမေ့အတူ သူငယ်ချင်းရဲ့ အဖေကို သတ်တဲ့ တရားခံကို ရှာချင်လို့ပေါ့’

သို့ဆိုတော့ မသူသည် ထွန်းမြင့်သောင်းအား စိန်းစိန်းကြည့်လိုက်ကာ...

‘ဘာလဲ... မင်းတို့ လူတော် မလုပ်ချင်တော့ဘူးလား၊ သည်တော သည်တောင်ထဲမယ် လူသတ်ကောင် ရှိတယ်’

‘လုလင်ငယ်သွေးအဖေကိုသတ်တဲ့ ကောင်လား’

‘အဲလိုတော့ သေချာပြောလို့ မရဘူး’

‘ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ လူသတ်တရားခံကိုရှာပြီး ကလဲ့စားချေချင်တယ်’

‘မဖြစ်ဘူးကွယ့်၊ အန္တရာယ်အရမ်းများတယ်၊ မင်း ပြန်ပါ၊ စန္ဒာဝရခေါ် ပြန်သွား၊ သားလေးကိုလည်း ချောမော့ပြန်ခေါ်သွား’

‘နို့ဖြင့် အမေတို့လည်း ပြန်လိုက်ခဲ့လေ’

‘မင်းတို့ကလည်းလေ အမေကိုယ်တိုင် သွေးကြွေးပြန်ဆပ်ချင်တာ၊ မင်းတို့ မလိုက်ပါနဲ့၊ မင်းတို့က ငယ်သေးတယ်’

‘မပြန်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ လိုက်မယ်’

‘မင်း ပြောလို့ဆိုလို့ မရဘူးလား’

‘ကျွန်တော်တို့ အရွယ်ရောက်နေပြီပဲ၊ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး လိုက်ခဲ့တာလေ၊ ခု အမေနဲ့တွေ့ပြီ၊ အမေ့သား လုလင်ငယ်သွေးရဲ့ ဆန္ဒ ပြည့်နိုင်တော့မှာလေ’

‘မဖြစ်ဘူး’

‘ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ’

‘မဖြစ်နိုင်တဲ့အကြောင်းတွေ အများကြီးရှိတာ အမေ သိလို့’

လိမ္မာပါတယ်ကွာ၊ ပြန်သွားကြပါနော်၊ မင်းတို့ ပြန်လွှင့်ဖြင့် အမေတို့
တောစပ်လေးထဲလိုက်ပို့မယ်၊ အိီရောက်လျှင် မင်းတို့ ပျဉ်းမကုန်းစွာ
ပြန်ရောက်မှာပါ’

‘ဟင့်အင်း’

‘ပြောလို့မရဘူးလား’

မသူက သို့ပြောပြီး ထွန်းမြင့်သောင်းအနား တိုးကပ်သွား
လိုက်၏။ သူ့သားသူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို အနီးကပ် စေ့စေ့ကြည့်လိုက်
၏။ သား မျက်ရည်တို့ စို့နေပါကလား။

သူ့လူငယ် သားသူငယ်ချင်းဖြစ်ပေမယ့် သားလေးလိုပဲချစ်
ရတာ ဘယ်ခွဲချင်ပါ့မလဲ။ သို့ပေမင့် သူမသာလျှင် အသိဆုံးမဟုတ်
ပါကလား။

‘အမေ သားတို့ လိုက်ခဲ့မယ်နော်’

‘သိပ်လိုက်ချင်တာပေါ့၊ စကားမပြင်တော့ဘူးပေါ့’

‘ဟုတ်’

‘ဘာ...’

‘ခွပ်...’

‘အား...’

မသူတစ်ယောက် ထွန်းမြင့်သောင်း၏ အလစ်အငိုက်တွင်
ဓားနောင်ဖြင့် ချိုစောင်းကို ရိုက်လိုက်ချေတော့၏။

အလစ်အငိုက်မိသွားသည်ကြောင့် ထွန်းမြင့်သောင်းတစ်
ယောက် မြေပြင်သို့ လဲကျသွားချေတော့၏။

သို့မှ သူ သတိမေ့သွားပုံပင်။ သူ သတိရလာသောအချိန်
အခါတွင်မတော့ သူ တောစပ်နား ရောက်နေပြီကို သိလိုက်လေ
တော့၏။

‘အမေ... အမေ... အဘိုး... လုလင်ငယ်သွေး’

သို့ဆိုလျက် သူက ကပျာကသီ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရေဝိုက်
ကာ အမေနှင့် အဘိုး၊ ပြီးတော့ လုလင်ငယ်သွေးတို့ကို တမ်းတခေါ်
လိုက်ချေ၏။

‘ကျလီ... ကျလီ... ကျလီ...’

သို့ ကျေးငှက်တို့အော်သံသာ ကြားရ၏။ သူ့အား ပျဉ်းမ
ကုန်း ပြန်စေချင်သည်ကြောင့် တောစပ်နား လာရောက်ချထားခြင်း
ပါကလား။ သို့ဆိုတော့ သူ ဘာဆက်လုပ်ရမည်နည်း။

သူ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်၏။

သူ ရွာသို့အပြန်လမ်းကို ကောင်းကောင်းသိ၏။ သို့ပေမင့်
ရွာကို မပြန်ချင်ပေ။ သို့ကြောင့် ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်သို့ ပြေးထွက်
ခဲ့တော့၏။

သူ့စိတ်ထင် လုလင်ငယ်သွေး၏ အမေနှင့် အဘိုးကို
တစ်နေရာတွင် တွေ့နိုင်လောက်၏။ သူ့အား ထားပြီးထွက်ခဲ့သည်
ကြောင့် သူ လိုက်မီနိုင်၏။ သို့မဟုတ် လုလင်ငယ်သွေးတို့နှင့်လည်း
ပြန်ဆုံလို၏။

သို့ သူ ထွက်ပြေးလွှားခဲ့ရာမှ...

‘ဟာ...’

သွားနေသော ခြေလှမ်းတို့ တွန့်သွား၏။ ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်း
တွင်မတော့ ဆင်ရိုင်းကောင် ရှိနေပါကလား။ သူ၏ ဒရောသောပါး
ပြေးလွှားသံကြောင့် ထိုဆင်ရိုင်းကောင်ကြီးသည် သူ့အား လှည့်
ကြည့်လာချေ၏။

ဘုရားရေ... သူ ဆင်ရိုင်းကောင်နှင့် ထိပ်တိုက်တိုးလေ
ပြီပဲ။ သူ လှည့်ပြေးလို့ လွတ်ပါ့မလား။

‘ဦး...’

အလိုလေးဗျာ... ဆင်ရိုင်းကောင်ကြီး သို့ အသံပေးလာ

ချေ၏။ သူ ပို၍ထိတ်လန့်သွားချေတော့၏။

ဆင်ရိုင်းကောင်နှင့် သူ အလှမ်းဝေးသေးသည်ဆိုပေမည်
တကယ်တမ်း ဆင်ရိုင်းကောင် သူထံပြေးလာမည်ဆိုလျှင် ကြာ
လိုက်မည်မဟုတ်။

သူ ဆင်ရိုင်းကောင်ကြီး ခြေလှမ်းမစခင် သူ့နောက်လှည့်
ပြေးလာမည် အလုပ်တွင်...

‘ဒိန်း...’

‘ဟာ...’

ပြင်းထန်သော ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံကြောင့် ဆင်ကောင်
ကြီး သူထံပြေးလာခြင်း မပြုလေတော့ဘဲ နောက်လှည့်ပြေးသွားချေ
တော့၏။ သေနတ်သမားက သူ့ကို ကယ်လိုက်သည်ပဲ။

သို့ကြောင့် သူ သေနတ်သံပေါ်ထွက်ရာသို့ လှည့်ကြည့်
လိုက်၏။

‘ဟာ...’

ထင်မှတ်မထားပါကလား။ သူ ဝမ်းသာသွား၏။ လုလင်
ငယ်သွေးတို့ပါကလား။

‘မင်း ဘယ်နေရာသွားနေတာလဲ၊ မင်း နောက်မှာကျန်ခဲ့
လို့ ငါတို့ ပြန်လာခေါ်တာ’

သို့ဆိုတော့ သူ အကြောင်းစုံကို ပြောပြလိုက်ချေတော့
၏။ လုလင်ငယ်သွေး၏အမေနှင့်အဘိုးကို တွေ့ဆုံခဲ့ပုံ၊ သူ့အား
မလိုက်စေလို၍ တောစပ်နေရာလေးသို့ ပြန်ပို့ခဲ့ပုံကိုလည်း ပြောပြ
လိုက်၏။

‘ဟုတ်ပြီ၊ နို့ဖြင့် အမေနဲ့ အဘိုး သည်တောမှာရှိတာ
သေချာပြီပေါ့’

လုလင်ငယ်သွေးက အားရဝမ်းသာ မေးလေတော့၏။

‘သေချာတယ်’

‘အေး... မင်းကို ငါ ပြန်လာခေါ်တာ မမှားဘူးပေါ့’
သို့ဆိုသလို ပြောလာလေ၏။ ပြီးနောက်...

‘ငါတို့ ရှေ့နားသွားကြည့်မယ်၊ ပြီးလျှင်ဖြင့် စခန်းချနား
မယ်’

သို့ဆိုတော့ သူတို့ ရှေ့ဆက်လျှောက်ခဲ့ကြပြန်၏။ ခြေခင်း
လက်ခင်းသာသည့်နေရာလေးတွင် ဝါးခုတ်တဲတစ်လုံး တွေ့လေ
သည်ကြောင့် သူတို့ ထိုနေရာတွင် စခန်းချရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြချေ
တော့၏။

‘နေဦး... ငါ စားဖို့သွားရှာချေဦးမယ်’

သို့ဆိုသလို သေနတ်သမားက ပြောပြီး စခန်းနေရာလေးမှ
ထွက်သွားလေ၏။ မကြာလိုက်သောအချိန်တွင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ
သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရပြီးနောက် သေနတ်သမား
တစ်ယောက် မျောက်ကောင်သေကိုထမ်း၍ ပြန်လာချေတော့၏။

သူတို့ မျောက်ကောင်ကို မီးကင်စားလိုက်ကြ၏။

စားသောက်ပြီးနောက် ထွန်းမြင့်သောင်းတစ်ယောက် စိတ်
ဖမ်းလှုပ်နူးလေပြီဖြစ်သည်ကြောင့် တဲကြမ်းခင်းပေါ် လှဲအိပ်လိုက်ချေ
တော့၏။ မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားလေသည် မသိ။

‘ဝီးလ်... ဝီးလ်... ဝီးလ်... ဝီးလ်...’

သို့အသံကြောင့် ထွန်းမြင့်သောင်း အိပ်ရာမှ နိုးလာရတော့
၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လရိပ်ကြောင့် လင်းနေသလို ထင်းမီးကြောင့်
လည်း လင်းအားကောင်းလျက်ရှိနေသဖြင့် ထွန်းမြင့်သောင်းသည်
တဲပေါ်မှဆင်းကာ အသံလာရာ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားသို့ လှမ်းကဲကြည့်
လိုက်၏။ ဘုရားရေ... ဘာကောင်တွေပါလိမ့်၊ များလိုက်တာ။
တဲပေါ်လောက်ဆီမှ ဖြတ်ပျံသွားကြခြင်းဖြစ်၏။

ငှက်အုပ်လည်း မဖြစ်နိုင်။ လိပ်ပြာများလည်း မဟုတ်။
တကယ့်ကျွန်းတော့ဖြင့် အသံတို့ကို ကြားရ၏။ သူ့စိတ်ထင် အစိမ်းရောင်
ရှိ အကောင်များဟု ထင်မိ၏။ ညဘက်ဆိုတော့ သူ အရောင်ကို
ကောင်းကောင်းမြင်ရပါကလား။

‘ဒါ ဘာကောင်တွေလဲ’

သို့အသံကြောင့် ထွန်းမြင့်သောင်း နောက်သို့လှမ်းကြည့်
လိုက်၏။ လူလင်ငယ်သွေးလည်း နိုးလာပါကလား။ သူလို
အကောင်တွေအသံကြောင့် ဖြစ်ခြံမည်။

‘သိဘူးကွ၊ အံ့သြဖို့ကောင်းတယ်’

ထွန်းမြင့်သောင်းက သို့ ပြောလိုက်ပေမင့်...

‘အဲဒါ အစိမ်းကောင်တွေပေါ့’

သို့ ပြောစကားနှင့်အတူ လဲလျောင်းနေရာမှ ထလာသည့်
သေနတ်သမားကို သူတို့နှစ်ယောက် တအံ့တသြ ငေးကြည့်မိကြချေ
တော့၏။

‘ဘာရယ်... ဘယ်လို...’

လူလင်ငယ်သွေးက မရှင်းသဖြင့် သူ့အား သို့ မေးလိုက်
ပြန်၏။ သည်တွင် သူက ပြုံး၍ကြည့်လာချေပြီး...

‘အစိမ်းကောင်တွေလေ၊ လူသတ်ကောင်တွေ’

‘ဗျာ...’

‘ဘယ်လို...’

လူလင်ငယ်သွေးတို့ တအံ့တသြဖြစ်ကြရပြန်၏။ သို့ကြောင့်-

‘ရှင်းအောင်ပြောပါလားဗျာ’ ဟု သူ့ကို မေးလိုက်ပြန်၏။

သည်တွင် သူက...

‘သည်တော သည်တောင်မှာ ထူးဆန်းတဲ့ လူသတ်သမား
ရှိတယ်လို့ ပြောကြတယ်လေ၊ မင်းတို့လည်း သိမှာပါ၊ အေး...

ပြီးတော့ သည်အစိမ်းကောင်... ဘွကိုလည်း ထူးထူးဆန်းဆန်း တွေ
တတ် မြင်တတ်ကြတယ်၊ သည်အစိမ်းကောင်တွေကပဲ လူသတ်ကြ
တာတွေ ဖြစ်မှာပေါ့’

သို့ ရှင်းပြလေသည့် သေနတ်သမားအား လူလင်ငယ်
သွေးနှင့် ထွန်းမြင့်သောင်းသည် မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ကြည့်နေကြ
လေ၏။

‘သည်ထက်တော့ ငါလည်း ပိုမရှင်းတတ်ဘူး၊ အေး...
တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ မင်းတို့သာ မသူတို့သားအဖကို လိုက်ရှာကြည့်
ပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်... မသူက ကျွန်တော့်အမေပဲ၊ နောက်
တစ်ယောက်က အဘိုး၊ ကျွန်တော် တွေချင်လွန်းလို့ သည်ထိအောင်
လာရတာ၊ ခင်ဗျားကရော ကျုပ်အမေနဲ့ အဘိုးကို တွေ့ချင်တယ်
ဆိုတာ’

သို့ လူလင်ငယ်သွေးက သေနတ်သမားအား ခပ်ဟဟ
လေသံဖြင့် ပြောလိုက်ချေ၏။

‘ဟား... ဟား... ဟား... ရယ်ရတယ်ကွ၊ သည်မယ်
ဟိတ်ကောင်... သည်အချိန်မှာ မင်းတို့နှစ်ယောက်က ငါ့ရဲ့အကျဉ်း
သားဆိုလည်း ဟုတ်တယ်’

‘ဗျာ...’

‘ဟင်... ဘယ်လို၊ မရှင်းဘူး၊ ထပ်ပြောပါဦး’

သို့ဆိုတော့ သေနတ်သမားသည် ထွန်းမြင့်သောင်း၏
ရင်ဝသို့ သူ၏သေနတ်ပြောင်းဖြင့် တော့ချိန်လိုက်ချေပြီး...

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို
ငါ ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်၊ ငါ မင်းတို့အမေနဲ့ အဘိုးကို တွေ့ချင်တယ်၊

အေး... မင်း တွေ့ချင်တာနဲ့ ငါတွေ့ချင်တာဟာ ကွဲလွဲမှုတော့ ရှိတယ်”

“ဆိုပါဦး”

လှလင်ငယ်သွေးက မေးလိုက်၏။

“မင်းက မင်းအမေနဲ့ အဘိုးကို တွေ့ချင်တာ ဘာကြောင့် လဲတော့ မသိဘူး၊ ငါကတော့ မင်းအမေနဲ့တွေ့လျှင် သည်အစီမံး ကောင်တွေအကြောင်း ဂဃနဏသိရမယ့်အပြင် ရတနာသိုက်လည်း ရှာတွေ့နိုင်မယ် ထင်တာပဲ”

“ဟာ...”

“ဟင်...”

လှလင်ငယ်သွေးရော ထွန်းမြင့်သောင်းပါ တအံ့တသြဇာ သွားကြချေတော့သည်။

“မင်းအဖေနဲ့ ငါက တစ်ချိန်က မိတ်ဆွေတွေကွ၊ မင်း အဖေနဲ့ ငါ ပျဉ်းကဒိုးတောထဲ ရောက်ခဲ့တယ်၊ အဲ... အကြောင်း ကြောင်းကြောင့် လူချင်းကွဲခဲ့ကြရတယ်၊ နို့ပေမင့် မင်းအဖေက ထူးဆန်းတဲ့သတ္တဝါကောင်တွေ လက်ချက်နဲ့ ဒဏ်ရာပြင်းပြင်းရပြီး ရွာပြန်ခဲ့ကြတယ်၊ ရွာရောက်တော့ အဲဒီ ဒဏ်ရာကြောင့် သေသွား ပေမင့် မင်းအမေက သူရလိုက်တဲ့ ရတနာမြေပုံကို ပေးခဲ့တယ်လို့ သိရတယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

လှလင်ငယ်သွေးက သို့ ငြင်းဆန်လေ၏။

“အေး... မင်းကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ တယ်။ မင်းက ငယ်သေးတော့ ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ မင်းအဖေ မသေ ခင်က မင်းအမေကို မှာခဲ့တဲ့ ရတနာသိုက်ကို မင်းအမေနဲ့ အဘိုးက သွားရှာကြတာလေ၊ မဟုတ်လား”

သို့ဆိုတော့ လှလင်ငယ်သွေးနှင့် ထွန်းမြင့်သောင်းသည် အံ့သြသွားကြချေတော့၏။

“သည်ထက်ရှင်းအောင် ပြောပြလို့ မရဘူးလား”

လှလင်ငယ်သွေးက မေးလိုက်၏။

“အေး... ငါသိတာတော့ မင်းအဖေ မသေခင် မင်းအမေ ကို စကားတွေတစ်ပုံကြီး ပြောခဲ့တယ်၊ မင်းအမေက မင်းအဖေ အသုဘချတဲ့နေ့မှာပဲ သူ့အဖေ မင်းအဘိုးဖြစ်သူနဲ့ သည်တောထဲ ရောက်လာကြတာပဲ၊ မင်းတို့ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ မင်းအမေ အကြောင်းပြချက်က မင်းအဖေကိုသတ်တဲ့ ဘရားခံရှာဖို့တဲ့၊ ဒါဟာ အကြောင်းပြချက်ကွာ၊ သူ ရတနာသိုက်ကို ရှာချင်တာ၊ နို့ကြောင့် ငါ မင်းအမေနဲ့ အဘိုးကို တွေ့ချင်တယ်”

“ဒီလိုဆိုလျှင်ဖြင့်လည်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သွားရှာပါ လား”

ထွန်းမြင့်သောင်းက ပြောလိုက်၏။

“ငါ တိတိကျကျ မသိလို့ပေါ့ကွာ၊ မင်းအမေနဲ့ အဘိုးကို တွေ့လျှင်ဖြင့် ငါ သိရပြီလေ၊ ဟင်း... ဟင်း...”

“နို့ဖြင့် ကိုယ့်ဘာသာ သူ့အမေနဲ့ အဘိုးကို တွေ့အောင်ရှာ ပါလား”

ထွန်းမြင့်သောင်းက ပြောလိုက်ပြန်သည်တွင်...

“အေးပါ... သူ့ရဲ့အမေနဲ့ အဘိုးကို မမြင်ဖူးလို့ပေါ့ကွာ၊ နို့ဆို ငါ မင်းတို့ကို ဘာလို့ခေါ်ရမှာတုံး”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျွန်တော်လည်း ခုမှ သူ့အမေနဲ့ အဘိုးကို တွေ့ချင်လိုက်တာလေ”

“ဟင်... သူ့အမေနဲ့အဘိုးကို မင်း မနေ့တည်းက တွေ့ခဲ့ ပြီမဟုတ်လား”

သေနတ်သမားက သို့ပြောရင်း ထွန်းမြင့်သောင်းကို ဝါးတော့မလို ကြည့်နေချေတော့၏။

‘မင်း ပြော၊ မှန်မှန်ပြော၊ သူတို့ ဘယ်မှာရှိလဲ’

ပြောရင်း စိတ်တိုလာပုံပေါက်ချေ၏။ သေနတ်သမား သည် ထွန်းမြင့်သောင်းအား သေနတ်ပြောင်းဖြင့်ထိုး ပြောလာလေ တော့၏။

‘အမှန်အတိုင်း ပြောတာပဲ၊ သူ့အမေ့အတိုးက ကျွန်တော် တို့ကို သူတို့နှစ်ယောက်နောက် မလိုက်လိုတာကြောင့် ကျွန်တော့်ကို တောင် တောစပ်လေးနားမယ် ထားသွားကြတာကို ခင်ဗျားလည်း အသိပဲ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါပြီ၊ ငါဖြစ်ချင်တာ သည်ချိန်ကစပြီး ငါ မင်းတို့ ကို အပျောက်ခံလို့မဖြစ်ဘူး၊ နို့မှ မင်းအမေ့ အတိုးတို့ ခြေရာခံမိ မှာကွ၊ မင်းတို့ ထွက်သွားလို့ကတော့ မဖြစ်ဘူး၊ မင်းတို့ သူတို့ကို ရှာတွေ့လျှင် ငါ တွေ့ပြီပဲ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ငါ၊ အလွတ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အေး... ငါ့လက်ကလွတ်အောင်ပြေးမယ် စိတ်ကူးလို့ ကတော့ သည်သေနတ်ထဲမယ်ရှိတဲ့ ကျည်တောင့်တွေကို မင်းတို့ နှစ်ယောက်ကို ကျွေးရမှာပဲ’

သို့ဆိုတော့ ထွန်းမြင့်သောင်းက သေနတ်သမားအနား တိုးကပ်သွားလိုက်ချေပြီး...

‘သည်မယ်၊ ကျွန်တော် ကြားကရှင်းပြမယ်၊ သူ ငယ်ငယ် ကတည်းက သူ့မိဘတွေက သူ့ကို ဘုန်းကြီးကျောင်း ပို့ထားတာ၊ သူတို့ စားဝတ်နေရေး မပြေလည်ကြဘူး၊ သူက သာသနာ့ဘောင် ထဲ မဝင်ချင်ဘူး၊ ဟော... ခု သူ့အမေ့အတိုးပြီးခဲ့တော့ သူ့အမေ့ကိုတွေ့ ချင် သူလည်း အရွယ်ရောက်လာပြီ၊ ပြီးတော့ သူ့အမေ့ကိုလည်း ရှာကျွေးချင်တဲ့စိတ်ကြောင့် သူ့အမေ့ကို လာရှာတာပဲ၊ ကျုပ်က

သူနဲ့ သွေးသောက်ပဲ၊ သူ့ကို ကူညီပေးရအောင် လိုက်လာတာ၊ ကျွန်တော့်မလဲ အဖေ အမေ မရှိဘူးဆိုတော့ ကိုယ်ချင်းစာတယ်၊ တစ်ယောက်တည်း အရင်းနှီးဆုံး သူ့ရဲ့ဆွေမျိုးဖြစ်တဲ့ အမေရှိသေး တာဆိုတော့ သူ သိပ်တွေ့ချင်မှာပေါ့ဗျာ၊ နို့ကြောင့် သူ့အမေ့ကိုတွေ့ ဖို့ လာခဲ့တာ၊ ခင်ဗျား ပြောတဲ့ ရတနာသိုက်တွေ ဘာတွေဆိုတာ သူ မသိသလို ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး၊ အေး... ခင်ဗျားကိစ္စက ခင်ဗျားပဲ၊ ခင်ဗျားသဘောပေါ့၊ သူ ဘာမှမသိတာတော့ ကျုပ် အာမခံတယ်’

သို့ဆိုတော့ သေနတ်သမားက ထွန်းမြင့်သောင်း ပြော သည်တို့ကို စဉ်းစားမိသွားလေသည်ကြောင့် ဖြစ်၏။

‘ဟုတ်ပါပြီကွာ၊ ငါကလည်း သူ့အမေ့ကို တွေ့ချင်တယ် ဆိုတာ ဒုက္ခပေးရအောင် မဟုတ်ပါဘူး၊ ရတနာသိုက်ရှာချင်တာပါ၊ ငါ သိတာပေါ့၊ သူ့အဖေနဲ့ ငါ သူငယ်ချင်းပဲကွာ၊ တူတူပူးပေါင်း မယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အကျိုးရှိနိုင်ပါတယ်၊ သူ့အမေ့ကို မမြင်ဖူးတော့ သူ့ကို အကူအညီတောင်းတဲ့သဘောပါ’

သို့ ပျော့ပျောင်းညင်သာ ပြောလာသည်ကြောင့် ထွန်းမြင့် သောင်းတစ်ယောက် သေနတ်သမားအပေါ် စဉ်းစားမရဖြစ်ရချေ တော့၏။

သူတို့နှင့် စတွေ့စဉ်က ရိုးသားပုံ၊ နောက်တော့ သူတို့ကို အကျပ်ကိုင် ဒုက္ခပေးလာပုံ၊ ယခုတော့ ပျော့ပျောင်းညင်သာသွား ပြန်ကောလား။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထွန်းမြင့်သောင်းတစ်ယောက် သေနတ်သမားကို လိမ္မာပါးနပ်စွာ ကိုင်တတ်ဖို့ စဉ်းစားလိုက်ချေ တော့၏။

သို့မှ သူတို့သည် ထိုနေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့ကြပြန်၏။

ပျဉ်းကဒိုးတောသို့ ထွက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပြီး သူတို့ ဘယ်ရောက်နေသည်ကိုတော့ဖြင့် ဘယ်သူမျှ သိပုံမပေါ်ချေ။

‘ဝါးခုတ် သစ်ခုတ်သမားတစ်ယောက်ယောက် တွေ့လျှင်ပဲ မေးရမလား’ လို့ သေနတ်သမားက မေးလိုက်ပေမင့် ဝါးတောတစ်ခုအစပ်သို့ ရောက်သည်တွင်...

‘ငါတို့ သည်ဝါးတောမှာ နားဦးမယ်ကွာ’

သို့ဆိုတော့ လုလင်ငယ်သွေးက...

‘သည်မယ် ကျွန်တော်တို့ ခဏနားပြီး ဟိုရှေ့က သစ်ပင်အခြေမယ် စခန်းနေရာချတာပေါ့’ ဆိုသည့်အတိုင်း သူတို့ စခန်းချလိုက်ကြ၏။

သို့မှ ထွန်းမြင့်သောင်းက...

‘ကျွန်တော် စားစရာတစ်ခုခု သွားရှာချေဦးမယ်’

သေနတ်သမားက ခေါင်းညိတ်ပြချေ၏။

‘ကျွန်တော် လိုက်သွားမယ်’

သို့ပြောလာသည့် လုလင်ငယ်သွေး စကားကြောင့် သေနတ်သမားက မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးဖြင့် ကြည့်လာချေပြီး...

‘ဘာပြောတယ်၊ မင်းတို့ ထွက်ပြေးမယ်တော့ မကြံကြန့်နော်၊ ဟင်း... မင်းတို့လည်း လမ်းမသိပါဘူး၊ ပြေးဝံ့မယ်လည်း မထင်ပါဘူး၊ နို့ပေမင့် ပြောတော့ထားရမယ်၊ အဲလိုလုပ်လို့ကတော့ ငါ မင်းတို့ကို သတ်ရမှာ ဝန်မလေးဘူး၊ ကျည်နှစ်တောင့်ပဲ ဆုံးမယ်၊ တောမှောက်ပြီး ပစ်မိလိုက်တယ်ပေါ့ကွာ၊ ဟုတ်ပြီလား’

‘ဟုန်း... သေနတ်သမားတစ်ယောက် တကယ်လုပ်မည့်ပုံပါကလား။’

‘စိတ်ချပါဗျာ... ကျွန်တော်တို့ ပြေးစရာလည်း မလိုဘူး၊ ခင်ဗျား ပြောတဲ့ ရတနာမြေပုံကိုလည်း စိတ်မဝင်စားဘူး၊ သည်

တော့ ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ကို အမုန်းပွားစရာ သတ်ဖြတ်စရာ မလိုပေဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပြီလေ၊ မင်းက စဉ်းစားတတ်သားကလား၊ ကဲ... သွားကြချေ၊ ငါ ထင်းဒီး...’

သို့ဆိုတော့ လုလင်ငယ်သွေးနှင့် ထွန်းမြင့်သောင်းသည် ရိက္ခာရှာရန်အလို့ငှာ ထိုနေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့ချေတော့၏။

သည်တွင် ထွန်းမြင့်သောင်းက...

‘မင်း ဘာလုပ်မလဲ၊ ငါတို့ ထွက်ပြေးကြမှာလား’

လို့ မေးလေသည်တွင် လုလင်ငယ်သွေးက...

‘မဖြစ်နိုင်ဘူးလေကွာ၊ တကယ်ရိက္ခာရှာဖို့ ထွက်လာတာ’

‘လုလင်ငယ်သွေးရယ် ပြေးကြတာပေါ့၊ သူ ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ၊ သူ ခြိမ်းခြောက်တာသက်သက် ဖြစ်မှာပေါ့’

ထွန်းမြင့်သောင်းက သို့ ပြောလာပေမင့်...

‘မဖြစ်ဘူး၊ သူစကားတွေ ကြားရတာ ငါ့အဖေ့ သူပတ်သက်ခဲ့ပုံကွ၊ ဘယ်လိုပတ်သက်ခဲ့လဲတော့ မသိဘူး၊ နို့ကြောင့် ငါတို့ အခြေအနေကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ရလိမ့်မယ်၊ အေးလေ... သူ ငါ့အမေကို တွေ့လျှင်ဖြင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ငါတို့ သိရမှာပေါ့ကွာ၊ ဟုတ်လား’

သို့ဆိုတော့ ထွန်းမြင့်သောင်းတစ်ယောက် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်ချေတော့၏။

သို့မှ သူတို့သည် ချောင်းဘက်သို့သွားလိုက်ကာ ရနိုင်သမျှ ငါတို့ကို ရှာခဲ့ချေပြီး စခန်းသို့ ပြန်ခဲ့ကြတော့၏။

စခန်းနေရာလေးတွင် သေနတ်သမား ရှိမနေပါချေ။

‘ဘယ်သွားလဲ မသိဘူး’

ထွန်းမြင့်သောင်းက မေးလာ၏။

‘သူ ဘယ်သွားလဲ ငါ သိတယ်’

‘နို့ဖြင့် ပြောစမ်းပါဦး’

‘သူ ငါတို့ကို မယုံသင်္ကာဖြစ်ပြီး နောက်ကနေ လိုက်ချောင်းနေတာကွ၊ နို့ကြောင့် ငါတို့ သည်ရောက်တဲ့အချိန် သူစခန်းမှာမရှိတာပေါ့’

‘ကဲ...ကဲ... ငါတို့ရတဲ့ ငါးတွေ ကင်ထားကြတာပေါ့’

သို့မှ သူတို့သည် ငါးကောင်လေးများကို စိုက်ခွဲ အူနုထံ တံစို့ထိုး မီးကင်လိုက်ကြချေ၏။

အတန်ကြာသည့်တိုင် သေနတ်သမား ပြန်ရောက်မလာ။ ငါးကင်လေးများကတော့မူ အဆင်သင့်ဖြစ်ချေပြီ။ သို့ကြောင့် ထွန်းမြင့်သောင်းက ငါးကင်နှစ်ကောင်ကို ဖြုတ်၍ စားလိုက်မည် အလုပ်တွင်...

‘ဟိတ်ကောင် မစားနဲ့ဦး’

သို့အသံနှင့်အတူ သေနတ်သမား ရောက်လာလေ၏။

‘ဘာလို့လဲ’

‘အဲဒါ ငါ့ဟာ၊ ငါ့ကိုပေး’

သို့ဆိုလျက် သေနတ်သမားက ထွန်းမြင့်သောင်းထံမှ ငါးကင်ကို လုယူလိုက်ချေပြီး...

‘ငါက အကြီး၊ ငါ့ကို အရင်ဦးချရမှာပေါ့၊ ဟင်း... ဟင်း...’

သို့ဆိုလျက် ငါးကောင်ကို ပါးစပ်တွင်းထိုးထည့် ပလုတ် ပလောင်း စားနေချေတော့၏။

ဘယ်လိုပါလိမ့်။ ဘယ်လိုစိတ်ကူးတွေ ဖြစ်နေပါလိမ့်။

သည်လူ စိတ်ရောမွန်ရဲ့လားဟု ထင်လိုက်မိ၏။

သို့ပေမယ့် သူ့လက်တွင်း သေနတ်ရှိနေသည် မဟုတ်ပါ။

ကလား။ ထိုသေနတ်က သူတို့ထံ အချိန်မရွေး မိတ်ဆက်လာနိုင်၏။ သို့ဆိုတော့ စဉ်းစားရပေဦးမည်။ စိတ်မူမှန်ခြင်းမရှိသည်ကို တော့ လုလင်ငယ်သွေး တွက်ဆမိ၏။

စိတ်မူမှန်သူ၏ လက်တွင်းရှိ သေနတ်က အချိန်မရွေး သူတို့ကို ဒုက္ခပေးလာနိုင်သည်ကြောင့် ထွန်းမြင့်သောင်းကို မသိမသာ မျက်ရိပ်ပြလိုက်ပေ၏။ သေနတ်သမားအား အလိုက်အထိုက် ဆက်ဆံပြောဆိုရန် ဖြစ်ချေတော့သည်။

သို့မှ သူတို့ ငါးကင်ကို စားကြ၏။ သို့ စားနေရင်းမှ သေနတ်သမားသည် မည်သို့စိတ်ကူးပေါက်သွားသည် မသိ။

‘ဖြောင်း...’

‘ဖြောင်း...’

နေရင်းထိုင်ရင်းဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်၏ ပါးကို ရိုက်လာလေတော့၏။

‘ဟ... ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲ’

ထွန်းမြင့်သောင်းက နာကျင်လွန်းသဖြင့် သူ့ပါးကိုပွတ်သပ်၍ ငိုသံပါကြီးဖြင့် ပြောလေ၏။

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ မင်းက ငါ့အကျဉ်းသားလေ၊ နို့ကြောင့် ငါ ချချင်စိတ်ပေါ်လို့ နှိပ်စက်တာကွ၊ ဘာဖြစ်လဲ’

ဘုရားရေ... သေချာသွားချေပြီ။ သူ့အထင်တို့ သေချာပါပြီ။ စိတ်မနဲ့သူပါကလား။

သို့ဆိုကာ ငြိမ်နေလိုက်ကြရပြန်၏။

အတန်ကြာတွင် သေနတ်သမားက နေရာမှထကာ သူတို့နှစ်ယောက်အား ခြေဖြင့်ကန်လိုက်ပါ၏။

‘ဘုန်း...’

‘ဘုန်း...’

‘အား...’

‘အား...’

‘ဘုန်း... ဘုန်း...’

ဘုရားရေ... အသားလွတ်နှိပ်စက်နေပြီလေ။ သို့ကြောင့် လုလင်ငယ်သွေးသည် ပေါက်ကွဲသွားချေတော့၏။

လက်နက်အားကိုးဖြင့် အနိုင်ကျင့်နေသည်များလား။

သို့မှ...

‘ဖြန်း...’

‘ဖြန်း...’

ပါးတို့ကို ရိုက်လာပြန်၏။

‘ဖြန်း...’

‘ဟိတ်ကောင်... သေနတ်သမား၊ မလုပ်နဲ့တော့၊ ငါတို့ လာပြီ’

အလိုလေးဗျာ၊ သို့အသံနှင့်အတူ မသူတို့သားအဖ ရုတ်ခြည်း ဆိုသလို ရောက်လာလေတော့သဖြင့် အံ့ဩတကြီးဖြစ်သွားရချေ တော့၏။

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...’

နောက်ဆုံးတော့ ကျုပ်ကို ထွက်တွေ့ရတာပဲ မဟုတ်လား’

‘မင်း ကလေးတွေကို မနှိပ်စက်ပါနဲ့’

သို့ အသံနှင့်အတူ မသူတို့သည် လုလင်ငယ်သွေးနှင့် ထွန်းမြင့်သောင်းကို ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်လာလေ၏။

‘ဟင်း... ဟင်း... သည်လိုဆိုတော့လည်း မိဘတွေ ဟာ သားသမီးကို ချစ်တတ်သားကလား၊ ဟင်း... ဟင်း... ကျုပ်ကလည်း ကလေးတွေကို နှိပ်စက်ချင်တယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ နို့ဆိုမှ မသူတို့သားအဖ ကျုပ်ကို နားလည်ပေးလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့’

‘ရှင်က အသာစီးရနေပြီကိုး’

သို့ မသူက မကျေမနပ်ပြောလိုက်ချေ၏။

‘အလို... အဲလိုလည်း မသတ်မှတ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်က လူကောင်းတစ်ယောက်ပါဗျာ၊ နို့ကြောင့်လည်း ကျုပ်သူငယ်ချင်း ကြီး ထွန်းငယ်ရဲ့မိန်းမ လူကို မတွေ့မနေ လိုက်ရှာရတာပေါ့၊ ဟင်း... ဟင်း... ခင်ဗျားကသာ ကျုပ်ကို မရှာဘဲ တစ်ယောက် တည်း ရတနာတွေ အပိုင်လိုချင်တာပေါ့၊ ဟင်း... ဟင်း... ခင်ဗျားမယ် ရှိတာလေးနဲ့ ဘယ်လိုမှမရနိုင်သလို ကျုပ်မယ်ရှိတာ လေးနဲ့လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ၊ နို့ကလည်း ခင်ဗျားယောက်ျားနဲ့ ကျုပ် နှစ်ဦးသဘောတူ စီစဉ်ခဲ့တာပဲ၊ သည်ရတနာတွေကို ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်တစ်ဝက်ဆီ ပိုင်ကြရမှာလေ၊ ခင်ဗျားက တယ်လောဘကြီးတာကိုး၊ သည်မယ် တွေလား၊ ခင်ဗျားမှာ ရှိတာ နဲ့ ကျုပ်မယ်ရှိတာ ပေါင်းစပ်မှ ရတနာသိုက်နေရာကို သိရမှာ၊ ညွှန်ပြမှာ ခင်ဗျားတို့ တောထဲရောက်နေကြပြီး ရတနာသိုက်ကို တွေ့ပြီလား၊ ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ကျုပ်ကို မင်း မခက်ထန်ပါနဲ့ မသူရယ်၊ ကျုပ်တို့ ပူးပေါင်းကြတာပေါ့၊ အချိုးကျပေါ့၊ မဟုတ်လား’

‘ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်မ ဘာမှမသိဘူး၊ ကျွန်မ တောထဲလာတာ ကိုထွန်းငယ်ကိုသတ်တဲ့ တရားခံကို ရှာချင် တာ’

သို့သာလျှင် ပြောသဖြင့် သေနတ်သမားတစ်ယောက် ဆါပွသွားကာ သူ၏သေနတ်ဖြင့် မသူကို လှမ်းချိန်လိုက်လေပြီး...

‘မမိုက်ချင်စမ်းပါနဲ့ မသူ၊ ကျုပ် ခင်ဗျားတို့ကို သတ်ပြီး ကျုပ်လိုချင်တဲ့ အစိတ်အပိုင်းလေးကို ရှာပြီးသွားလို့ရတယ်နော်၊ မသူ စဉ်းစားဦး၊ သည်မယ် ခင်ဗျားသားလေးက အမေကို ချစ်လှနဲ့’

လို့ တွေ့ချင်လွန်းလို့ လိုက်လာတာ၊ ခင်ဗျားက မိခင်စိတ်ဓာတ်မဲ့ပြီး လောဘတကြီး ကိုယ့်သားကိုယ် စွန့်ပစ်ခဲ့တာပဲလေ။

သို့ဆိုတော့ လုလင်ငယ်သွေးတစ်ယောက် သူမိခင်ဖြစ်သူ မသူကို တွေ့ဝေကြည့်နေမိချေတော့၏။ သေနတ်သမား ပြောတာ ဟုတ်နေလေသည်လား။ သို့ရှိစဉ်...

‘ဟာ...’

‘ဟင်...’

လုလင်ငယ်သွေးသည် မည်သို့မျှ ထင်မှတ်မထားသော လုပ်ရပ်ကို လုပ်လိုက်ချေတော့၏။

သေနတ်သမား တစ်ဖက်သို့လှည့်နေစဉ် လုလင်ငယ်သွေးက သူ့ထံ အတင်းပြေးဝင် သေနတ်ကို လုလိုက်ချေတော့၏။ သို့ပေမယ့် လုလင်ငယ်သွေးသာလျှင် မြေပေါ်သို့ လဲပြိုကျသွားရတော့၏။

သေနတ်သမားသည် သူ့ထက် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်သန်စွာ သူ ဖြစ်ချေ၏။ သို့အပြင် မြန်မာ့ရိုးရာ သိုင်းပညာကို တစ်ဖက်ကမ်း ခတ် တတ်ထားလေသည်ကြောင့်လား မသိ။ လုလင်ငယ်သွေးက သူ့အား လျှပ်တစ်ပြက်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်ဆိုသည်နှင့် သေနတ်သမားက ကိုယ်ကလေးကျူရီသာ ကျူပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ မြန်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။ လုလင်ငယ်သွေးတစ်ယောက် မှောက်သွားချေတော့၏။

‘ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း...မင်း နုပါသေးတယ်၊အေး... မင်းက ငါ့ကို ဘယ်လိုထင်လဲတော့ မသိဘူး၊ ငါ မင်းတို့အပေါ် စိတ်ရင်းကောင်းပါတယ်ကွာ၊ မင်းတို့ကို နှိပ်စက်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မသူတို့ သည်နားတစ်ဝိုက် ရှိတယ်သိလို့ သူတို့ ထွက်လာအောင် ငါ လုပ်ရတာပါကွာ၊ နို့အတွက် ငါ့ကို နားလည်ပေးကြ

စမ်းပါ၊ ကြည့်လေ... မင်းအမေနဲ့ အဘိုးကို မင်း ပြန်တွေ့ရပြီ မဟုတ်လား၊ ငါ့စေတနာပါကွာ၊ အေး... ငါပြောချင်တာ မင်းတို့ မမိုက်ချင်စမ်းပါနဲ့၊ ကဲ... မသူ ဘယ်လိုလဲ၊ ကျုပ်နဲ့ ပူးပေါင်းပါလား၊ ခင်ဗျားအတွက် အကျိုးရှိဖို့ပဲလေ’

သို့ သေနတ်သမားက မသူဘက်လှည့်၍ ပြောလိုက်ချေ၏။

‘ရှင် ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်မ ဘာမှန်းမလည်ဘူး’

သို့ မသူက ငြင်းလေ၏။ သေနတ်သမားက ဟက်ဟက် ပက်ပက် ရယ်လိုက်ချေပြီး...

‘လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကောင်းဖို့ ညှိနှိုင်းနေတာနော်’ လို့ ခပ်ထန်ထန်မျက်နှာထားဖြင့် ပြောလိုက်ပြန်သည်တွင်တော့ မသူ၏ဖခင်ဖြစ်သူသည် သေနတ်သမားအနား ချဉ်းကပ်လာချေပြီး...

‘သူ နားမလည်တာပါကွာ၊ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ၊ မင်း ဘယ်လိုသဘောရှိတာ ငါသိတယ်၊ မင်းသဘောအတိုင်းပဲ၊ ငါတို့ ပေါင်းစည်းကြတာပေါ့’

သို့ ပြောလာသည်တွင် မသူတစ်ယောက် မျက်လုံး မျက်ဆန်ပြူးသွားကာ...

‘အဖေ... အဖေ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာတုံး၊ သူက ယုံရလို့လား’ လို့ ပြောလာလေ၏။

‘အဖေ ယုံတယ် သမီး၊ ဟုတ်ပြီ... သည်မယ် မင်း လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်း’

သို့ဆိုလျက် မသူ၏အဖေက သေနတ်သမားအား သူ့ပုဆိုးခါးပုံစံအတွင်းမှ သားရေချပ်လေးတစ်ခုကို ထုတ်ပေးလိုက်လေ၏။

‘ဟင်း... ဟင်း... အဲလိုလုပ်စမ်းပါဗျာ’

သေနတ်သမားက သို့ပြောပြီး မသူအဖေ ထုတ်ပေးလာ
သည့် သားချစ်လေးကိုလည်း ယူလိုက်သည်တွင်မတော့...

‘ခွပ်...’

‘ဘုတ်...’

‘ဟာ...’

‘ဟင်...’

သည်တစ်ချို့တော့ သေနတ်သမား ခံလိုက်ရချေပြီဖြစ်၏။
မသူအဖေကို သူ ယုံစားလိုက်သည်ကိုး။ ထိုသည်ကား သူ၏အမှား
ဖြစ်ချေ၏။

မသူ၏အဖေက သူ့အနားသို့ ရုတ်ခြည်းချည်းကပ်လာလေ
ပြီး အချိန်ကို ထိုးလိုက်လေသည်ကြောင့် ရုတ်တရက်မို့ သေနတ်
သမားတစ်ယောက် အိုင်ကိလဲကျသွားတော့၏။

‘သမီး... လာ သွားမယ်’

မြန်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။ သမီးဖြစ်သူ မသူအား လက်ဆွဲ
၍ ထိုနေရာမှ အပြေးထွက်သွားတော့၏။

‘အဘိုး... အဘိုး... အမေ သားလည်းလိုက်မယ်၊
သား လည်းလိုက်မယ်’

လုလင်ငယ်သွေးက သို့ပြောလျက် ပြေးလိုက်သွားပေ
မင့်...

‘ခွပ်...’

‘ဘုတ်...’

‘ဟာ...’

မြေပြင်တွင် လဲနေသော သေနတ်သမားက သူ့ဘေးမှ
ဖြတ်ပြေးသွားသည့် လုလင်ငယ်သွေး ခြေထောက်အား သူ၏

ခြေထောက်ဖြင့် ကာဆီးထိုးခံလိုက်လေသည်ကြောင့် လုလင်ငယ်
သွေးတစ်ယောက် မှောက်လျက်လဲကျသွားတော့၏။

သေနတ်သမားသည်လည်း ကျရာကသီထကာ သူ၏
သေနတ်ဖြင့် အဝေးသို့ရောက်နေပြီဖြစ်သော မသူတို့သားအဖအား
ရုတ်ခြည်း လှမ်းပစ်လိုက်ချေ၏။

‘ဒိန်း...’

ပြင်းထန်သော ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံကြောင့် ပတ်ဝန်း
ကျင်တွင်ရှိ သတ္တဝါငယ်လေးများ၊ ငှက်များ လန့်ဖျပ်အော်ဟစ်
ပြေးလွှားသွားကြချေတော့၏။

‘ပစ်မှတ်လွဲထွက်သွားလို့ တော်ပါသေးရဲ့’

သို့ ထွန်းမြင့်သောင်းက စိတ်မှမှတ်ရင်း လုလင်ငယ်သွေး
အား လက်ဆွဲထုလိုက်ချေ၏။

‘မင်းတို့ ဘယ်လိုက်မလို့လဲ၊ သေချင်လျှင် သွားကြလေ’

သေနတ်သမားက သူတို့နှစ်ယောက်အား သေနတ်ဖြင့်
ချိန်၍ ပြောလေတော့၏။

‘ငါ့အမေတော့ သွားပြီ၊ ဟီး... ဟီး... ဟီး...
ဟင်း... ဟင်း... ဟီး...’

လုလင်ငယ်သွေးတစ်ယောက် မိခင်ဖြစ်သူကို တွေ့ပါ
လျက် အမြင်မှ လွတ်ထွက်သွားပြန်သည့်အတွက် ချိုးပွဲချ ငိုလေ
တော့၏။

‘ငါလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ မင်းအမေကိုက လောဘ
တက်ပြီး သားကိုတောင် ပစ်သွားရက်တာကလား’

‘ဘာဗျ... ခင်ဗျား ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်’

ထွန်းမြင့်သောင်းက သေနတ်သမားအား သို့ပြောလိုက်ချေ
ကာ မကျေမနပ်ကြည့်လာနေသည်တွင်...

‘ငါ မင်းအမေနဲ့ ပြန်ဆုံအောင် လုပ်ထားတာပဲ၊ ငါ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်၊ ငါလည်း အမေနဲ့အတူတူနေရတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းကမှ အမေရှိပါသေးတယ်၊ ငါ့မယ် အဖေရော အမေပါ မရှိတော့ဘူး’

သို့ စိတ်မကောင်းစွာပြောလာသည့် သေနတ်သမားကို လုလင်ငယ်သွေးက အံ့သြတကြီး ကြည့်လာချေ၏။ ဘယ်လိုလူပါလိမ့်။ နားလည်ရ ခက်ပါကလား။

‘ခင်ဗျားကြောင့် ကျုပ်အမေနဲ့ ကွဲပြန်တာ’

သို့ ဒေါသတကြီးပြောလာသည့် လုလင်ငယ်သွေးကို သေနတ်သမားက သနားကရုဏာဖြင့် ကြည့်လိုက်ချေပြီး...

‘မင်း မှားနေတာ၊ မင်းအမေကိုက ရတနာပစ္စည်းတွေမက ပြီး သားဖြစ်သူကိုတောင် ပစ်ထားရက်တာ’

‘ဪ... ခင်ဗျားကျတော့ရော အဲဒီ ရတနာပစ္စည်းမက လို့ အမေ့ကို ဒုက္ခပေးရအောင် မဟုတ်လား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ မင်းအမေရော အဘိုးရော မှားနေတာ၊ တကယ်တော့ အဲဒီရတနာပစ္စည်းတွေက ဘုရားပစ္စည်းတွေကွ’

သို့ သေနတ်သမားက ပြောပြီး အဝေးသို့ ငေးမျှော်နေလေသဖြင့်...

‘ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါပြီ၊ ခင်ဗျား စကားအရ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို လေးစားမိပါတယ်၊ အဲ... တစ်ခုတော့ ရှိတယ်’

‘ပြောလေ... ဘာတုံး’

‘သည်ကိစ္စတွေ ကျွန်တော်တို့ ဘာမှမသိတာ အမှန်ပါဗျာ၊ သူက သူ့အမေနဲ့ တွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်က အဖော်လိုက်ပေးခဲ့တာပါ၊ သူလည်း တကယ် ဘာမှမသိပါဘူး၊ သူ့အမေကို

တွေ့ချင်တာပဲ ရှိပါတယ်၊ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူ့အမေနဲ့ ခင်ဗျား ဘယ်လို ပတ်သက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောပြနိုင်မလား’

ထွန်းမြင့်သောင်းက သို့ မေးလိုက်လေ၏။

သေနတ်သမားက ထွန်းမြင့်သောင်းအား အပြုံးတစ်ခုဖြင့် ကြည့်လာချေပြီး...

‘ငါထင်တာ မမှားလောက်ဘူးထင်တယ်၊ မင်းက တကယ် ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ရှိပုံရတယ်၊ ကြည့်စမ်း... ဆင်ခြင်တုံတရားရှိတရားရှိတဲ့သူလို့ပဲ ငါ ယုံထားတယ်၊ အေး... ငါပြောပြမယ်၊ မင်းတို့ သေချာနားထောင်၊ သည်တော့မှ မင်းတို့ ဘာလုပ်သင့်တယ် ဆုံးဖြတ်ကြချေ’

သို့ဆိုကာ သေနတ်သမားက ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်ခြေသို့သွားကာ ထိုင်ချလိုက်၏။

လုလင်ငယ်သွေးနှင့် ထွန်းမြင့်သောင်းသည်လည်း သူ့နားတွင် ထိုင်လိုက်ကြပြီး သူ ဘာပြောမည်ကို စောင့်စားနေကြချေ၏။

‘တစ်နေ့ပေါ့ကွာ... ငါ အမဲပစ်ထွက်ခဲ့တယ်၊ ပျဉ်းကဒိုးတောမှာပေါ့၊ တောထဲမယ် ငါ ဆင်ရိုင်းတစ်ကောင်နဲ့ တွေ့တယ်၊ တကယ်ဆို ငါ ရှောင်ထွက်လို့ရတယ်၊ နို့ပေမင့် အဲဒီဆင်ရိုင်းကောင်က လူတစ်ယောက်ကို လိုက်နေတာကိုး၊ သည်တော့ ငါကလည်း အဲဒီလူကို ကယ်ချင်ဇောနဲ့ အရဲစွန့်ပြီး အဲဒီဆင်ရိုင်းကောင်ကို သေနတ်နဲ့ပစ်လိုက်တယ်၊ ကံကောင်း ကံဆိုး ပြောရမလားပဲ၊ ဆင်ရိုင်းကောင် သေနတ်ဒဏ်ရာကြောင့် လှည့်ပြေးသွားပေမင့် သူလိုက်ဒုက္ခပေးတဲ့လူကတော့ သူ့ခြေကြောင့် သေလုမြောပါးဖြစ်သွားရှာတယ်၊ ငါလည်း အဲဒီလူကို ပြေးပွေ့ထူလိုက်တယ်ဆိုလျှင်ပဲ...

‘ကျုပ် မနေရတော့ဘူး၊ သိတယ်၊ သည်တော့ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ဒါလေး ပေးခဲ့ချင်တယ်၊ ပြီးတော့ ပြောစရာရှိတယ်’ ဆိုပြီး

ငါ့ကို သူ မြေပုံသားရေချပ်လေးတစ်ခုပေးပြီး ဇက်ကျိုးကျသွားတယ်။

‘သူ့ဆီက ဘာမှမသိရဘူးလေ၊ သူပေးတာ မြေပုံအပိုင်း အစလေးပဲ ရလိုက်တယ်။ ငါကြည့်လိုက်တော့ ချောင်းမြောင်းတော့ ပုံဆွဲထားတယ်။ ကမ်းပါးယံတစ်ခုကနေ ရေစီးကျနေတဲ့ ရေတံခွန် လိုပုံလည်း ပါတယ်။ ပြီးတော့ မနီးမဝေးလေးမှာ လျှိုတစ်ခုပုံ တွေ့ရပြန်တယ်။ အဲဒီမှာတော့ ကြက်ခြေခတ်အမှတ်အသားကို ဝိုင်းပြထားတယ်။ ငါလည်း သေသေချာချာကြည့်ပြီးတော့ ဒါဟာ ရတနာသိုက်ရှိတဲ့ နေရာပြထားတာဖြစ်မယ်လို့ တွက်လိုက်ပေမယ့် အသေအချာကြည့်တော့ မြေပုံက တစ်ပိုင်းပဲဖြစ်နေတယ်။ ကျန် တစ်ပိုင်း ရှိဦးမှာပေါ့။ သည်တစ်ပိုင်းက ဘယ်သူ့ဆီမှာရှိပါလိမ့်လို့ တွက်နေတုန်း လူတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ အဲဒီလူက ဘယ်သူဖြစ်မလဲ သိလား’

‘နို့တော့ ဘယ်သိပါ့မလဲဗျ၊ ကျွန်တော်တို့မှ မမြင်ရတာ’

သို့ လုလင်ငယ်သွေးက ပြောလိုက်သည်တွင် သေနတ် သမားက ထွန်းမြင့်သောင်းကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ချေပြီး...

‘သူ့အဖေ ပျဉ်းမကုန်းရွာက ထွန်းငယ်ပေါ့’

‘ဗျာ...’

‘ဟင်...’

‘သူနဲ့ သေသွားတဲ့သူ တူဟူလာကြတာတဲ့။ အင်ဒိုင်း ဘုန်းကြီးက သူတို့နှစ်ယောက်ကို မြေပုံပေးလိုက်တာတဲ့။ နှစ်ယောက် တူတူရှာပြီး သူ့ကို တစ်ဝက်ပေးဖို့၊ ပြီးတော့ ကျန်တစ်ဝက်ကို သူတို့နှစ်ယောက် ဝေယူဖို့တဲ့လေ’

သေနတ်သမားက သို့ပြောပြီး နားလိုက်ပြန်၏။ အတန် ကြာမှ ဆက်ပြောပြန်၏။

‘သူ့မယ် မြေပုံတစ်ပိုင်း၊ ငါ့မယ် မြေပုံတစ်ပိုင်း၊ ပေါင်း လိုက်လျှင် ရတနာရှိတဲ့နေရာ တွေ့ပြီလေ၊ သည်တော့ ငါက...

‘သူပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ သူ့ကို ဘယ်လိုသိတာတဲ့’ ငါက မေးလိုက်တယ်။ သည်တော့ သူက ပြောတယ်။ အင်ဒိုင်း ဘုန်းကြီးက တစ်ချိန်က ဂျပန်တော်လှန်တုန်းကတည်းက တပ်ကြပ် ကြီးတဲ့၊ ကျူးကျော်သူတွေကို လိုက်တိုက်ရင်း ပျဉ်းကဒိုးတောထဲ ရောက်လာတယ်တဲ့။ နောက်ဆုံးကွာ ဘုန်းကြီးက သူရယ် သူ့ မိတ်ဆွေရယ်က လူစုကွဲပြီး လမ်းမှားနေကြတယ်တဲ့။ အဲဒီလို တော တောင်ထဲသွားလာရင်း ခေတ်ပျက်ချိန်ဆိုတော့ တောကြောင်ဓားပြ နှစ်ယောက်နဲ့ ဆုံပါလေရော၊ တောထဲတောင်ထဲ နှစ်ယောက်တည်း သူတို့ ရလာတဲ့ဝေစုကို ခွဲရင်း အချင်းချင်းသတ်ကြပြီး နှစ်ယောက် စလုံး သေပါလေရော၊ သည်တော့ ဘုန်းကြီးတို့လည်း ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်ဆိုသလို အဲဒီရတနာပစ္စည်းတွေ ရလိုက်တယ်ဆိုပဲ။ သည် တော့ သူတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အဲဒီပစ္စည်းတွေကို တစ်နေရာ မယ် ဝှက်ထားကြပြီး မြေပုံဆွဲ တစ်ယောက်တစ်ခြမ်း ယူခဲ့ကြတယ် တဲ့’

‘ခင်ဗျား ပြောတာ ဟုတ်ပါ့မလား၊ ဝေစုယူ ပြန်လာလို့ ရတာပဲ၊ ဘာဝှက်ထားစရာလိုတော့မလဲ’

ထွန်းမြင့်သောင်းက သေနတ်သမား၏စကားကို မယုံ သလို သို့ ပြောလိုက်၏။ သည်တွင် သေနတ်သမားက...

‘ဘုန်းကြီးပြောတာပဲတဲ့၊ ခေတ်ပျက်ချိန်ဆိုတော့ ယူသွား လို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ’

‘နို့လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ’

လုလင်ငယ်သွေးက ပြောလာချေ၏။ သေနတ်သမားက သူ့အားကြည့်၍ ပြုံးပြလေပြီး...

‘မင်းက နားလည်လွယ်တယ်၊ ငါပြောတာက အမှန်ချည်း ပါကွာ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘက်ပြောပါဦး’

‘ဘုန်းကြီးက သူတို့ စစ်ကြီးပြီးလျှင် သွားယူကြမယ်ပေါ့၊ နို့ပေမင့်ကွာ စစ်ကြီးမပြီးခင်မှာပဲ သူ့မိတ်ဆွေက တိုက်ပွဲတွေကြား မှာ သေသွားပြန်ရော’

‘ဟာ... ဘုန်းကြီးပိုင်သွားတာပေါ့၊ တစ်ယောက်တည်း’

ထွန်းမြင့်သောင်းက ဝမ်းသာအားရ ပြောလေ၏။ သည် တွင် သေနတ်သမားက သူ့အား ခပ်ထန်ထန်ကြည့်လိုက်ချေပြီး...

‘မင်း ဘာလို့ အဲလိုပြောရတာလဲ’

‘ဟာ... မဟုတ်လို့လား၊ နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက် သေတော့ ကျန်တစ်ယောက်ပဲ ရတော့မပေါ့’

‘အဲလိုလည်း မဟုတ်ဘူးကွ၊ ပြောပြီးပြီလေ၊ ဘုန်းကြီးရဲ့ သူမိသားစုတွေလည်း တိုက်ပွဲကြား ပြေးလွှားရင်း အားလုံးသေကုန် တော့ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တယ်လေ၊ သည့်အပြင် သူ့မယ် မျက်လုံးတစ်ဖက်ကလည်း ထုတ်ပစ်လိုက်ရတယ်၊ ခြေတစ်ဖက်က လည်း ဖြတ်ခဲ့ရတယ်၊ သည်တော့ သူလည်း အလွန်တရားရပြီး ဘုန်းကြီးဝတ်လိုက်တာတဲ့ကွ၊ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေကို သူ မလိုချင်တော့ဘူး၊ သူ ဘုန်းကြီးဖြစ်တော့ တရားပဲ ရှုတော့တယ် တဲ့၊ သည်ပစ္စည်းတွေက ရိုးသားသူတွေဆီကတစ်ဆင့် တောကြောင် ဓားပြတွေက မတရားရယူထားတာတွေ သတ်ဖြတ်ယူထားတာတွေ ကို သူ မလိုချင်တော့ဘူး၊ သည်ပစ္စည်းတွေကို လှူဖို့တန်းဖို့အပြင် သူနဲ့တူတူ မြေပုံခွဲပဲ ယူခဲ့တဲ့ ကွယ်လွန်သူအတွက်လည်း ကောင်းမှု ကုသိုလ်ဖြူချင်တာနဲ့ သူ စိတ်ချယုံကြည်ရတဲ့ ဒကာနှစ်ယောက်ဖြစ် တဲ့ မင်းအဖေနဲ့ သူ့မိတ်ဆွေကို ရတနာမြေပုံ ပေးလိုက်တယ်။

‘တစ်ဝက်ကို သူပေးသူ လှူဒါန်းမယ်၊ တစ်ဝက်ကို မင်း တို့နှစ်ယောက် မျှယူပေါ့၊ ငါလည်း ဒုက္ခိတဘုန်းကြီး ဖြစ်နေပြီလေ၊ မသွားနိုင်မလာနိုင် အဲဒီမှာပဲ စောကပြောသလို သူတို့ ငါနဲ့ကြုံခဲ့ ရတာပေါ့’

‘အင်း... စိတ်ဝင်စားဖို့တော့ ကောင်းသားကလား’

‘သူတို့ အဲဒီလိုနဲ့ မင်းအဖေနဲ့ ငါ ရတနာမြေပုံကိုငါပြီး လိုက်ရှာကြတယ်၊ ငါတို့ရဲ့ ကြိုးစားအားထုတ်မှုကြောင့် ရေတံခွန် ကြီးကို လှမ်းမြင်ရတဲ့ တောင်ကြောတစ်ခုပေါ် ရောက်ခဲ့ကြတယ် လေ’

‘သည်တော့ ထွန်းငယ်နဲ့ ငါတို့လိုက်ရှာတဲ့ ရေတံခွန်ကြီး ပဲပေါ့၊ သည်တော့ နှစ်ယောက်သား ဝမ်းသာခဲ့ကြတာပေါ့၊ အဲ... ငါတို့ရောက်တဲ့ တောင်ကြောမယ် ညအိပ်လိုက်ကြတယ်၊ ဘာလို့လဲဆို တော့ အချိန်လင့်နေပြီလေကွာ၊ နောက်နေ့မနက်မှ ရေတံခွန်ဆီသွား ကြတာပေါ့၊ ရေတံခွန်နားရောက်လျှင်ဖြင့် လျှိုကိုတွေ့ပြီပေါ့၊ အဲဒီ လျှိုထဲမယ် ရတနာပစ္စည်းရှိတာ သေချာပြီပေါ့၊ အဲလိုနဲ့ နောက်နေ့ မနက်ကျတော့ ငါတို့ ရေတံခွန်ကြီးဆီ သွားလိုက်ကြတယ်၊ ရေတံခွန် ကြီး ရောက်ပေမင့် လျှိုကိုမတွေ့ဘူးကွ၊ လျှိုကို ငါတို့ လိုက်ရှာကြ တယ်။

‘မြေပုံထဲမှာတော့ ရေတံခွန်နဲ့ လျှိုက နီးနီးလေးထင်ရ တယ်၊ နို့ပေမင့် ငါစဉ်းစားမိတယ်၊ သည်မြေပုံက စကေးကိုက်ဆွဲ ထားတာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ သည်တော့ လွှဲမှာပေါ့၊ နို့ကြောင့် ငါတို့လည်း ရေတံခွန်နားတစ်ဝိုက် ရှာကြတာပေါ့၊ ခပ်လှမ်းလှမ်း တောင် ကမူလေးပေါ်ရောက်တော့ လျှိုကို မြင်လိုက်ရတယ်လေ’

‘နို့ဆိုတော့ ရတနာတွေ ရပြီပေါ့’

ထွန်းမြင့်သောင်းက သို့ မေးလိုက်၏။

သေနတ်သမားက ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ချေပြီး...

‘ရတနာတွေတော့ မတွေ့ရပါဘူးကွာ၊ နို့ပေမင့် မင်းအဖေကတော့ သူ့ရဲ့ စိတ်လေ့မှုကြောင့် အသက်ပေးလိုက်ရတယ်’

‘ဗျာ... ဘယ်လို... ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား၊ ခင်ဗျား လုပ်ကြံလိုက်တာ မဟုတ်လား’

လူလင်ငယ်သွေးက သို့ သေနတ်သမားကို စွပ်စွဲပြောလိုက်လေ၏။

‘မင်း ငါပြောတာပဲ နားထောင်ပါကွာ၊ ဘာမှမမေးစမ်းနဲ့၊ မင်းမယ် ဆင်ခြင်တဲ့တရား မရှိဘူး၊ ငါ ရတနာတွေကိုရမှတော့ ခုလို မင်းအဖေကို လိုက်ရှာစရာလိုလို့လား’

သို့လည်း အဟုတ်သားကလား။

‘ဆက်ပြောပါဦး၊ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ အဖေသေရတာတုံးလူလင်ငယ်သွေးက မေးလေ၏။

‘ငါတို့ အဲဒီကမူလေးပေါ်ရောက်တော့ လျှိုအရှေ့မယ် သစ်ပင်တစ်ပင် ထူးခြားတဲ့မြင်ကွင်းတစ်ခု တွေ့လိုက်တယ်’

‘ဟုတ်လား ဘာလဲ’

ထွန်းမြင့်သောင်းက စိတ်ဝင်တစား မေးလေတော့၏။

‘အစိမ်းကောင်တွေ’

‘ဗျာ...’

‘ဘယ်လို...’

‘အစိမ်းကောင်တွေ ပလူပျံနေတာပဲ၊ နည်းနည်းနာနာမှ မဟုတ်တာ၊ ငါတို့ မြင်လိုက်ထင်လိုက်တာ ကြက်တူရွေးရယ်ပေါ့၊ နို့ပေမင့် မဟုတ်ဘူး၊ အကောင်သေးတယ်၊ တဝီဝီနဲ့ အသံတွေ ကြားနေရတယ်၊ ဘယ်လောက်တောင်များလဲ သိလား၊ မင်းတို့ မှန်းကြည့်’

‘မင်းအဖေက ပြောသေးတယ်’

‘ဒါ ပြဿနာမရှိပါဘူး၊ သွားမယ်ပေါ့’

‘ငါက မသင်္ကာဘူး၊ အခြေအနေကြည့်ပါဦးဆိုတာ သူနားမဝင်ဘူး၊ သူ ရှေ့ကထွက်သွားတယ်၊ သည်တော့ ငါ သူ့နောက်ခပ်လှမ်းလှမ်းက လိုက်သွားရတာပေါ့၊ ငါတို့က အဲဒီအပင်ရောက်တော့ မင်းအဖေက တုတ်ပိုင်းတစ်ခုကို ကောက်ယူပြီး အဲဒီသစ်ပင်ကို လှမ်းပစ်လိုက်ရင်း...

‘ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ ကျိုင်းကောင်တွေပဲ’ ဆိုပြီးပေါ့။

‘အဲဒီမှာ ထင်မှတ်မထားတာက ဖြစ်ပါလေရော၊ မင်းအဖေပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ ကျိုင်းကောင်တွေပဲ၊ နို့ပေမင့် နည်းနည်းနာနာမှ မဟုတ်တာချည်း၊ အဲဒီအပင်မယ်သာ ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ပတ်ဝန်းကျင်တွေမှာလည်း ရှိကြတယ်၊ မင်းအဖေကို ကျိုင်းကောင်တွေ ပိုင်းအုံတော့တာပဲ၊ သည်တော့ မင်းအဖေ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် နောက်ပြန်လှည့်ပြေးရတာပေါ့၊ ငါလည်း လှည့်ပြေးရတာပေါ့၊ ငါ့နောက်ကိုလိုက်တဲ့ကောင် သိပ်မရှိဘူး၊ မင်းအဖေနောက်ပဲ လိုက်ကြတာလေ၊ အဲလိုနဲ့ သူလည်း ထွက်ပြေး ငါလည်း ထွက်ပြေးလူချင်းကွဲသွားကြတယ်။

‘အဲလိုနဲ့ ငါလည်း ဘယ်ကိုရောက်နေမှန်း မသိတော့ဘူး၊ မင်းအဖေလည်း ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိဘူး၊ ငါ စဉ်းစားတယ်၊ ရေတံခွန်နားကို သွားမယ်ပေါ့၊ နို့ပေမင့် ငါ မသွားတတ်တော့ဘူး၊ မြေပုံကလည်း မင်းအဖေဆီ တစ်ပိုင်းပါသွားတယ်၊ သည်တော့ ငါ မင်းအဖေကိုရှာဖို့ စဉ်းစားလိုက်တယ်၊ နောက်နေ့ရောက်တော့ မင်းအဖေကို ငါ ဝံကိုက်မြောင်မှာ တွေ့လိုက်ရတယ်၊ နို့ပေမင့် သူ ရပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေပြီ၊ ဝါးခုတ်သမားတွေက သူ့ကိုတော့ သွားပြီး ရွာပြန်ခေါ်သွားတာ၊ ငါလည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့

ဘူး၊ မင်းအဖေဆီက မြေပုံတစ်ပိုင်းပြန်ရဖို့ပဲ။ လိုတယ်ဆိုပေမယ့် အဲဒီအချိန်မယ် သွားယူလို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ မင်းအဖေ ရလိုက်တဲ့ ဒဏ်ရာတွေက ဝါးခုတ်သမားတွေအတွက် သူတို့တွေ့တာ တစ်ကိုယ်လုံး ပြတ်ရှုဒဏ်ရာချည်းဆိုတော့ စဉ်းစားစရာပေါ့။ အဲလိုနဲ့ ငါ သူတို့နောက် ခြေရာခံလိုက်ခဲ့တယ်။

‘မင်းအဖေအိမ်ကို ဝါးခုတ်သမားတွေက ဂျီပေးကြတာ ငါလည်းရောယောင်လိုက်ရတာပေါ့။ ငါ သိလိုက်တယ်။ မင်းအဖေ အသက်ရှိသေးတယ်။ မင်းအဖေကို အဲဒီမြေပုံတစ်ခြမ်း ထုတ်ပေးလိုက်တာ တွေ့တယ်။ ပြီးတော့ ဘာတွေပြောခဲ့လဲမသိဘူး။ နောက်သူ သေသွားတယ်။ ငါလည်း အသာပြန်ထွက်ခဲ့တယ်။ မင်းအဖေအိမ်ကို သိပြီလေ။ အသုဘရက်လည်နေရောက်လေမှ မင်းအဖေနဲ့ သွားတွေ့ပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြမယ်ပေါ့။ နို့ပေမယ့် မင်းအဖေက ၇ ရက်တောင် မစောင့်ဘူးကွာ၊ မင်းအဖေအလောင်း မြေချလိုက်ပြီးတာနဲ့ သူ့အဖေ မင်းအဘိုးနဲ့ ပျဉ်းကဒိုးတော ထွက်သွားတော့တယ်။ နို့ကြောင့် ငါ မင်းအဖေ့နောက် လိုက်ခဲ့တာပေါ့။ ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် မင်းတို့ကို ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ တွေ့တယ်။ မင်းကို သူ့သားမှန်းသိတော့ မင်းအဖေကို ရှာရအောင်ဆိုပြီး ခုလို မင်းတို့ကိုခေါ်ပြီး လာခဲ့တာပဲကွာ၊ ကဲ... ရှင်းပြီလား’

‘ဟုတ်ပါပြီ၊ ရှင်းပါပြီ၊ နို့ပေမယ့် ဘယ်လိုဆက်လုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ’

‘ဘယ်လိုလုပ်ရမှာတဲ့၊ မင်းအဖေတို့နောက် လိုက်ရတော့မပေါ့’

သို့ဖြင့် သူတို့သည် မသူတို့သားအဖ ထွက်ပြေးသွားရာ နောက်သို့ ခြေရာခံ လိုက်သွားကြချေတော့သည်။

သို့ငြား ပျဉ်းကဒိုးတောတစ်ဝိုက် သူတို့သည် မသူတို့

သားအဖ၏ ခြေရာကိုပင် မတွေ့ဖြစ်ခဲ့ကြသည့်ပြင် သူတို့ ရေတံခွန်ကြီးနား မပြောလေနှင့်၊ ဘယ်ရောက်လို့ရောက်နေကြမှန်းပင် မသိကြတော့ချေ။

‘ငါတော့ စိတ်ရှုပ်လာပြီ၊ ပြန်ချင်လာပြီကွာ၊ အမေက ငါ့ကိုမှ မတွေ့ချင်တော့တာ’

လုလင်ငယ်သွေးကသာ သို့ပြောရင်း သစ်ပင်အောက်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်လိုက်ချေ၏။

သို့ဆိုတော့ သေနတ်သမားနှင့် ထွန်းမြင့်သောင်းသည်လည်း သူနားတွင်ပင် နားနေထိုင်လိုက်ကြတော့၏။

‘ဘယ်လိုလဲ’ ထွန်းမြင့်သောင်းက စကားစလာ၏။

‘ဘာကိုလဲ’ လုလင်ငယ်သွေးက မေးလိုက်၏။

‘ပြန်ကြတာပေါ့’

‘ဘာပြောတယ်ကွ၊ အေး... မင်းဘာသာ ပြန်၊ ငါတော့ မင်းအမေကို ရှာဖြစ်အောင်ကို ရှာရဦးမယ်’

‘ခင်ဗျားက ရတနာတွေ မက်နေတာလား’

ထွန်းမြင့်သောင်းတစ်ယောက် သို့ ပြောလာသည်တွင် သေနတ်သမားတစ်ယောက် ဒေါသထွက်သွားကာ ထွန်းမြင့်သောင်း၏ အင်္ကျီလည်ကုပ်ကို တင်းတင်းကိုင်၍...

‘မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ၊ ငါ ရတနာတွေမက်လို့ မဟုတ်ဘူးကွ၊ သူ့အဖေ မှာခဲ့တဲ့အတိုင်း အင်းဒိုင်ဘုန်းကြီးကိုလည်း ပေးချင်တယ်၊ ပြီးတော့ မင်းအဖေအတွက်လည်း ရည်စူးအလှူ၊ အတန်းလုပ်ချင်လို့ကွ သိလား၊ သူ့အမေလိုများ ငါ့ကိုမှတ်နေလား၊ ငါ တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယသမားပဲ၊ အမဲပစ်စားလို့ရနေတာပဲ၊ မင်း နောက် သည်စကားပြောကြည့်၊ ငါ မင်းကိုသတ်မယ်’

သို့ ဒေါသတကြီး ပြောလေတော့၏။

‘တော်ကြပါဗျာ... အရေးကြီးတာ ကျွန်တော်တို့တွေ အမေတို့ကိုတွေ့လျှင်တွေ့ မတွေ့လျှင်ဖြင့် ရေတံခွန်ကြီးကိုတွေ့ဖို့လိုတယ်’

သို့ လုလင်ငယ်သွေးက ကြားဝင်ဖျန်ဖြေပေးလေမှ ငြိမ်သွားကြ၏။ သို့မှ...

‘ဝီ... ဝီ... ဝီ... ဝီ... ဝီ...’

‘ဟာ... ဘာသံလဲ’

သို့အသံကြောင့် သူတို့သုံးယောက်သည် နေရာမှထကာ ကြည့်လိုက်ကြ၏။

‘ဟာ... ဟိုမယ်၊ တွေ့ပြီ၊ ဒါ ဟို ကျိုင်းကောင်အုပ်ပျံနေတာကွ၊ ငါတို့ အဲဒီနေရာသွားလျှင်ဖြင့် ရေတံခွန်ကြီးများ ရောက်နိုင်တယ်’

သေနတ်သမားက သို့ပြောလိုက်ပေမင့် လုလင်ငယ်သွေးနှင့် ထွန်းမြင့်သောင်းသည် သူညွှန်ပြသည့် ကျိုင်းကောင်အုပ်ဆိုသည်ကို တအံ့တသြကြည့်နေကြခြင်းသာ ရှိချေတော့၏။

‘ကျိုင်းကောင်အုပ် ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ကြက်တူရွေးအုပ်ဖြစ်မပေါ့’

လုလင်ငယ်သွေးက ပြောလေ၏။

‘ဟင်... မင်း... မင်းတို့အနားရောက်မြင်လေမှ သိမှာ၊ ကဲ... ကဲ... လာ၊ ငါတို့ အဲဒီကိုသွားမယ်၊ သူ့အမေတို့လည်း အဲဒီမယ် ရှိချင် ရှိမယ်’

သို့ဆိုလျက် သေနတ်သမားသည် နေရာမှ သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ထွက်သွားလေသည်ကြောင့် လုလင်ငယ်သွေးနှင့် ထွန်းမြင့်သောင်းသည်လည်း နောက်မှလိုက်သွားကြတော့၏။

အတော်ကလေးတော့ဖြင့် သွားလိုက်ရသည်ဆိုပေမင့် သေနတ်သမားတို့ ရောက်ခဲ့သည်ဆိုသည့် ကုန်းမို့မို့လေးသို့ ရောက်သွားကြတော့၏။

‘မင်းအဖေနဲ့ ငါ သည်ရောက်ခဲ့တယ်လေကွာ’

သေနတ်သမားက ပြောလေ၏။ ပြီးနောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သစ်ပင်ကို လက်ညှန်ပြရင်း...

‘အဲဒီအပင်ကြီးက ကျိုင်းကောင်တွေ မင်းအဖေနဲ့ ငါ့ကို လိုက်တွယ်တာပေါ့၊ ငါ ကံကောင်းတာ သူကစပြီး တုတ်နဲ့ရိုက်လို့ သူ့နောက်ကို မဲပြီးလိုက်ကြတာ၊ ငါ့ကိုတော့ လိုက်ကြတာ သိပ်မများဘူး၊ နို့ကြောင့် ငါ အသက်ရှည်နေနိုင်တာပေါ့’

သို့ပြောလေသည်တွင် လုလင်ငယ်သွေးက ထိုအပင်သို့ လှမ်းကြည့်လေပြီး...

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အဖေကို ကျိုင်းတွေဝိုင်းတွယ်လို့ သေရတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားပယောဂပါလိမ့်မယ်ထင်တယ်’

သို့ ပြောလေသဖြင့် သေနတ်သမားက ဒေါသအမျက်ထွက်သွားတော့၏။

‘ဘာကွ... မင်းက ငါ့ကို စွပ်စွဲချင်တာပေါ့၊ အေး... မင်း မယုံလျှင်ဖြင့် မင်း အဲဒီအပင်နားသွားလေ၊ သွားကြည့်လေ အဲဒီက ကျိုင်းကောင်တွေ မင်းကို အသေတွယ်ကြလိမ့်မယ်’

သေနတ်သမားက သို့ပြောလိုက်သည်ကြောင့် လုလင်ငယ်သွေးက...

‘အို... မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော် သွားမယ်၊ ကျိုင်းကောင်တွေကြောင့် ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်လျှင် ငါ့အဖေ သေရတာ ခင်ဗျား ပယောဂကြောင့်ဆိုတာ ဝန်ခံမလား’

‘မင်း ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ မင်း မယုံနေပေါ့၊
အေး... ငါ့ကိုတော့ အဲလိုမစွပ်စွဲနဲ့၊ သိလား’

‘ဘာပြောပြောဗျာ၊ ကျွန်တော် သွားပြီ၊ ကျွန်တော်က
လက်တွေ့သမား’

လုလင်ငယ်သွေးက သို့ပြောပြီး ထွက်သွားသဖြင့်...

‘ဟိတ်ကောင်... မင်း မိုက်ရူးရဲမဆန်နဲ့၊ မင်းအပေလို
ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်’

သေနတ်သမားက သူ့ သို့သွားတော့လည်း လိုက်တာ
လေသေး၏။ ထွန်းမြင့်သောင်းသည် သစ်ပင်ကိုကြည့်လိုက် သူတို့
နှစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး ဧဝေဝေါဖြစ်လိုနေ၏။

သူ့အမြင်မတော့ သစ်ပင်တွင် ဘာကောင်မျှမရှိဟု ထင်
၏။ သို့ပေမည် လုလင်ငယ်သွေးနှင့် သေနတ်သမားတို့ ထိုအပင်နား
ရောက်သွားသည်တွင်...

‘ဟင်...’

လုလင်ငယ်သွေးက သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ခုကို ကောက်
၍ ထိုအပင်သို့ လှမ်းပစ်လိုက်လေ၏။

သည်တွင် သေနတ်သမားက လုလင်ငယ်သွေးကို ပြောဆို
ကြိမ်းမောင်းလေပြီး ထိုနေရာမှ ပြေးထွက်သွားချေတော့၏။

‘ဟား... ဟား... ဟား... ကြောက်တတ်ရန်ကောဗျာ၊
ဘာကောင်မှ မရှိပါဘူး၊ ဘယ်မလဲ ကျိုင်းကောင်တွေ’

လုလင်ငယ်သွေးက သို့ပြောရင်း နောက်တစ်ကြိမ် တုတ်
ပိုင်းဖြင့် ပစ်လိုက်ပြန်သည်တွင်မတော့...

‘ဟာ...’

သို့အပင်မှ တောင်ပံဖြန့်ကောင်ငယ်တို့ ရုတ်ခြည်းပေါ်လာ
လေ၏။ တစ်အုပ်တစ်ကြီးပါကလား။ ၎င်းအကောင်တို့က လုလင်

ငယ်သွေးအား ပိုင်းတွယ်ကြတော့၏။

လုလင်ငယ်သွေးတစ်ယောက် လက်ဖြင့်ကာပုတ်ပြေးကာ
ထိုနေရာမှ ပြေးထွက်သွားတော့၏။

ဘုရားရေ... ထွန်းမြင့်သောင်း ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်သွား
၏။ ကျိုင်းကောင်တို့ မနည်းပါကလား။ တောင်ပံခတ်သံပြင်းပြင်း
သုတ်မှ ကြားရလေခြင်းကြောင့် မည်မျှများပြားသည့် ကျိုင်းကောင်
တွေဆိုသည်ကို တွက်လိုက်နိုင်တော့၏။ လုလင်ငယ်သွေးတစ်ကိုယ်
လုံး ကျိုင်းကောင်တို့အုံ့နေပါကလား။ လုလင်ငယ်သွေးတစ်ယောက်
ပြေးလွှားလို့၊ ငြား သူ့ကိုယ်တွင် ကျိုင်းကောင်တို့ သီးလို့နေ
သလို နောက်မှလည်း တဝီဝီပျံကာ တအုံတမကြီးလိုက် လာကြ
ချေ၏။

သေနတ်သမားတစ်ယောက်လည်း သူ့နား လုလင်ငယ်
သွေး ရောက်လာသည်နှင့် ကျိုင်းကောင်အုပ်တို့သည်လည်း
သေနတ်သမားကိုပါ အလွတ်မပေး ပိုင်းသွားကြတော့၏။ ခဏချင်း
ပင် လုလင်ငယ်သွေးရော သေနတ်သမားပါ လဲပြိုသွားချေတော့၏။

ထွန်းမြင့်သောင်းတစ်ယောက် နေရာမှ မထရဲ မလှုပ်ရဲ
ဖြစ်နေတော့၏။ အတန်ကြာသည်တွင် ကျိုင်းကောင်အုပ်သည်
သူတို့နှစ်ယောက် ခန္ဓာကိုယ်မှ ခွာသွားကြချေတော့၏။

သို့တိုင် ထွန်းမြင့်သောင်း နေရာမှထွက်ရဲ အတော်ကြီး
ကြာကြာအချိန် ငြိမ်သက်လောက်ပြီးတော့မှ လုလင်ငယ်သွေးနှင့်
သေနတ်သမားတို့ရှိရာသို့ သွားလိုက်ချေတော့၏။

လုလင်ငယ်သွေးတစ်ယောက် အသက်မရှိပါတော့။ သေနတ်
သမားတစ်ယောက်ကမူ အသက်ငွေ့ငွေ့ ရှိနေသေး၏။

သူ့ကို ပိုင်းတွယ်သည့် ကျိုင်းကောင်တို့ အရေအတွက်
နည်းသည်ကိုး။ ကျိုင်းကောင်တို့သည် လုလင်ငယ်သွေးကိုသာ

အဓိကမဲ၍ တိုက်ခိုက်ကြခြင်းဖြစ်တော့၏။ သူက တုတ်ဖြင့်သွားဆွ
လေသူကိုး။ ထွန်းမြင့်သောင်းက အသက်ရှိနေသေးသော သေနတ်
သမားအား သွားရောက်ဖေးမလိုက်၏။

‘ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ခေါ်သွားပေးမယ်’

‘ငါ လိုက်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုကောင် ငါ့စကား
နားမထောင်ဘူး၊ သူ့အဖေလိုပဲ သူသည်လိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ သိတယ်၊
နို့ပေမင့် ငါ သူ့အဖေမျက်နှာကိုထောက်ပြီး လိုက်ပျောင်းဖျတ်ကြား
က တုတ်နဲ့သွားပစ်ဖြစ်အောင် ပစ်လိုက်တယ်’

‘ခင်ဗျား စကားများများမပြောပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျား
ကို ထမ်းပိုးသွားပါ့မယ်’

ထွန်းမြင့်သောင်းက သို့ပြောပေမင့် သေနတ်သမားသည်
ခေါင်းခါငြင်းဆန်လေပြီး...

‘မင်း ဒီသေနတ်ကိုယူထား၊ ပြီးတော့ သူ့အမေနဲ့ အဘိုး
ကို ရအောင်ရှာ၊ သူတို့ကို သတိပေးချေကွာ၊ သူတို့မိသားစုအားလုံး
ကျိုင်းကောင်ကြောင့် မသေသင့်ဘူး၊ တကယ်ဆို ဒါ ကျိန်စာသင့်
တာပဲဖြစ်မယ်၊ မင်း ငါပြောတာ သဘောပေါက်ပါတယ်နော်၊
သူတို့ကိုတော့ သိအောင်ပြောပါကွာ’

သို့ပြောပြီး သေနတ်သမား စက်ကျိုးသွားချေတော့၏။

‘ဟုတ်ပါပြီ၊ မင်းက နို့ကြောင့် မသူတို့သားအဖကို လိုက်
ရှာရင်းနဲ့ ငါတို့နဲ့ဆုံတာပေါ့’

ထွန်းမြင့်သောင်း စကားဆုံးသည်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်က
မေးလိုက်၏။

‘ကျွန်တော် လိုက်တားတာမဟုတ်ဘူး၊ လိုက်စောင့်ရှောက်
တာ’

‘ဘာရယ်... မင်း ဘာပြောတယ်၊ မရှင်းဘူး၊ သေနတ်
သမားက လိုက်တားခိုင်းတာ မဟုတ်လား’

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်၏။

‘မဟုတ်ဘူး... လိုက်စောင့်ရှောက်တာ၊ ဘာလို့လဲဆို
တော့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း လုလင်ငယ်သွေးက ပြောဖူးတယ်၊
‘မင်းမှာ အမေမရှိဘူး၊ သည်တော့ ငါ့အမေက မင်းအမေပေါ့ကွာ၊
အမေနဲ့တွေ့လျှင် မင်းကိုမွေးစားဖို့ ငါပြောမယ် ဟုတ်လား၊ အမေ
ကို ချစ်၊ ငါချစ်သလို ချစ်၊ ငါ့အမေကို ချစ်ပေးနိုင်ရင် ကောင်းမှာပဲ၊
တကယ်တော့ အမေက ငါ့ကို ဘယ်လိုသဘောနဲ့ ဘုန်းကြီးဝတ်ပေး
ခဲ့တယ် မသိပေမင့် ငါ အမေကို စိတ်မနာဘူး၊ ငါ့ကို ကောင်းစေ
ချင်လို့ဖြစ်မှာ၊ နို့ကြောင့် ငါ့အမေ ဘာလုပ်လုပ် စိတ်ချမ်းသာစေ
ချင်တယ်၊ မင်းလည်း ငါ့လို သဘောထားနိုင်လျှင် ကောင်းမယ်
ကွာ’လို့ သူက ကျွန်တော့်ကို ပြောသွားတယ်လေ၊ နို့ကြောင့်

သူ့ဆန္ဒအတိုင်း သူ့အမေ ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒကို တားမှားမဟုတ်ဘူး။
နို့ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း သူတို့ကို အသာပဲ နောက်ကွယ်ကနေ
လိုက်ပြီးစောင့်ရှောက်နေတာပေါ့’

‘ဟေ...’ ‘ဟင်...’

သို့ဆိုတော့လည်း တစ်မျိုးကြီးပါကလား။

‘ဟုတ်ပြီလေ၊ မင်းဘာသာမင်း စောင့်ရှောက်တာပဲဖြစ်
ဖြစ် တားတာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့တော့ မသူတို့သားအဖကို တွေ့အောင်
လိုက်ရှာရမှာပဲ၊ အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး စဉ်းစားရမှာပေါ့ကွာ’

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် ထွန်းမြင့်သောင်းအား ဖေးမခေါ်
၍ တောတိုးခဲ့ကြပြန်၏။ သို့ သွားနေရင်းမှ လင်းမြင့်လှိုင်သည်...

‘ဟာ... ဟုတ်ပြီ၊ သိပြီ၊ ကျွန်တော်တို့တွေ မသူတို့သား
အဖကို လိုက်ရှာဖို့ထက် ကျိုင်းတွေရှိတဲ့ ရေတံခွန်ကို သွားတာ
ပိုကောင်းလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော် သတိရပြီဗျ’

‘ဘာတုံး ကိုလင်း’

‘ရသေ့ဓမ္မပါလ ပြောထားတယ်လေ၊ သူ ကျွန်တော်တို့
လမ်းခွဲပြီး ရေအိုင်ကြီးနားသွားဖို့နေတယ်၊ မင်းတို့ ထွန်းမြင့်သောင်း
ကိုတွေ့လျှင် အဲဒီလိုက်ခဲ့ချေလို့ ပြောတာ မှတ်မိလား’

‘ဟုတ်တယ်လေ’

‘သူတို့ပြောတဲ့ ရေတံခွန်ကြီးဆိုတာ ရသေ့သွားတဲ့နေရာ
များ ဖြစ်နေမလား’

အလိုလေးဗျာ... ဟုတ်ပါရဲ့။ ဖြစ်နိုင်သည်ပဲ။ သို့ကြောင့်
ကျွန်တော်တို့သည် ရသေ့ကြီး စောင့်နေသည်ဆိုသည့် နေရာသို့
ဦးတည်သွားလိုက်ကြတော့၏။ သို့ဆိုတော့ လမ်းတစ်ညအိပ်
နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်ပိုင်း တွင် ရသေ့ကြီးရှိသည့် ရေအိုင်ကြီးသို့
လှမ်းမြင်ရာလမ်းနေရာသို့ ရောက်ခဲ့ကြတော့၏။

သို့ပေမင်္ဂလို့ ကျွန်တော်တို့သည် တောတန်းလေးအပေါ်
မှ ဖြစ်၏။ ရသေ့ကြီး ပြောသည့် ရေအိုင်ကြီးကို လှမ်းမြင်ရ၏။
မည်သို့မျှတော့ မဝေးပါချေ။

‘ကိုပိုက်တို့ လာကြည့်ချေ၊ အဲဒီရေအိုင်ကြီးနောက်နားမယ်
ရေတံခွန်လေ’

ဘုရားရေ... ဟုတ်ပါ။ သို့ဆိုလျှင် ထိုနေရာမယ် သူတို့
ပြောသည့် ကျိုင်းကောင်တို့နေရာ ဖြစ်ခြိမ့်မည်။

‘ကျွန်တော်တော့ ရသေ့ကြီးနဲ့တွေ့မှ စိတ်အေးရမယ်ထင်
တယ်’

‘ဘာကိုလဲ ကိုလင်း’

‘အဲဒီမယ် ကျိုင်းကောင်တွေရှိလျှင် ရသေ့ကြီးလည်း ဒုက္ခ
ရောက်ပြီ ထင်ပါရဲ့’

‘အဲလိုတော့ ဖြစ်မယ်မထင်ပါဘူး၊ ရသေ့ကြီးက သတ္တဝါ
တွေအပေါ် အမြဲတမ်း မေတ္တာပို့တတ်တာပဲ’

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်၊ ရသေ့ကြီးကို တွေ့မှ စိတ်အေး
နိုင်မှာပါဗျ။ လာဗျာ... ခပ်မြန်မြန်လေး သွားကြတာပေါ့’

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောပြီး တောတန်းလေးပေါ်မှ ဆင်း
သွားချေတော့၏။ သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် လမ်းကြောအတိုင်း
လျှောက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်ကြောင့် ရေအိုင်ကြီးသို့ မရောက်မီ
ရေတံခွန်နားသို့ ရောက်သွားကြတော့၏။ ရေတံခွန်ကြီးနား ရောက်
သည်တွင်မတော့ လင်းမြင့်လှိုင်က သွားနေသောခြေလှမ်းကို ရပ်
လိုက်ချေပြီး... ‘နေဦးဗျ’ တားလေသဖြင့် ဘာများပါလိမ့် သိလို
သဖြင့် လှမ်းကဲကြည့်လိုက်၏။ ဘာမှမတွေ့။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’ ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘ကျိုင်းပင်တွေလို့’

ဘုရားရေ... ဘာပါလိမ့်။ ကျိုင်းပင်တွေဆိုပဲ၊ ကျွန်တော်
မကြားဖူးပါကလား။

‘ကိုလင်း... ဘာတုံးဗျ’ မေးလိုက်၏။

‘ကျိုင်းပင်တွေ ကျွန်တော်တို့သွားမယ့်လမ်းလေးမယ် ရှိနေ
တယ်လေ’

‘နို့... ဘာဖြစ်လဲဗျာ၊ ရသေ့ကိုတွေ့ဖို့ အရေးကြီးတယ်’

‘မဖြစ်ဘူး’

‘ဘာလို့လဲ’

‘ကိုပိုက်ရယ်... အ၊ ပါ၊ ကျိုင်းပင်ဆိုတာ လူသတ်ကျိုင်း
ကောင်တွေနေတဲ့အပင်ကို ပြောတာ’

‘ဟင်... ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် မတွေ့ဘူး’

‘ဘယ်တွေ့ပါ့မလဲ၊ သည်အကောင်တွေက အစိမ်းရောင်
ဆိုတော့ သစ်ရွက်တွေနဲ့ ရောနေတာဆိုတော့ တော်တော်နဲ့ ဘယ်မြင်
ပါ့မလဲ၊ ကျွန်တော်တောင်မှ ကျိုင်းကောင် တစ်ကောင်စ နှစ်ကောင်စ
ထထပျံတာ တွေ့လိုက်လို့ သတိထားကြမိတယ်’

‘သည်တော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘အခြေအနေကြည့်ပြီး တိတ်တဆိတ်နဲ့ အဲဒီနေရာက
ဖြတ်သွားရမှာပဲ’

‘ဖြစ်ပါ့မလား၊ ထွန်းမြင့်သောင်း ပြောတယ်လေ၊ ကြောက်
ဖို့အရမ်းကောင်းတယ်တဲ့’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ သူတို့က ကျိုင်းကောင်တွေကို တုတ်နဲ့
ထိုးဆွဲလိုက်ကြတာကိုး၊ ကျွန်တော်တို့က သူတို့ကို ဘာမှမလုပ်ဘဲ
တိတ်တဆိတ် ဖြတ်သွားကြမှာပဲ’

‘ဟုတ်ပြီလေ၊ အခြေအနေတော့ဖြင့် ကြည့်ချေပေါ့’

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုအပင်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်

အကဲခတ်နေရာမှ... ‘ဟာ... ဟိုမယ်၊ ဟိုမယ် ဒုက္ခပဲ’

လင်းမြင့်လှိုင်က တအံ့တသြဖြင့်ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်
တို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

ဘုရားရေ... မသူတို့သားအဖပါကလား။ သူတို့ ကျိုင်း
ကောင်တွေကို မမြင်ဟုထင်၏။ ခပ်သွက်သွက်ခြေလှမ်းများဖြင့်
ထိုနေရာသို့ သွားလေသဖြင့်...

‘ဒုက္ခပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘လှမ်းအော်ပြောလို့ကလည်း ကျိုင်းကောင်တွေကို တပ်
လှန့်လိုက်သလို ဖြစ်သွားမှာကြောင့် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဗျ’

လင်းမြင့်လှိုင်က ညည်းလေ၏။ သည်တွင်...

‘ဟာ...’

‘ဟင်...’

ထွန်းမြင့်သောင်းတစ်ယောက် မပြောမဆို ကျွန်တော်တို့
အပါးမှ ပြေးထွက်သွားပေတော့၏။

‘သူ ဘာလုပ်မလို့ပါလိမ့်’

ကျွန်တော်တို့ သူ့ကိုကြည့်နေဆဲမှာပင် ထွန်းမြင့်သောင်း
သည် မသူတို့သားအဖထံ ပြေးသွားခြင်းမဟုတ်ဘဲ ကျိုင်းကောင်တို့
ရှိရာ သစ်ပင်သို့ ပြေးသွားကာ လက်တွင်းရှိတုတ်ပိုင်းဖြင့် ထိုအပင်
ကို လှမ်းပစ်လိုက်ချေတော့၏။

ဘုရားရေ... ထွန်းမြင့်သောင်း ဘာလုပ်လေသည်ကို
သို့မှ သဘောပေါက်သွားတော့၏။ မသူတို့သားအဖ ဒုက္ခရောက်
မည်စိုး၍ သူက အပင်ရှိရာသို့ လျင်စွာပြေးကာ ထိုအပင်ရှိ ကျိုင်း
ကောင်တို့အား သို့ တုတ်နဲ့ပစ်သွားလေခြင်းကြောင့် ကျိုင်းကောင်တို့
သည် သူထံသို့ သဲကြီးမဲကြီး လိုက်သွားကြချေတော့၏။

ကျွန်တော်တို့ သိလိုက်ပေပြီ။ ကျိုင်းကောင်တို့အား သူ

များခေါ်သွားခြင်းဖြစ်၏။ သူ မသူတို့အတွက် အနစ်နာခံလိုက်ခြင်း ပင်။ များပြားလှသော ကျွင်းကောင်အုပ်ကို ကျွန်တော်တို့ တအံ့ တဩကြည့်နေမိကြ၏။ ကျွန်တော်တစ်သက် သည်တစ်ကြိမ်သာ လျှင် ထိုများပြားလှသော ကျွင်းကောင်များကို မြင်ဖူးခြင်းဖြစ်ချေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း ရုတ်ခြည်းထပြေးသွားကာ မသူ တို့သားအဖအားအတင်းဆွဲခေါ်၍ ချုံပုတ်ပင်ကြီးတစ်ပင် အောက်သို့ ပုန်းလွှိုးနေခိုင်းချေတော့၏။ သို့မှ မသူတို့သားအဖသည် အခြေအနေမှန်ကို သိသွားကြချေတော့၏။

ထွန်းမြင့်သောင်းတစ်ယောက် သို့ ပြုမူလိုက်ခြင်းသည် သူ၏သူငယ်ချင်း လုလင်ငယ်သွေးအပေါ် သူငယ်ချင်းကောင်းပီသ ကြောင်း ပြသွားခြင်းဖြစ်ပေတော့၏။

ကျွန်တော်တို့သိသမျှ အကျိုးအကြောင်းကိုလည်း မသူတို့ သားအဖအား တစ်ဆင့်ပြန်ပြောပြလိုက်လေမှ သူတို့သည် အံ့ဩ ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်းနှင့်အတူ မှင်တက်မိသွားကြ ချေတော့၏။ သို့ တဒဂ်အချိန်လေးမှာပင်...

‘နောင်... ခေ... ခေ... ခေ...’ ရယ်လို့ ကြေးစည်သံ ကြားလိုက်သဖြင့် ကြည့်လိုက်ကြသည်တွင်မတော့ ရသေ့ဓမ္မပါလ တစ်ယောက် ကျွင်းကောင်တို့ပိုင်းအံ့နေသည့် မြေပြင်ရှိ ထွန်းမြင့် သောင်းအနားသို့ ရောက်သွားပေ၏။

ဘုရားရေ... အံ့ဖွယ်ကောင်းသေးတော့၏။

ရသေ့ဓမ္မပါလအတွက် ကျွန်တော်တို့ စိုးရိမ်နေခဲ့ပေငြား တကယ်တမ်းတော့မှ ကျွင်းကောင်တို့သည် အဝေးသို့ပျံသန်း ထွက် ခွာသွားကြချေပြီ ဖြစ်တော့၏။

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့သည် ရသေ့ထံ သွားလိုက်ကြ ၏။ ထွန်းမြင့်သောင်းတစ်ယောက် သေဆုံးနေပြီဖြစ်၏။ သို့ကြောင့်

‘ကျွန်တော်တို့ တာဝန်မကျေဘူး’ လို့ ရသေ့အား ပြောလိုက်ရချေ တော့၏။

‘ဘယ်တက်နိုင်ပါ့မလဲ၊ သူ့ရဲ့ သေနေစေလို့ပေါ့၊ နို့ဓမ္မနှင့် သူ့သေဆုံးခြင်းက ဖြတ်ပါတယ်’

ရသေ့က သို့သာပြောပြီး မသူတို့သားအဖကို နေ့စဉ်ကြည့် လိုက်သည်တွင်မတော့...

‘ကျွန်မတို့ သဘောပေါက်ပါပြီ ရသေ့ကြီးရယ်’ လို့ ပြော လေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည်ပင် ဘာရယ်မသိ အံ့ဩကြရချေ၏။

သို့ပေမင့်...

‘အင်း... တကယ်တော့ သည်ရတနာတွေက လှူဒါန်း ပစ်တာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ ဘာလဲ... မင်းတို့ လိုချင်သေးလား’

သို့ဆိုတော့ မသူသည် ရသေ့ကြီးအား ဦးဆုံးကြိမ်ချ၍-

‘သည်ရတနာတွေဟာ သည်လိုတွေရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ တို့ မသိခဲ့ရိုးအမှန်ပါ ရသေ့ကြီးရယ်၊ ခု သူတို့ပြောမှ သိရတယ်’

‘အင်းလေ... သည်တော့ ရသေ့ကြီးက သည်လိုစီစဉ် ထားတယ်’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံးသည် ရသေ့ကြီး ပြော မည့်စကားကို နားစိုက်ထောင်နေလိုက်ကြတော့၏။

‘သည်ရတနာပစ္စည်းက တကယ်တော့ တောကြောင် တွေက လူထုဆီက အဓမ္မနည်းအမျိုးမျိုး ယူထားကြတာ၊ အဲဒါကို သိတဲ့ အင်ဒိုင်းဘုန်းကြီးဖြစ်သူက စဉ်းစားမိပြီး လှူဒါန်းဖို့လုပ်ခဲ့ တာလေ၊ နို့ဓမ္မမင့် သည်အလှူဖြစ်မြောက်ဖို့ ဒကာနှစ်ယောက်ကို တာဝန်ပေးခဲ့တာ၊ သူတို့ အကျိုးဆောင်ခအဖြစ် တစ်ဝက်ခွဲလေ၊ နိုင်းတယ်လေ၊ သည်တစ်ဝက်ဆိုတာကလည်း အဲဒီ ဒကာနှစ် ယောက်က မလိုအပ်တော့ပါဘူး၊ နို့ဓမ္မမင့် ကံစီမံရာအရ ဒကာမ

ကြီးရဲ့ယောက်ျားက သေဆုံးသွားခဲ့ရတယ်။ သူ့မြေပုံကိုပဲ ပေးခဲ့နိုင်ပြီး ဘာအမှာစကားမှ မပြောခဲ့ရလေတော့ ဒကာမကြီးကလည်း ဘာမသိ ညာမသိနဲ့ ဒီရတနာတွေရဖို့ ကြိုးစားတာပဲလေ။ ခုတော့ သည်ရတနာက ကျိန်စာသင့်သလိုပဲ ဒကာမကြီးရဲ့သားလေးကပါ သေဆုံးခဲ့ရတယ်။ မို့ကြောင့် ရသေ့ လုပ်ချင်တာ သည်ရတနာတွေနဲ့ သည်နားမယ် သည်ရတနာတွေကြောင့် သေဆုံးခဲ့ရသူတွေအတွက် စေတီလေးတစ်ဆူ တည်မယ်။ အင်ဒိုင်းဘုန်းကြီးကို သည်ကျောင်း မယ်လာပြီး ကျောင်းထိုင်ခိုင်းမယ်။ ပြီးတော့ ညည်းတို့သားအဖက လည်း ဆန္ဒရှိမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် သည်မှာပဲနေကြပြီး နောင်ဘဝကူး ကောင်းအောင် လုပ်ကြချေပေါ့။”

သို့ဆိုတော့ မသူက သူ့အဖေအား ကြည့်လိုက်ချေပြီး...

“ကျွန်မတော့ စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ။ ပြီးတော့ သားလေး အတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ်လုပ်လိုက်တဲ့အနေနဲ့ သာသနာကိစ္စကို ကြိုးစားထမ်းဆောင်ပေးပါ့မယ်။ အဖေရောဟင်”

သို့ဆိုတော့...

“အင်း... သိပ်ကိုတော်လိုက်တဲ့ သမီးရယ်။ အဖေလည်း သည်မှာပဲနေ သာသနာ့ဘောင်ထဲဝင်ပြီး သားနဲ့ မြေးလေးအတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ လုပ်မှာပေါ့ကွာ”

သို့ဆိုပြီးသည်နှင့် ရသေ့ဓမ္မပါလသည် ဘုရားစာတို့ကို ရွတ်ဖတ်လိုက်ချေပြီး လက်တွင်းရှိ ကြေးစည်လေးကို နောင်စေ့စေ့ လို့ မြည်အောင် ရိုက်ခတ်လိုက်ချေတော့သည်။

စာဖတ်ပရိသတ်အား လေးစားကြိုးစားလျက်...

ကိုပိုက်

၁၄.၈.၂၀၀၉

7:30 PM

BURMESE
CLASSIC
.com

www.burmeseclassic.com

BURMESE
CLASSIC
.COM

၁၁

ဘေးကောင်မှဆိုးမဟုတ်ချေပြီ

www.burmeseclassic.com